

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

- ✓ *Devrimci katletmekle...*
- ✓ *Sendika ve dernek kapatmakla...*
- ✓ *Gözaltı ve tutuklama terörüyle...*
- ✓ *Soruşturma ve ceza tehdidiyle...*

**Hiçbir şey çözemezsiniz!
Sorunlarınız yapısal,
sorunlarınız çözümsüzdür!..**

**Çözüm devrimde
Kurtuluş sosyalizmde!**

Çürümüş ve
kokuşmuş
düzeniniz er-geç
yıkılacak!

(sayfa 3)

Öncü işçi
inisiyatifine dayalı
girişimleri
yaygınlaştıralım

(sayfa 12)

Direniş,
katliam ve
sol hareket/1

(sayfa 16-18)

Katliam ve
direniş/4

(sayfa 19-20)

Kapitalizm bir
yolsuzluklar,
hırsızlıklar ve
skandallar rejimidir

(sayfa 26-28)

İÇİNDEKİLER

Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz
er-geç yıkılacak! 3
Yeni bir şovenist histeri kampanyası 4
Ankara Tabip Odası İnsan Hakları
Komisyonu'nun raporu 5
Gebze Cezaevi'nde yeni bir operasyon
hazırlığı mı? 6
Tahkim yasasını tamamlayan yeni yasalar
gündemde 7
Enerjideki yağma ve soygun örtbas
ediliyor! 8
Enerji krizi sektörün krizi mi? 9
İstanbul belediyelerinde tensikat saldırısı
gündemde 10
Cengiz Tekstil İşçileriyle Dayanışma
Gecesi 11
Öncü işçi inisiyatifine dayalı girişimleri
yaygınlaştıralım! 12
Tüm Yargı-Sen yöneticileri gözaltında . 13
Kıbrıslı emekçilere saldırı hazırlığı . . . 14
Kadına karşı şiddet. 15
Direniş, katliam ve sol hareket/1
(orta sayfa) 16-18
Katliam ve direniş/4. 19
Faaliyet ve eylemlerimiz sürüyor 21
Hücre karşıtı muhalefet 22
Gençlik. 23
Tutsak temsilcileri ile heyetler arası yapılan
görüşmeler/2 24-25
Kapitalizm bir yolsuzluklar, hırsızlıklar ve
skandallar rejimidir 26-28
Nazım vatan hainliğine devam ediyor . . 29
Hümanizm mi, iki yüzlülük mü? 30
Mücadele postası 31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/04 ● 27 Ocak 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İsl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Köleliğe asla boyun eğmeyeceğiz!

Faşist sistemin F tipi zindanlarının hücrelerinde de devrimci direniş sürüyor.

Demek ki; cezaevi sorunu hücrelerle
çözülemiyormuş...

Devlet, dışarıdaki devrimci demokratik muhalefete yönelik saldırılarını sürdürüyor. Tüm tehdit ve baskılara rağmen F tipine karşı görüşlerini açıklamaktan çekinmeyen, genel merkezinin basılmasından sonra da “devlet gibi düşünmek zorunda değiliz” diyen Tüm Yargı Sen yöneticileri tutuklanarak DGM’ye sevkedildiler. Çeşitli şubelerinin kapatılması ardından İHD genel merkezi bir kez daha basıldı. Bilgisayarlarına ve evraklarına el konuldu. Baroya yönelik tehditlere İstanbul Barosu’ndan yanıt: Bizi ancak seçenler görevden alabilir. Devrimcilere yönelik takip, kovuşturma, gözaltı ve diğer saldırılar ise yurt çapında sürüyor. Niğde temsilcimiz Zemin Demirel ve okurumuz Cafer Gök yine gözaltında. Niğde polisinin *Kızıl Bayrak* temsilciliğine yönelik keyfi tutumu bilinmekle birlikte, son gözaltının yurt çapında sürdürülen zindan direnişleri baskınlarının bir parçası olduğu da ortadadır. Alçakça, hunharca bir katliamla 30’ununun cesedini çiğneyerek götürmesine rağmen, devrimcilere hücrelerinde de boyun eğdiremeyen düzen, saldırılarını dışarıya yoğunlaştırıyor. Ancak zindanlarında, tutsaklar üzerinde başaramadığını dışarıda hiç başaramayacağı ortadadır.

Demek ki; devrim sorunu cezaevlerinden
çözüleliyormuş...

Ülkenin cezaevlerinden yönetildiği komik yalanına sarılarak katliama destek veren satılık kalemler, neredesiniz? İşte devrimciler hücrelere kapatıldı ve yönetim tümüyle emperyalizmin onursuz uşaklarına kaldı. En azından, ülkenin tam sömürgeliğe sürüklenmesinden devrimcileri sorumlu

tutamazsınız artık. Bu sorumluluğu yönetimdekilerle tam bir eşitlik içinde siz üstleneceksiniz. Özellikle de “anti-emperyalist ve pek bağımsızlıkçı” kemalist aydınlar. Desteklediğiniz kanlı rejimin yönetici kadrolarıyla birlikte vatana ihanetten yargılanırken kendinizi nasıl savunacağınızı hesaplıyor musunuz? Hesaplasanız iyi olur. Çünkü ülkeyi elbirliğiyle sürüklediğiniz bataklıkta boğulmaya niyetimiz yok. Emeğimizin ve tüm değerlerimizin emperyalist tekellere yağmalatılmasına izin vermeye niyetimiz yok. Zindanlardaki ölümüne direnişimiz tanığımızdır ki, nereden gelirse gelsin, köleliğe asla boyun eğmeyeceğiz. Direnecek ve kazanacağız!..

*Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin
programı!..*

[illegible]

Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yoklama amaçlarıyla emperyalist kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yola çıkarak geliştirilmiş bir anlayışta bulunmaktadır. Türkiye'nin geleceğini ve halklarını kapitalist sistem ve zulüm düzenine, emek garibi ve ıstıraplarına emperyalistlere karşı mücadelede

[illegible][illegible]

KEY

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

FLYING: 1,000,000 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://rantev.org>

E K S E N Y A Y I N C I L L İ K

Ne yapsanız boşuna! Çürümüş ve kokuşmuş düzeniniz er-geç yıkılacak!

Emperyalizmin onursuz usakları olduklarını defalarca kanıtlamış bulunan hükümetteki Ecevit ve suc ortaklarının IMF programını uygulamadaki kararlılıkları, hazırladıkları yasalar kadar, işçi ve emekçilere, devrimci harekete yönelik saldırılarında da kendini gösteriyor. Ancak iş uygulamaya geldiğinde, tek başına “kararlılık” yeterli olmuyor. Zemin ve imkan da gerekiyor. ki sistemin bu konularda eli-kolu bağlı sayılır. Son derece cürük bir zeminde kendisi sürekli dibe çekilirken, o zeminin ürettiği devrimci olanaklar yoluna engel çıkarmaya, imkanlarını tüketmeye devam ediyor.

Ecevit hükümetinin daha kurulduğu günden itibaren neredeyse tüm sorunların çözümünü döne döne cezaevleri sorununa bağladığı biliniyor. Cezaevleri sorununun çözümünü de F tipi zindanların hücrelerine... Bu söylemin demagojik bir yanı bulunmakla birlikte, Ecevit ve hükümetinin (onların şahsında rejimin) ne kadar ciddi olduğunu göstermeye, cezaevlerindeki kanlı katliamları yeter de artar. İki yılı bulmayan icraatları sürecine, 26 Eylül '99 Ulucanlar ve 19 Aralık 2000 tüm cezaevleri olmak üzere iki büyük katliam ile, çeşitli cezaevlerine yönelik defalarca denedikleri katliam girişimlerini sığdırabilmişler, onlarca devrimciyi en vahşi, en aşağılık yöntem ve araçlarla katletmişlerdir.

Düzenin bu akıl yürütmesinde, bir gerçek, bir de hayal, birbirini çürütür biçimde yer almaktadır aslında. Pek çok yalan ve safsatayla sunulan “cezaevleri sorunu” söylemini bu süslerinden arındırır, asıl ifadesine kavuşturarak söylersek; evet, sistem devrim sorununu çözmeden, örneğin IMF programını kolayından hayata geçiremeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin tam köleliği üzerine kurulu hayallerinin hiçbirini gerçekleştiremeyecektir. Buraya kadar son derece mantıklı görünen bu akıl yürütmenin, devrim sorununun çözümünü de götürüp zindanlara bağladığı noktada, artık mantığı ve

gerçekleri bir yana bırakıp, boş hayallere daldığını söylemekte hiçbir mahzur yoktur. 19 Aralık katliamı ve sonrasında yaşananlar bunu yeterince kanıtlar niteliktedir.

Son katliam saldırısı ve F tipi hücrelerin faaliyete geçirilmesiyle birlikte, devrimci eylemlerin “içeriden” idare edildiği demagojik söylemi başta olmak üzere, cezaevlerindeki devrimci tutsaklar üzerinden yürüttükleri yalan ve safsata kampanyası tümüyle çökmüş bulunuyor. Zaten, “cezaevi sorununu çözersek terör sorununu bitiririz” söyleminin, esasta, kanlı katliamlarına bir meşruiyet zemini hazırlamanın dışında, kendileri açısından da inandırıcı bir yanı bulunmuyordu. Devrimci hareketi bitirmek değil, fakat ayırtırmak ve yıldırabilindikleri tüm kesimlerini devrimden uzaklaştırmak gibi bir hedefleri vardı elbette. Sadece devrimci hareketin sallantılı kesimleri üzerinden değil, ilerici-demokratik muhalefet üzerinden de belli beklentileri vardı. Ek olarak, böylesine hunhar girişimlerle esasta işçi-emekçi kitleleri terörize ederek sindirebilmeyi umuyorlardı.

İşte nihayet, onlarca devrimcinin cesedini çiğneyerek hücreleri doldurdular. Peki sonuç ne? Hangi iddiaları gerçekleşmiş oldu böylece? Hücrelerde “örgüt baskısından kurtulan” devrimciler direnişi mi bıraktılar? Yoksa “içerideki şefleri” emir veremediği için dışarıda devrimci eylemler son mu buldu? Ya demokratik muhalefet cephesi? Tüm Yargı-Sen, Barolar, İHD'nin bazı şubeleri ve Tabipler Birliği örnekleri önümüzde. Özellikle muhalefetin bu örgütlü kesimleri devlet terörüne kolayından boyun eğmeyeceklerini kanıtlayan onurlu tutumlarıyla tüm diğer kesimlere örnek oldular. Özellikle Tüm Yargı-Sen'e yönelik son gözaltı ve tutuklama terörü ile barolara yönelik sorgu tehdidine verilen yanıt, hücrelerde süren ölüm oruçlarının ardından düzenin suratına indirilen ikinci tokat oldu.

Demek ki, düzeninki boş bir hayalmiş. Ne F tipi hücrelerle cezaevi sorunu çözülebirmiş, ne de cezaevi sorununu götürüp F tipine bağlamakla devrim sorunu.

Bunun böyle olduğunu düzenin sahipleri ve usakları bilmiyor değil elbette. Çeşitli sözcüleri ve ideologları ağzından zaman zaman itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi, sistemin devrimi sürekli besleyen yapısal

sorunlarını çözmeden devrim sorununu çözmeye çalışmak, bataklıkta sinek avlamaktır sadece. Ne var ki, bunu bilmeleri yetmiyor. Bataklık sistemin kendisi olduğu oranda, kurutmak bir yana, her türlü kirli atıkla sürekli beslemek zorunda kalıyorlar. Dolayısıyla da sadece sonuçlarıyla uğraşarak havanda su dövmek...

Sadece 19 Aralık katliamından bu yana yaşananlara kabaca bir gözatmak bile, sistemin köklü çözümsüzlüklerini göstermek için fazlasıyla yeterli olacaktır.

Örneğin enerji operasyonu: Tüm bilgiler ortaya dökülmemekle birlikte, sistemin nasıl baştan ayağa bir hırsızlık, kapkaç ve soygun düzeni haline geldiği, bu operasyonla bir kez daha görüldü. Ülkenin enerji ağı ve kâr olanakları tam da emperyalist tekellerin yağmasına açılmaya hazırlanırken, yağmanın içerde çoktan başlamış olduğu ortaya çıktı. Yağmalayanlarla yağmalatmaya hazırlananlar ise aynı kişiler. Hükümettekiler ve yakınları. Pislik öylesine yaygın, öylesine derin ki, operasyon bir başladı bir türlü ilerletilemiyor. Lağıma soktukları elin hangi “önemli” şahsiyeti çekip çıkaracağını bilemedikleri için pisliği karıştırıp duruyorlar, ama öteye gidemiyorlar.

Örneğin, hazırlanan son yağma yasası: Bu IMF uşağı hükümet, deprem yıkımı arasında geçirme arsızlığı gösterebildiği Tahkim Yasası'nın gerektirdiği iç hukuk düzenlemelerini, bir yılı aşkın bir zaman diliminin ardından ancak yapabilecek imkana kavuştuğunu düşünüyor. Hazırladığı “Endüstri Bölgeleri Hakkında...” kanun tasarısı ile emperyalist sermayenin önünü tümüyle açmaya çalışıyor. Bu amaçla pek çok “koruyucu” yasayı yürürlükten kaldırmadan geçersiz hale getiriyor.

Aynı süreçte asgari ücret 102 milyon lira olarak belirleniyor. Her çeşit örgütlü tavır devlet terörüyle bastırılmaya çalışılıyor. Sadece devrimci örgütler değil, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar sistemli biçimde polisiye ve cezai saldırılara maruz bırakılıyor. 1 Aralık'ta iş bırakan onbinlerce kamu emekçisine ceza tehdidiyle soruşturmalar açılıyor. Sendika ve dernek şubeleri basılıyor, kapatılıyor, yöneticileri işkenceli gözaltılardan geçiriliyor, tutuklanıyor, vb., vb. Emperyalizmin onursuz usakları

olduklarını defalarca kanıtlamış bulunan hükümetteki Ecevit ve suç ortaklarının IMF programını uygulamadaki kararlılıkları, hazırladıkları yasalar kadar, işçi ve emekçilere, devrimci harekete yönelik saldırılarında da kendini gösteriyor. Ancak iş uygulamaya geldiğinde, tek başına “kararlılık” yeterli olmuyor. Zemin ve imkan da gerekiyor, ki sistemin bu konularda eli-kolu bağlı sayılır. Son derece çürük bir zeminde kendisi sürekli dibe çekilirken, o zeminin ürettiği devrimci olanaklar yoluna engel çıkarmaya, imkanlarını tüketmeye devam ediyor. Kullandığı tüm zor tedbirleri (onlarla birlikte kurtulma umutları) döne döne boşa çıkıyor.

Nasil çıkmasın ki?

Bir yandan kaynak sıkıntısından yakınlara asgari ücreti 102 milyon gibi komik bir düzeye çekeceksiniz, diğer yandan banka hırsızlarına trilyonlar aktaracaksınız. Bir yandan onbinlerce depremzedeye yapılan yardımları iç edecek, diğer yandan hırsız ve katil müteahhitlere kalıcı konut ihaleleri vereceksiniz. Bir yandan terör demagojisi arkasına sığınıp devrimcileri katlederek devrimci örgütleri zayıflatmaya çalışacaksınız, diğer yandan sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini basıp, yöneticilerini “yardım ve yataklık”tan DGM'lerin karşısına çıkaracaksınız. Hem ülkenin tarımını, enerjisini, iletişimini, ulaşımını, madenlerini, işgücünü emperyalist tekellerin önüne atacaksınız; hem de “Fransa protestoları” ile milliyetçilik gösterileri yapacaksınız. Hem IMF-TÜSİAD yıkım programını kararlılıkla uygulamayı sürdüreceksiniz, hem yıktığınız ekonominin altında devrimi ezmeye çalışacaksınız.

Sonra da kitlelerin yalanlarınıza kanmasını, yıkım programlarınıza kölece boyun eğmesini, katliamlarınıza göz yummasını bekleyeceksiniz. Devrim inancını yitirmesini umacaksınız.

Umut ve beklentilerinizin ne kadar temelsiz, ne kadar boş olduğu açık değil mi?

Tuttuğunuz yol, “ne pahasına olursa olsun” uygulamaya çalıştığımız program, sınıflar arasındaki uçurumu, dolayısıyla çatışmayı son hızla derinleştirirken, devrimden kurtulmayı umamazsınız. Çünkü devrim, tam da yarattığınız bu sorunların tek ve kalıcı çözümüdür.

Yeni bir şovenist histeri kampanyası

Katliamcılık ve soykırım emperyalist-kapitalist dünyanın ortak geleneğidir!

Fransa'nın Ermeni soykırımını bir yasa ile kabul etmesinin ardından, MGK merkezli yeni bir şovenist kampanya daha örgütleniyor. Ermeni ve Fransız halklarına kin ve düşmanlık körükleniyor. Geçmişte örneklerine sık sık tanık olduğumuz türden akıldışı gösteriler yapılıyor. Meyve-sebze çiğneniyor, Fransız malları parçalanıyor, hatta Fransızca'nın eğitim müfredatından çıkarılması savunuluyor. Elbette tüm bu gösterilerde düzenin sivil memurları işbaşı yapmış bulunuyorlar.

Sermaye devleti yanısıra Fransız devletine karşı MGK kararları doğrultusunda çeşitli yaptırımları hayata geçireceği yönünde açıklamalar yaparak tehditler savuruyor. Ama tüm yapılanlar, daha önce ABD de aynı içerikli yasa gündeme geldiğinde gösterilen tepkilerden doz ve yönelim açısından esastan farklılıklar içeriyor. Böylece emperyalistlerle kurulan ilişkilerin düzeyi, ABD emperyalizmine bağımlılığın boyutları çarpıcı bir biçimde kendini ortaya koyuyor.

Şovenist histeri kampanyası ve MGK merkezli "sivil tepki" furyası

Şovenizm, sermaye devletinin emekçileri kendi çıkarları doğrultusunda seferber etmek ve beyinlerini zehirlemek için bulunmaz-vazgeçilmez bir kirli silahtır. Şovenizm ile emekçiler sermayenin kirli politikalarının dolgu malzemesi haline getirilirler. Onun kanlı katliam ve barbarlıklarına ortak edilirler. Dahası böylelikle işçi ve emekçilere ipleri kendi elleriyle çektilir.

Türk sermaye devleti bu kirli politikaları Osmanlı'dan devralmıştır. Kardeş halkların birbirlerine düşman hale getirilmeleri ve kırdırılmaları geleneksel bir politikadır. 1915 yılındaki Ermeni soykırımı bunlardan biridir. Yüzyıllar boyunca birarada yaşamış halklar sistemli provokasyon ve yönlendirmelerle düşman hale getirilmiş, ekilen düşmanlık tohumları üzerinden Ermeni avına çıkılmış, ardından da Ermenilerin tehciri ile kitlesel kıyım gerçekleştirilmiştir. Türk sermaye devletinin bu türden katliamlarını gizlemek için başvurduğu yöntem ise ya unutturma ya da şovenizmdir.

Ermeni soykırımının izlerine bugün bile Anadolu'nun birçok yerinde rastlamak mümkündür. Ama bu katliam bugüne kadar hep unutturulmaya ve haklı gösterilmeye çalışılmıştır. Bugün de, emperyalistlerin gerici çıkarları çerçevesinde gündeme getirdikleri katliam, bir kez daha şovenizm zehiri ile gözlerden ırak tutulmak istenmektedir. Bir kez daha azgın bir şovenist histeri kampanyası örgütlenmektedir.

Fransa parlamentosunda yasanın onaylanmasıyla beraber MGK'da çerçevesi çizilen eylem planı yürürlüğe sokulmuştur. Benzer tüm şoven kampanyalarda olduğu gibi, tüm resmi ve gayri-resmi düzen görevlileri harekete geçmişlerdir. Medya başta olmak üzere, profesör kılıklı kontr-gerilla elemanları, "sivil toplum kuruluşları", sendika ağaları vb... Fransa'ya protesto mektupları yazılmakta, "soykırım yoktur" yalanlarının yanısıra konuyu tarihçilere bırakalım türünden sözde sağduyulu açıklamalar yapılmakta, Fransa konsolosluklarının önlerinde gösteriler düzenlenmektedir. Tüm bu resmi ya da gayri-resmi görevliler önlerine konulan eylem planının gereklerine uygun olarak davranmaktadırlar.

Diğer yandan, bu tür şoven kampanyaların değişmez aktörleri olan sivil faşistler sokağa salınmaktadır. Bizzat devlet tarafından organize edilen bu sivil faşist güruhun eylemleri toplumsal tepki olarak gösterilmektedir. Böylece faşist devlet politikalarına toplumsal meşruiyet

yaratılmaya çalışılmaktadır. Sivil faşistler bu rollerini hep düzenin kirli politikalarına toplumsal meşruiyet yaratma ihtiyacı doğduğunda oynamaktadırlar.

Devlet solu da şovenist kampanyada yerini alıyor

Düzenin kirli merkezlerinde örgütlenen şoven kampanyada sermaye devletinin sol maskeli uşakları da yerlerini almış bulunuyorlar. Bir kısmı yürütülen kampanyayı biraz aşırı bularak tepkiyi ölçülü göstermekten yana olduğunu açıklasa da, tüm çabasıyla Fransa'ya öfke püskürüyor. Kimisi Fransa konsolosluklarının ateşli ziyaretçilerinden, kimisi ise devletin verdiği tepkiyi dahi yeterli bulmuyor. Uzun süredir devletin katliamlarının açık suç ortaklığını yapan bu sol maskeli uşaklar, tüm bu yaptıklarıyla, faşist söylemlerle aralarındaki tüm ayırım çizgilerini belirsizleştirmiş bulunuyorlar. *Cumhuriyet* gazetesinin kemalist-solcu takımı açıktan şoven kampanyayı destekliyor. Ordu şakşakçısı İP kampanyanın yine ateşli destekçilerinden. İP'in kurduğu örgütlerden biri olan Atatürkçü Düşünce Topluluğu Fransız başkonsolosluğu önünde eylem yaparak Fransa'yı protesto ediyor. Fransız bayrağı yakıp, 'Ya istiklal ya ölüm, tam bağımsız Türkiye!', "Fransa, Antep'i, Urfa'yı unutma!" türünden sloganlar atıyor. Kısacası İP'liler tescilli sivil faşistlerle tam bir yarış içerisinde.

ABD emperyalizmine kölece bağımlılık

Bundan birkaç ay önce benzer bir yasa ABD'de gündeme geldiği zaman, Türk devleti ABD'den bu yasayı çıkarmamasını talep etmiş, ancak somut olarak herhangi bir tavır geliştirmemişti. Dahası, yapılan açıklamalarla kamuoyu sağduyuya davet edilmiş, ABD'ye yönelik somut bir yaptırım kararı alınmayacağı ifade edilmişti. Türk devleti bu süreçte yalnızca Ermenistan'ı hedef haline getirmişti. Yasayı çıkaracak olan ABD parlamentosu iken, oklar ABD'deki Ermeni diasporasına yönelmiş, Ermenistan'a yönelik ambargonun ağırlaştırılacağı tehditleri savrulmuştu.

Bu tam bir acizlik ve ABD'ye kölece bağımlılığın somut ifadesiydi. Bugün bu durum daha yalın ve berrak biçimde görülmektedir. Çünkü ABD karşısında kuyruğunu kısan Türk devleti bugün Fransa'ya gürlemektedir. Somut yaptırımlardan, boykottan söz edilmekte, Fransız devleti açıktan tehdit edilmektedir. Yanısıra, ABD'nin yasayı gündemleştirdiği dönemde Ermenistan'ı hedef haline getiren sermaye devleti, şimdi Ermenistan'la yakın ilişkiler kurmaktan ve böylece Fransa'nın atağını boşa çıkarmaktan söz edebilmektedir. Bu tutum aynı zamanda, ABD ile Türk devleti arasındaki efendi-uşak ilişkisine tutulan bir ayna olmuştur.

Ama öte yandan sermaye devleti yine de ölçüyü kaçırmamaktan söz etmektedir. Zira, İtalya'yı boykot sürecinde görüldüğü gibi, zararlı çıkacak olan bizzat Türk burjuvazisinin kendisidir. Bu nedenle tekeli burjuvazinin sözcüleri süren şoven kampanyanın en ölçülü davranan kesimini oluşturmaktadır. Dahası, aşırı tutum gösterenleri ölçüye ve sağduyuya davet etmektedirler.

Öte yandan, Fransa'nın Ermeni soykırımını gündemleştirerek attığı adımlar tümüyle ABD'nin Kafkaslar'a yönelik etkisini sınırlamaya yöneliktir. Bölgede ABD'nin etkin bir taşeronu olarak hareket eden Türk devleti üzerinde kendi gerici çıkarları

çerçevesinde denetim kurmak ihtiyacındandır. Yasanın çıkarılmasının ardından Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki Dağlık Karabağ sorununun çözümü yönünde AB üzerinden Fransa'nın üstlendiği yeni rol de bu yönelimin bir ifadesidir. Fransa'nın attığı bu adımlarla beraber, Türk devleti ile yakın ilişki içindeki Haydar Aliyev'in Fransa'ya gitmesi ve burada Ermenistan başbakanı ile görüşecek olması dikkate değerdir.

Katliamcılık emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin ortak geleneğidir

Türk sermaye devleti, şoven kampanyanın argümanlarından biri olarak Fransa'nın Cezayir halkına yönelik gerçekleştirdiği katliamları kullanmaktadır. Böylelikle, bizim tarihimiz kirli, ama sizinki de bizden farklı değil demeye getirmektedir. Ama bu malzeme bile çürüktür. Çünkü Fransa katliamlarla Cezayir halkını kırımdan geçirirken, konuya ilişkin Birleşmiş Milletler'de yapılan görüşmelerde Fransa'ya destek veren tek "müslüman" ülke Türkiye'dir. Cezayir halkı Türkiye'nin bu tutumunu unutmamakta, onu Cezayir halkına büyük acılar yaşatan katliamın sorumlularından biri olarak anmaktadır. Dolayısıyla, Cezayir katliamı üzerinden sürdürülen propaganda tam bir arsızlık ve ikiyüzlülük örneğidir.

Diğer yandan, ortada duran en çıplak gerçek, katliamcılığın emperyalistlerin ve işbirlikçi gerici devletlerin ortak geleneği olduğudur. Emperyalist-kapitalist düzenin temelleri kan ve katliamlar üzerinde yükselmektedir. Tüm emperyalistler ve onların işbirlikçisi gerici devletler, onmilyonlarca insanın kanlı kıyımlardan geçirilmesinin, halkların birbirine kırdırılmasının asıl sorumlulularıdır. Dünya üzerindeki tüm kanlı katliamların, tüm soykırımların gerisinde emperyalist devletler vardır.

Dün ABD'nin olduğu gibi bugün Fransa'nın sergilediği türden ikiyüzlü çabaların ve insani maskelerin gerisinde de son derece iğrenç bir yüz saklıdır. Onlar dünyanın dört bir yanında kendi emperyalist çıkarları için bu tür katliamları tezgahlamakla kalmamakta, yine gerici çıkarları için bu tür katliamları gündeme getirmekte ve kullanmaktadırlar. Bunun içindir ki, hiçbir çaba bu kanlı yüzleri gizleyemeyecek, sorumluluğu üzerlerinden atmalarına yetmeyecektir.

Emperyalist-kapitalist sistemin bütün bir tarihi katliam ve kıyımların tarihidir. Bu tarihin günyüzüne çıkarılması ve sorumlularından hesap sorulması, şu ya da bu emperyalistin işi olamaz. Bu ancak ezilen dünya halklarının ve işçilerinin enternasyonal dayanışması ve devrimci eylemiyle başarılabılır.

Ankara Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu’nun Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları süreci ile ilgili raporu...

“ Tek kişilik ve üç kişilik ünitelerde yoğun bir tecrit ve izolasyon yaşanmaktadır ”

Tek kişilik ve üç kişilik ünitelerde yoğun bir tecrit ve izolasyon yaşanmaktadır. Tutuklu ve hükümlülerin dış dünya ile en önemli iletişim olanağı olan avukat ve aile görüşmeleri sınırlı tutulmakta, ceza alınması durumunda yasaklanmaktadır. Cezaevi içerisinde ortak yaşam alanları kullanılmamakta, tutuklu ve hükümlüler en çok 3 kişi ile (aynı üniteyi veya havalandırmayı paylaşan) iletişim kurabilmektedir. Ruh sağlığında önemli bir yer tutan insanlararası ilişkinin bu denli sınırlandırılmasının kişiler üzerinde son derece ciddi sorunlara yol açacağı açıktır.

Ülkemizde sürmekte olan ve çok sayıda insanın sağlığını ilgilendiren Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları, tarafsız kurum özelliği taşıyan diğer tabip odaları gibi Ankara Tabip Odası tarafından da mesleki gerekçelerle izlenmektedir. Daha önce Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’ndaki tutuklu ve hükümlülerin sağlık durumlarını saptamak ve sürecin olası sonuçları konusunda kendilerini bilgilendirmek amacı ile Ankara Ulucanlar ve Çankırı cezaevlerine ziyaretler düzenlenmiş, tutuklu ve hükümlülerin onayları alındıktan sonra, hasta-hekim ilişkisinin mahremiyetine uygun koşullarda, muayeneler gerçekleştirilip bilgilendirme yapılmıştır.

Cezaevlerinde 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen operasyon sonrasında da, daha önce gördüğümüz kişilerin takibi ve diğer tutuklu ve hükümlülerin talepleri üzerine, Sincan F-Tipi Cezaevi’ne ve Ankara Numune Hastanesi’ne gidilmiştir. Bu ziyaretlerde, bilgilendirme ve muayenenin yanı sıra, gerçekleştirilen operasyona bağlı gelişen sağlık sorunlarına ve Açlık Grevi’ne ara veya son verenlerin tedavilerinin düzenlenmesine yönelik takip ve önerilerde bulunulmuştur. Tüm bu dönem boyunca Ankara Ulucanlar, Çankırı E-Tipi, Sincan F-Tipi cezaevleri ve Ankara Numune

Hastanesi’ne, toplam 12 hekimin katılımı ile 14 ziyaret gerçekleştirilmiş, 314 tutuklu ve hükümlü ile görüşülmüştür. Bu ziyaretlerle ilgili gözlem ve değerlendirmelerimiz, “Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları”, “Gerçekleştirilen operasyona bağlı sağlık sorunları” ve “Sincan F-Tipi Cezaevi’nde yaşanan sorunlar” başlıkları altında aşağıda özetlenmiştir.

1) Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları

Operasyon öncesi bir kez Çankırı E-Tipi ve iki kez de Ankara Ulucanlar Cezaevi’ne yapılan ziyaretlerde, Ölüm Orucu’na katılan 14 tutuklu ve hükümlü ile görüşülmüştür. Bu ziyaretler ile ilgili gözlem ve değerlendirmelerimiz 14 Aralık 2000 tarihinde bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurulmuştur.

Operasyon sonrası ise, en son 17 Ocak 2001 tarihinde olmak üzere üç kez Sincan F-Tipi Cezaevi’ne ve 8 kez Ankara Numune Hastanesi’ne gidilmiştir. Bu ziyaretler sonucunda, görüşülen tutuklu ve hükümlülerin bazılarının Açlık Grevleri’ne ve Ölüm Oruçları’na devam ettiği, bazılarının ara verdiği, bazılarının ise bıraktığı öğrenilmiştir. Bu bilgiler aşağıdaki tabloda verilmiştir.

Bu tutuklu ve hükümlülerden kabul edenlerde yapılan muayenede;

1- Tüme yakınında ishal ve halsizlik yakınmasının olduğu, ishal yakınması olanlardan şüpheli alt GİS kanaması tarif ettikleri,

2- Ölüm Orucu’ndaki tutuklu ve hükümlülerin büyük çoğunluğunda el ve ayaklarda uyuşma, baş dönmesi, baş ağrısı, görme ve uyku bozukluğu yakınmaları ile denge kaybı, %15,1 ile 32,9 arası ciddi kilo kayıpları, ciltte kuruma ve dökülme ve cilt altı yağ dokusunda kayıp saptanmıştır. Hepsinin bilinçleri açık, bulantı-kusma yakınmasının nadir olduğu, oral yoldan su, tuz, şeker ve B1 vitamini alımlarının devam ettiği gözlenmiştir.

Yapılan görüşmelerde tutuklu ve hükümlüler, olası sonuçlarını bilerek kendi iradeleri ile Açlık Grevi ve Ölüm Orucu’na devam ettiklerini, talepleri kabul edilene kadar da devam edeceklerini bildirmişlerdir.

Ziyaretlerimiz sırasında Açlık Grevi’ne ara veren veya bırakan tutuklu ve hükümlülerin tedavilerinin planlanmasında gerekli önerilerde bulunulmuştur.

1) 19 Aralık 2000 günü yapılan operasyona bağlı sağlık sorunları

a) 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen operasyon sonucu

Ankara Numune Hastanesi’ne getirilen toplam 28 tutuklu ve hükümlü görülmüştür. İlk görüşmede tümü yatağa kelepçelenmiş olan tutuklu ve hükümlülerden, kabul edenlerin operasyonun 3. gününde (21 Aralık 2000) yapılan ilk muayenelerinde, gövde de ekimoz ve abrazyon alanları, yumuşak doku yaralanmaları ve bunlara bağlı ağrıların bulunduğu, ayrıca uzun süreli ve sıkı kelepçe kullanımına bağlı el bileklerinde lezyonlar ile ellerde uyuşma

olduğu saptanmıştır. Yine önemli bir kısımda travma sonucu gözlerde absorbe olmaya başlamış skleral kanama ve diğer göz lezyonları gözlenmiştir.

Yapılan muayenelerde 25 tutuklu ve hükümlüde, bazıları tam olarak tedavi edilmemiş ekstremite (özellikle el parmağı) ve kosta kırığı ile 11’inde vücudun değişik bölgelerinde yanıklar saptanmıştır.

2) Sincan F-Tipi cezaevinde yaşanan sorunlar

F-Tipi cezaevlerinin insan sağlığı üzerine yaratabileceği olumsuz etkiler TTB tarafından daha önce kamuoyuna açıklanmıştır. F-tipi cezaevleri açılmadan önce medyada çıkan “insansız” tanıtımların aksine, içinde tutuklu ve hükümlüler varken yapmış olduğumuz gözlemlerde, bu saptamaların doğruluğu ortaya çıkmıştır. F-tipi cezaevine ilişkin gözlemlerimizi özetleyecek olursak;

- Tek kişilik ve üç kişilik ünitelerde yoğun bir tecrit ve izolasyon yaşanmaktadır. Tutuklu ve hükümlülerin dış dünya ile en önemli iletişim olanağı olan avukat ve aile görüşmeleri sınırlı tutulmakta, ceza alınması durumunda yasaklanmaktadır. Cezaevi içerisinde ortak yaşam alanları kullanılmamakta, tutuklu ve hükümlüler en çok 3 kişi ile (aynı üniteyi veya havalandırmayı paylaşan) iletişim kurabilmektedir. Ruh sağlığında önemli bir yer tutan insanlararası ilişkinin bu denli sınırlandırılmasının kişiler üzerinde son derece ciddi sorunlara yol açacağı açıktır. Ayrıca böylesi bir izolasyon ortamında, acil veya olağanüstü bir durum halinde, özellikle havalandırma kapılarının kapalı olduğu saatlerde, tek kişilik ünitelerde kalan tutuklu ve hükümlülerin, sorunlarını dile getirmeleri oldukça güç gözükmemektedir. Elektrik, su, ısınma, havalandırma gibi yaşamsal ihtiyaçların yeterliliği ve devamlılığı tamamen idarenin inisiyatifinde bulunmaktadır. İlan edilen sayıda ve özellikteki giysi, kitap, gazete ve diğer eşyanın dışında hiçbir kişisel eşya kabul edilmemektedir.

- Cezaevinde personel ve malzeme açısından genel bir eksiklik olduğu, bunun da sağlık ve diğer hizmetlere yansıdığı görülmektedir.

- Kaldıkları ortamların temizliğinden sorumlu tutulan tutuklu ve hükümlüler fırça, paspas, deterjan gibi temizlik malzemesini para karşılığı satın almakta, bunların kantinden temininde sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunlar kalınan ortamların sağlık koşullarını etkilemektedir.

- Çoğunda darba bağlı olduğu ifade edilen gövde, kafa ve ekstremiteelerde kesik ve ekimozlar, gaz kullanımına bağlı solunum ve konuşma güçlüğü, bazılarında gözü kapatacak düzeyde göz bölgesinde ekimoz, ödem ve skleral kanama bulunduğu,

- 4 kişide ekstremiteelerde, 2 kişide kostalarda kırık, 1 kişide hemotoraks, 1 kişide daha sonra opere edilen parietel kemikte çökme kırığı bulunduğu ve 1 kişinin sağ el 5. parmağının ampule olduğu,

- 4 kişide, ikisinde 3. derece olmak üzere, gövde, baş ve ekstremiteelerde yanık olduğu (bu hastalardan birisi 10 gün sonra kaybedilmiştir),

- 2 kişide baş, boyun ve vücutta yaygın saçma yaraları olduğu gözlenmiştir.

Tutuklu ve hükümlüler hastaneye getirildikten sonraki ilk günlerde, su, tuz, şeker ve B1 vitamini alımını tamamen kesmişler ve Açlık Grevi’ne veya

17 Ocak 2001 tarihinde	Devam eden (Gün)	Ara veren	Bırakan
Ölüm Orucu	26 kişi (63-89 gün)	2 kişi	2 kişi
7 ile 20 gün ara verildikten sonra devam eden Ölüm Orucu	57 kişi (60-88 gün)		
Açlık Grevi	127 kişi (3-45 gün)	25 kişi	10 kişi

yaralarına yönelik hiç bir tedaviyi kabul etmeyeceklerini belirtmişlerdir. Kendileriyle yapılan görüşmelerde, operasyona bağlı oluşan yaralanmaların olası sonuçları anlatılmış ve tedavi için öneride bulunulmuştur. Bu tutuklu ve hükümlüler, daha sonra yaralarına yönelik tedavi ile su, tuz, şeker, B1 vitamini alımını kabul etmişlerdir.

İzlemimiz süresince 2 hükümlü Açlık Grevi'ne son vermiş olup bunların tedavilerinin planlanmasında önerilerde bulunulmuştur. Diğer tutuklu ve hükümlüler ise izlenimimiz boyunca Açlık Grevi'ne yönelik hiçbir tedaviyi kabul etmemişlerdir.

b) Sincan F Tipi Cezaevi'ne getirilen tutuklu ve hükümlülerden, operasyonun 28. gününde yapılan görüşmede, tamamına yakınında darba bağlı olduğu ifade edilen yaralanmaların olduğu gözlenmiştir. Görüşülen tutuklu ve hükümlüler, ayrıca Sincan F tipi cezaevine kabulleri sırasında da kötü muameleye uğradıklarını ve bunun sonucunda yeni yaralanmaların oluştuğunu ifade etmişlerdir. Özellikle operasyon sonrası ilk on gün boyunca ciddi sağlık sorunları yaşandığını belirten hükümlüler, TTB tarafından önerilen B1 vitaminini alamadıklarını, su, tuz, şeker temininde ciddi sorunlar yaşadıklarını, yaralarının tedavisinin gerçekleştirilmediğini ifade etmişlerdir. Yine bu süre boyunca, operasyon sonucu parçalanmış-kullanılmaz hale gelen giysilerin yerine yenilerini temin edemediklerini, cezaevinin ısınmasında, sıcak su temininde ciddi sorunlar yaşandığını, havalandırmaya çıkarılmadıklarını belirtmişlerdir.

Bu yakınmaları ifade eden tutuklu ve hükümlülerden, kabul edenlerin muayenelerinde ise;

- Tamamına yakınında özellikle kafa bölgesinde-saçlı deride ve yüzde çoğu suture edilmemiş ve iyileşmeye - skarlaşmaya başlayan kesiler, ekstremiteler ve
- Açlık Grevi'ne ara verdiklerini veya bitirdiklerini ifade eden tutuklu ve hükümlüler uygun diyet alamamaktadırlar.

- Cezaevi hekimleri ve tarafımızdan önerilen ilaç ve tıbbi malzemelerin temininde güçlükler yaşanmaktadır. İlaçların cezaevi revirinde bulunmaması veya yetersiz oluşu ve bedellerinin tutuklu ve hükümlülerce karşılanması nedeniyle, B1 vitamini, antibiyotik, kronik kullanımı gereken ilaçlar ihtiyaç sahiplerine ulaşamamaktadır.

- Cezaevinde 1996 yılında yapılan Ölüm Oruçları'na katılan birçok hükümlü bulunmaktadır. Bunlardan muayeneyi kabul edenlerden yedisinde ciddi sekeller (Wernicke Korsakoff Sendromuna ait bulgular) saptanmıştır. Ayrıca bir hükümlüde kronik osteomyelit ve hidrocefali olduğu, bir tutuklunun ise daha önce psikoz tanısı ile tedavi ve takip edildiği öğrenilmiştir.

Görüşülen tutuklu ve hükümlüler ise;

- Hastaneye sevk sırasında, jandarma tarafından onur kırıcı bir biçimde (çıplak bırakılarak) arandıklarını, ellerinin arkadan kelepçelendiği ve kötü muamele gördükleri için sevk işlemini kabul etmediklerini, bu nedenle çoğu hastane ortamında tıbbi müdahale ve takibi gereken yaraların tedavisini yaptıramadıklarını,

- Cezaevi kantininde para ile satılan suyun maddi açıdan alımında ve kendilerine dağıtımında sorun olduğunu, bu yüzden kuyudan temin edilen musluk suyunu içmek zorunda kaldıklarını, bunun da ishal yakınmalarını arttırdığını,

- Açlık Grevi'ndeki kimi tutuklu ve hükümlüler kendilerine verilen şekerin nemli ve yetersiz olduğunu, yemek alan tutuklu ve hükümlüler ise yemeklerin miktarının az ve kalitesinin yetersiz olduğunu,

- Hergün iki kez alınan sayımlar sırasında üç kişilik ünitelerde kalanlardan ikinci kattan giriş katına inmelerinin istendiğini, sayımı ikinci katta vermek isteyenlerin zorla aşağıya indirilmek istendiğini, bu sırada yaralanmaların oluştuğunu,

- Isınma ve sıcak su sorununda ilk günlere göre kısmi düzelme olmakla birlikte, özellikle geceleri ısınma sorununun sürdüğünü ifade etmişlerdir. (Görüşmelerimiz sırasında tutuklu ve hükümlülerin büyük çoğunluğunun, kaban, palto gibi kışlık giysilerle oturdıkları gözlenmiştir)

“Cezaevlerinde sürdürülmeye çalışılan tecrit ve izolasyon sadece ‘F’ tipi cezaevlerinde değil, tüm cezaevlerinde bir yöntem olarak geliştirilmeye çalışılmaktadır...”

Gebze Cezaevi'nde yeni bir operasyon hazırlığı mı?

İHD İstanbul Şubesi, 19 Ocak Perşembe günü Gebze Cezaevi'nde bayan tutsaklara yapılan saldırıyla ilgili bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamayı okuyan Ümit Efe, yapılan saldırının, F tipi dışında kalan cezaevlerinin de tam bir işkence, tecrit ve izolasyona tabii tutulduğunun açık bir göstergesi olduğunu ifade etti.

Cezaevine giden Av. Zeynel Polat ise, Gebze Cezaevi'nde avukatlara ve ailelere yapılan baskının F tiplerini aratmadığını, savunma dosyalarına dahi el konulduğunu ve tamamen keyfi bir muameleye tabi tutulduklarını belirtti. Söz alan bir tutsak anası ise, kızının uğradığı saldırı ve gördüğü işkenceden dolayı görüşe belini tutarak ve eğilerek gelmek zorunda kaldığını, tüm bu saldırılar apaçık yaşanırken Adalet Bakanı'nın hala yalan söylediğini ve bu saldırılara biran önce son verilmesi gerektiğini söyledi.

Konuya ilişkin basın açıklamasını okurlarımıza sunuyoruz...

Cezaevlerinde 19 Aralık 2000 tarihinde yapılan operasyon Gebze Cezaevi'nde de gerçekleşmiş ve çok sayıda tutuklu yaralanmıştır. Ağır yaralanan tutuklular da vardır.

Bu cezaevinde de diğerlerinde olduğu gibi açlık grevleri ve ölüm oruçları sürmektedir. “Hayata Dönüş” adıyla gerçekleştirilen operasyon sonucunda bu cezaevinde bulunan tutuklular sevk edilmemiş ve sürekli gerilim devam etmiştir.

Cezaevlerinde sürdürülmeye çalışılan tecrit ve izolasyon sadece “F” tipi cezaevlerinde değil, tüm cezaevlerinde bir yöntem olarak geliştirilmeye çalışılmaktadır. Baskı ve zor yöntemleriyle bu süreç tutuklu ve hükümlüler ve onların aileleri üzerinde önemli etkiler yaratmaktadır.

19 Ocak 2001 tarihinde Gebze Cezaevi'nde yaşanan olaylar avukat ve ailelerin anlatımlarıyla şöyle gelişmiştir.

“19 Ocak 2001'de Gebze Cezaevi'ne arama için gelen asker, mavi bereliler ve robocoplu askeri

görevliler erkeklerin koğuşunu ince bir aramadan geçirip, birçok malzemeye el koymuşlardır. Bayanlar koğuşunda yapılmak istenen aramada önce soyunarak arama dayatılmış, siyasi bayan tutukluların soyunarak aramayı reddetmesi üzerine bu uygulamadan vazgeçilmiştir. Ancak Gebze Cezaevi idaresi bayan tutukluların üst aramasının bayan polislerce yapılacağını duyurmuştur. 8. Koğuşta kalan bayan siyasi tutuklular bayan polis aramasını kabul etmediği için yemekhanede topluca coplu saldırıya maruz kalmışlardır.

Dövülerek havalandırmaya tek tek çıkarılan siyasi bayan tutuklular iki askerin bacak ve kollarından tutması suretiyle zorla bayan polise arattırılmışlardır. Birçok tutuklu yaralanmıştır. Bu esnada koğuşta bulunan eşyalar tahrip edilmiş ve tutukluların para vererek almak zorunda kaldığı eşyalara idare el koymuştur. Siyasi bayan tutukluların üst araması bugüne kadar bayan gardiyanlar tarafından yapılmıştır. Üst aramasının bayan

polislerce yapılmak istenmesi açıkça saldırmak için bir ortam yaratmaktadır.

“F” tipi cezaevinin açıklanmayan ancak uygulanan yönetmeliği aynen Gebze Cezaevi'nde de uygulanmaktadır. Görüşler kısıtlanmış, yayın hakları kısıtlanmış, saldırıda televizyonlarına, teyplerine ve volkmenlerine el konulmuştur.”

Türkiye'de cezaevlerinde süren bu baskı politikalarından vazgeçilmelidir. Yeni ölümlerin yaşanmaması, ölümlere seyirci kalınmaması için devletin çözücü adımlar atması gerekmektedir.

Ölümlere ve işkenceye, baskıcı ve zora dayalı politikalarla biryere varılamaz. Tutuklu ve hükümlülerin insan olduğu gerçeğinden hareketle bizler bu durumun bu şekilde devamına izin vermeyeceğiz.

İHD İstanbul Şubesi

24.01.2001

Emperyalizmin yeminli uşakları hizmette kusur etmiyorlar... Emperyalist sömürü ve yağmayı bir parça olsun sınırlayan tüm engeller bir bir kaldırılıyor...

Tahkim yasasını tamamlayan yeni yasalar gündemde

İMF uşağı Ecevit hükümeti, deprem acısını fırsat bilerek geçirdiği Tahkim yasasının gerektirdiği iç düzenlemelere nihayet girişmiş bulunuyor. Bakanlar Kurulu'na sunulmaya hazır durumdaki Endüstri Bölgeleri Hakkında Kanun Tasarısı ile, ülkenin emperyalist sermayeye peşkesinin önündeki tüm engeller kaldırılıyor.

Bu yasa ile, yabancı sermaye karşısında hükümsüz kılınan kimi yasalar şunlar: İmar Kanunu, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu, Çevre Kanunu, Maden Kanunu. Yanlış anlaşılmasın, bu kanunlar yürürlükten kaldırılmıyor. Dayandıkları anayasa maddeleri de aynen varlığını koruyor. Sadece, yasalaştığı takdirde sözkonusu tasarı karşısında işlevsiz hale getiriliyorlar. Bir başka deyişle, örneğin, ülkenin "tabiat varlıkları"nı yerli yatırımcıdan korunmaya devam edilecek, fakat yabancı sermaye bu varlıkları keyfince yağmalayabilecek. Elbette yerli yatırımcıya da yağmadan pay alma imkanı tanınıyor. Ama sadece tekeli büyüklerine ve bir de sermayenin %60'ı yabancı olmak üzere ortaklığa girenlere.

Bu yasa tasarısı da göstermektedir ki, IMF uşağı hükümet, kalan ömrüne ülkenin tam yağmasını sığdırmakta kararlıdır. Emperyalizme uşaklıkta hiçbir sınır tanımamakta, yağmasının önünde engel gördüğü tüm güçleri terörle, vahşetle bertaraf ederek ilerlemeye çalışmaktadır. Aynı hükümet, onbinlerce kardeşimizin enkazlar altında can çekiştiği 17 Ağustos'u takibeden günlerde,

güç, imkan ve zamanını onlara yardım için değil, kapitalist/emperyalist sermayenin ihtiyaç ve isteklerini karşılamak için harcıyor, Tahkim ve mezarda emeklilik yasalarını, yangından mal kaçırır gibi çıkarmaya bakıyordu. Bugün de, bu peşkes yasasını 28 devrimci tutsağın kanıyla kaleme alıyorlar.

Ancak, döktükleri bunca kana, uyguladıkları bunca vahşete rağmen korkularını yenemiyorlar. Birilerinin bir biçimde bu ağır suçlarını engellemek için bir şeyler yapacağını düşünüyorlar. Hazırladıkları tasarımı, olası engel çabaları için tehditlerle yüklüyorlar. Nasıl, hücre politikası ve uygulamasına karşı görüş belirten ve tüm tehditlere rağmen görüşlerinden taviz vermeyen Tüm Yargı-Sen yöneticilerini tutuklama terörüyle, hukukçuları soruşturma tehdidiyle etkisiz kılıp teslim almaya çalışıyorlarsa, bu yasanın uygulama alanlarındaki kamu çalışanlarını da çeşitli ceza tehditleriyle bugünden pasifize etmeye çalışıyorlar.

Tasarının 4. maddesi, emperyalist sermayeye her türlü kolaylığın gösterilmesini emretmekle yetinmiyor; "on gün içinde ve ivedilikle" sonuçlandırılmayan işlemler için "sorumluların beşer aylıklarının (Her türlü ödemeler dahil) kesilmesine; kusurun tekrarlanması durumunda memurluktan çıkarılmasına karar verilir" diyerek, emperyalist yağmanın tekerine taş koyma niyetinde olanları şimdiden tehdit ediyor. IMF uşağı bu

hükümetin çıkardığı tüm yasalar gibi söz konusu yasanın da, işçi sınıfı ve emekçilerin köleliğini katmerleyeceği açıktır. Önündeki tüm pürüzler temizlenerek, her türlü engel kaldırılıp her türlü kolaylık sağlanarak getirilmeye çalışılan emperyalist sermayenin yağmalayacağı ilk değer, kuşkusuz emek-gücümüz olacaktır. Emperyalist sermayenin yatırımlarını geri ülkelere kaydırmasının en geçerli nedeni ucuz emek-gücüdür. Zaten emperyalist efendiler de, uşakları da bunu açıktan telaffuz etmekten çekinmiyorlar.

Bunca kolaylıktan sonra emperyalist sermaye hala Türkiye'ye yatırım yapmaktan kaçınırsa, bilinmelidir ki bunun iki ana nedeni vardır. Birincisi, sanayi yatırımından daha kârlı olan sermaye yatırımını (yani yüksek faizle borç para vermeyi) tercih etmeleri; ikincisi ise, yasal güvenceleri pek de "güvence"li bulmamalarıdır. Türkiye'nin bir devrim toprağı olduğunu, sadece Türkiyeli devrimciler olarak biz bilmiyoruz. Bunu bütün dünya biliyor, görüyor. Faşist hükümetin devrimci harekete karşı giriştiği azgın imha hareketinin tüm emperyalistler tarafından açıktan veya suskunluk yoluyla destekleniyor olması da bunun açık göstergesidir.

İMF programıyla yağmaya açılan KİT'ler, özellikle iletişim, enerji, ulaşım gibi kârlı sektörler kuşkusuz emperyalist tekellerin ağzını sulandırmaktadır. Buna rağmen kolayından koşturmuyorlar görüldüğü gibi. Şerefsiz uşaklarından ülkeyi daha fazla kana ve karanlığa gömmesini istiyorlar. Taa ki, Türkiye'de devrim en az bir otuz yıl daha ertelensin, tatlı kârları bir o kadar güvenceye alınsın.

Ama yağma yok!

Tüm şehitlerimiz adına; Suphiler ve Denizler adına, Ulucanlar'ın ON'ları adına, 19 Aralık şehitleri ve hücrelerde ölümüne direnişi sürdürenler adına andıçeriz ki, yağma yok!..

Devrim şehitlerimizin kemiklerini sızlatmayacağız. Ödediğimiz bedelleri boşa çıkartmayacağız. Bu yağma planını bozmak, bu emperyalist-kapitalist ablukayı dağıtmak ve emeği bu topraklara egemen kılmak için daha büyük bedeller ödemekten çekinmeyeceğiz. Bunu tüm efendiler ve uşaklar böylece bilsin. Ve atacakları adımları ona göre ayarlasınlar.

Devrimcilere hücre tipi dayatanlar, haramiler için hapis yerine özel villa istiyorlar!

Küstahlıkta ve arsızlıkta sınır tanımıyorlar

Rahmi Koç, 'işadamına kelepçe üçüncü dünya işi' dedi ve ABD'yi örnek gösterdi...

Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç, Ramstore'un açılışı için gittiği Moskova'da gazetecilerin soruları üzerine, "İşadamlarına, tanınmış kişilere kelepçe takılması, polisler tarafından koluna girilerek götürülmesi iyi görüntü vermiyor" dedi. Koç, "ABD'de işadamları, tanınmış kişiler için villa tipi cezaevleri olduğunu" hatırlattı. Koç, operasyonlarda adı geçen işadamlarının kelepçeli veya polisin iki koluna girerek götürmesini "üçüncü dünya görüntüsü veriyor" sözleriyle eleştirdi. Koç, işadamları, tanınmış insanlar için ABD'de villa tipi cezaevi uygulaması olduğunu vurguladı ve "İcabında işadamı işlerini telefon ve ikili görüşmelerle yürütme imkanı da buluyor" diye konuştu.

Enerjideki yağma ve soygun örtbas ediliyor

Beyaz enerji operasyonu ile başlayan tartışmalar sermayenin gündeminde önemli bir yer tutmaya devam ediyor. Sermaye politikacılarının iki haftadır üzerine ahkam kestikleri yolsuzlukla mücadele konusunda ne kadar samimiyetsiz olduklarını gösteren birçok gelişme yaşıyor.

Konuyla ilgili tüm gelişmeler, sermaye düzeninin bütün kurumlarıyla ne kadar da çürüyüp kokuşmuş olduğunu, tarihin çöplüğüne gömülmeyi ne kadar hak ettiğini tekrar tekrar gösteriyor.

Meclis yolsuzluklar düzenine sahip çıktı

DYP'nin Enerji Bakanı hakkında verdiği gensoru önergesi mecliste reddedildi. "Ucu kime giderse gitsin" diye nutuk atan iktidar partileri, DYP'nin kayıkçı dövüşünden pay kapmak için verdiği gensoru önergesi karşısında bile çözümü işin üstünü örtmekte buldular.

Daha iki hafta önce askeri rejimle "sivil demokrasi"yi karşılaştıran, meclisi göklere çıkartan ANAP, şimdi iş pek övdüğü meclisi işletmeye gelince "bu gensoru partimize dönük saldırının bir parçasıdır" diyerek çarketti.

Yolsuzlukla mücadele dendiğinde burnundan kıl aldırmayan MHP ise "konu yargı"da gerekçesiyle gensoruya karşı çıktı.

DSP ise birilerinin "hükümetin başarısını çekemediğini" söyledi.

Böylelikle, sermayenin ve sermaye politikacılarının, laf kalabalığına getirip meselenin üstünü örtmeye çalıştıkları bir kere daha ispatlanmış oldu.

Yolsuzluktan tutuklanan bürokrat terfi ettirildi.

Sermaye politikacılarının aslında tüm bu yolsuzluklardan zerre kadar rahatsız olmadıklarını, yolsuzlukla mücadele gibi bir dertlerinin olmadığını gösteren başka bir gelişme daha yaşandı.

"Beyaz enerji operasyonu" kapsamında gözaltına alınıp tutuklanan TEAŞ eski Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel Müdürü Muzaffer Selvi halen cezaevindeyken ve hiçbir şekilde aklanmamışken, Enerji Bakanlığı müşavirliğine atandı. Gözaltına alınan bürokratlardan Osman İlhan da yine bakanlık müşavirliğine getirildi.

Bunun, söz konusu bürokratların, işin içindeki başkaları hakkında konuşmalarını engellemek için yapıldığından, onlara "arkanızdayız,

harcanmayacaksınız" mesajı verilmek istendiğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Bu da, atama kararnamesine imza atan Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan ve Enerji Bakanı'na kadar herkesin yolsuzlukların örtbas edilmesi için uğraştığını gösteriyor.

Yolsuzlukların üstünü örtme telaşı

Buna şaşmamak gerekiyor. Sermaye temsilcileri ve politikacılarının yolsuzluklar karşısında seslerini bir parça yükseltmelerinin nedeni, IMF politikalarının ve özelleştirme saldırısının bu tartışmalardan zarar görmesini engellemektir. Hesap hem yolsuzlukla mücadele ediyor görünüp kamuoyu nezdinde prim yapmak, hem de özelleştirmeleri tehlikeye atmadan işin içinden sıyrılmaktır. Operasyon ve soruşturma üç beş kişi üzerinden devam edecek, fatura onlara kesilip iş kapanacaktı.

Sistem baştan aşağı çürümüş ve kokuşmuş olduğu için bu hesap da tutmadı. Artık en ufak bir tartışma veya soruşturmanın bile çorap söküğü gibi

ilerleyebildiği, bir anda pek çok sermayedarı ve siyasetçiyi de işin içine çekebildiği açığa çıktı. Dahası, iş kişilerden çıkarak, genel bir sistem tartışmasına dönüşmeye başladı.

Bu nedenle yolsuzluğa karşı ahkam kesmeler bir anda hız kesti. Artık esas çaba, meselenin üstünün tümüyle kapatılmasına dönüktür. Hiç kimsenin kuşkusunu olmasın; düzen cephesindeki herkes, meselenin unutulması için daha dün söylediği herşeyi unutmaya, herkesi affetmeye çoktan hazırdır. Ecevit'in dediği gibi, yeter ki mesele büyümesin.

Fakat geline yer gene de sermaye açısından büyük bir açmazı ifade etmektedir. Sermayenin yolsuzluklarla ilgili olarak işçi ve emekçilere söyleyebileceği sözü, onları oyalayabilecek yalanı kalmamıştır.

İnandırıcılığının daha da aşınmış olması, IMF politikalarını sürdürmeye çalışan hükümet için büyük bir handikaptır. Kaldı ki güvensizlik sadece hükümete değil, tüm bir sisteme dönük olarak derinleşmektedir.

Bize düşen, sermayenin bu açmazının daha derinleşmesi ve IMF politikalarıyla sistemin çürümüşlüğü arasındaki ilişkinin işçi ve emekçilerin bilincinde yer etmesi için çaba sarfetmektir. Eğer bu çaba harcanmaz ve oluşan güvensizlik mücadele kanalına akıtılmazsa, sermayenin işçi ve emekçileri aldatmaya devam etmek için yeni manevralar yapma, yeni gündemler yaratma ve yeni araçlar ortaya çıkarma konusunda deneyim ve yeteneğini ortaya koyacağı kesindir.

Beyaz enerji operasyonu kapsamında gözaltına alınanlarla ilgili jandarmanın düzenlediği fezleke 19 Ocak'ta Star gazetesinde yayınlandı. Bu fezlekenin sonuç kısmı, "Netice ve kanaat" bölümü, şimdi bakanlık müşavirliğine atanan Muzaffer Selvi'nin hangi yetenekleri doğrultusunda bu göreve getirildiğini gösteriyor.

Netice ve kanaat:

Alınan ifadeler ile elde edilen delillerin değerlendirmesi sonucunda; Sanıklardan Muzaffer Selvi, Ünal Peker ve Mustafa Arslan'ın aralarında işbirliği yaparak, ihalelerde hak etmeyen firmalar lehine işlem yaptıkları, ihalelerle ilgili bilgileri firma sahiplerine bildirdikleri, sözleşmeleri firmalar lehine değiştirerek rüşvet aldıkları ve bu suçu defalarca işledikleri, kurullara seçilen personeli tehdit ettikleri, kendi isteklerinin yapılması konusunda baskı yaptıkları. Bu kurullara istedikleri kişileri görevlendirdikleri, sanıklardan Birsal Sönmez'in enerji ihaleleri ile ilgili yönetim kurulu kararlarını firmalar lehine çıkarttırmak için Muzaffer Selvi ile Ünal Peker ile işbirliği yaptığı ve bu firmalardan aldığı parayı bu kişilere rüşvet olarak verdiği, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Mustafa Mendilcioğlu ve Enerji İşleri Genel Müdür Vekili Osman İlhan'la işbirliği yaparak ihalelerin haketmeyen sıradaki firmalara verilmesi konusunda Bakanlık'ta yapılması gereken imtiyaz sözleşmelerini imzalattığı, bu sözleşmelerin imzalanmasını müteakip TEAŞ'ın ilgili firmayla yapması gereken Enerji Satış Anlaşması'nın (ESA) şirketlerin istediği şartlarda imzalanması konusunda aracılık yaptığı, Karadeniz Enerji'nin sahibi Doğan Karadeniz'in Mustafa Arslan'dan ihaleler ve santral kurulacak yerler ile ilgili bilgiler aldığı; Muzaffer Selvi, Ünal Peker'e firması ile ilgili kararın yönetim kurulundan kendi lehine çıkarılması için rüşvet verdiği, sanıkların bu şekilde çıkar amaçlı suç örgütü kurarak ihale yolsuzluğu yaptıkları, rüşvet aldıkları/verdikleri ve görevlerini kötüye kullandıkları, TEAŞ'ı ve T.C. Hazinesi'ni zarara uğrattıkları sanık ve tanık ifadeleri ile mevcut belgelerden anlaşılmış olup, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ve ilgili kuruluşlarının yap-işlet-devret, işletme hakkı devirleri, otoprotüktör uygulamaları, yap-işlet ve yüzer-gezer santral ihalelerine ilişkin belgeler ve sözleşmeler ile Üst Kurul Raporları'nın teknik bilirkişi marifetiyle incelendiğinde olay bağlantılarının delillendirilerek ortaya çıkarılacağını, soruşturmanın bu yönde de derinleştirilmesini, yukarıda izah edilen sebeplerden dolayı sanıkların birinci madde yazılı suçları işledikleri kanaati ile bu fezleke tarafımdan düzenlenerek imza altına alınmıştır.

13 Ocak 2001, Muhittin Ateş, J.Yzb./Çankaya İlçe J.K.

“Olay küçük bir yolsuzluk olayı değil,

uygulanan 20 yıllık özelleştirme politikalarının iflasıdır..”

Enerji krizi sektörün krizi mi?

Bugün yapılacak olan enerji sektöründe ve özelleştirilen diğer sektörlerdeki tüm işlemleri mercek altına almak, kamuoyu önünde talan olayını tüm çıplaklığıyla tartışmaktır.

Çünkü olay küçük bir yolsuzluk olayı değil, uygulanan 20 yıllık özelleştirme politikalarının iflasıdır. Gün birkaç bürokrat açığa alınarak ve göstermelik cezalar verilerek geçirilmemelidir. Gözaltına alınan bürokratlar ve işadamları sıradan kişiler değildir. Bu bürokratlar son yıllarda enerji politikalarına yön veren, enerji ihaleleri ve özelleştirmeleriyle ilgili yasa, yönetmelik ve sözleşmeleri oluşturup imzalayan kişilerdir.

(EMO ve Enerji -Yapı Yol Sen'in 23 Ocak tarihli ortak basın açıklamasından alınan bu metne arabaşlıklar metindeki ifadelerden hareketle tarafımızdan konulmuştur...)

Bugünlerde gündeme getirilen "yolsuzluk operasyonları" ve özellikle de "beyaz enerji operasyonu"nu son yıllarda ortaya konulan politikalarından bağımsız olarak değerlendirmek, bizi sığılığın bataklığına sürükler.

Çünkü son 20 yıldır ülkemizde estirilen ve tek seçenek olarak sunulan neo-liberal politikalar artık iflas noktasına gelmiştir. Ülkenin ekonomisi IMF'ye, siyaseti de her açıdan kirlenmiş kadrolara teslim edilmiştir. Güneşi sıvayacak balçık tükenmiştir.

Bugün enerji sektöründe gündeme getirilen yolsuzluk 1984 yılından beri uygulanan politikaların kaçınılmaz sonucudur ve bu sektörde yaşanan yolsuzluğun boyutu da gündeme getirilen kadar değil, çok daha büyük kapsamdadır.

Özelleştirme doğası gereği içinde yolsuzluğu, hukuksuzluğu ve rüşveti barındırmaktadır

1984 yılından beri enerji, özellikle de elektrik enerjisi, bir kamu hizmeti olarak görülmekten çok, piyasa malı olarak ele alındı ve bütün politikalar bu veri üzerinden oluşturuldu.

Özel sektörün de, elektrik sektöründe elektrik üretimi, dağıtımı ve iletimi gibi faaliyetlerde bulunmasının koşulları, 3096 sayılı kanunla yaratıldı.

Bununla da yetinilmeyerek, bu sektörde yeni yapılan yatırımlar, Yap-İşlet-Devret, Yap-İşlet modelleriyle yerli ve yabancı sektöre yaptırıldı. Bunların yapılabilmesi için yasaların ve Anayasa'nın çiğnenmesinde hiçbir beis görülmedi.

Elektrik sektöründe özelleştirmenin bir çok yöntemi uygulanmaktadır. Turnike yöntemi, Yap-İşlet-Devret, Yap-İşlet, işletme hakkı devir sözleşmesi ve şimdi de DB'nın gündeme getirdiği mülkiyetiyle satış yöntemleri uygulanmaktadır. Ve her uygulama sonucu kamu milyarlarca dolarlık zarara uğratarak, bu kaynaklar özel sektöre aktarılmaktadır. Yani özelleştirme doğası gereği içinde yolsuzluğu, hukuksuzluğu ve rüşveti barındırmaktadır.

Kamunun milyarlarca doları bulan zararı

"Beyaz enerji operasyonu"na zemin hazırlayan Konya-Yeşilhisar iletim hattının ihalesi yine bir özelleştirme yöntemi olan turnike sistemiyle yapılması sonucu, kamunun 386 milyar TL zarara uğrattığı iddia edilmektedir. Oysa bu sektörde yaşanan olaylara baktığımızda kamunun zararının milyarlarca doları bulduğu ortaya çıkmaktadır. Örnek mi?

* Teftiş Kurulu raporlarında da belirtildiği gibi AKTAŞ A.Ş.'nin 11 yıllık faaliyetlerinden dolayı kamunun uğradığı zarar (bu şirket dolandırıcılık bile yapmıştır) yaklaşık 300 trilyondur.

* TEAŞ'ın YİD ve Yİ modeliyle yaptırdığı santrallara verilen alım garantisinden dolayı (DB ve DPT raporlarında yer aldığı gibi) 2020 yılına kadar sürdürüldüğünde bu zararın 30 milyar dolara çıkacağı tahmin edilmektedir.

* 10 santral ve 25 dağıtım bölgesinin işletme hakkı devrinden dolayı kurumun vazgeçtiği kaynak 35 milyar dolardır.

* Afşin-Elbistan santralının bakım ve onarım hizmetlerinin özelleştirilmesi sonucunda, nedeni tamamen ihmal ve ehliyetsizliğe bağlı olan kazanın meydana gelmesi ve 340 MW gücünde bir türbinin patlaması yüzünden TEAŞ'ın zararı 500 milyon doları bulmaktadır. (4 yıllık üretilecek elektriğin üretilmemesi de bu zararın parçasıdır.)

Bu listeye TEAŞ ve TEDAŞ'ın malzeme alımları ihaleleri, %80'i kamu tarafından yapılmış hidrolik santrallerin Yap-İşlet-Devret modeliyle özel şirkete verilmesi, ÇEAŞ, Kayseri Bölgesinin devir olayı, yüzer-gezer santraller ihalesi, mavi akım projesi eklendiğinde, kamunun uğradığı zararın boyutu ortaya çıkmaktadır.

Bu belgeler incelendiğinde şirketlerin ne kadar korunduğu, kamunun ne kadar zarara uğrattığı ortaya çıkacaktır. Ancak bu belgelere ulaşmak ve sağlıklı bir değerlendirme yapmak açısından ETK Bakanı görevden alınmalıdır.

Talan olayı tüm çıplaklığıyla tartışılmalıdır

Bugün yapılacak olan enerji sektöründe ve özelleştirilen diğer sektörlerdeki tüm işlemleri mercek altına almak, kamuoyu önünde talan olayını tüm çıplaklığıyla tartışmaktır.

Çünkü olay küçük bir yolsuzluk olayı değil, uygulanan 20 yıllık özelleştirme politikalarının

iflasıdır. Gün birkaç bürokrat açığa alınarak ve göstermelik cezalar verilerek geçirilmemelidir. Gözaltına alınan bürokratlar ve işadamları sıradan kişiler değildir. Bu bürokratlar son yıllarda enerji politikalarına yön veren, enerji ihaleleri ve özelleştirmeleriyle ilgili yasa, yönetmelik ve sözleşmeleri oluşturup imzalayan kişilerdir.

Hükümet yetkilileri yaptıkları açıklamalarla, yolsuzluğun üstüne gitme iradesini göstermek niyetinde olmadıklarını göstermekte ve tartışmanın mecrasını başka yerlere çekerek demokrasi havariliğine soyunmaktadırlar. İktidarda bulundukları 17 yıllık sürede demokratikleşme konusunda tek bir adım atmayanların, açlığa ve yoksulluğa mahkum edilen kamu çalışanlarının demokratik tepkilerine bile acımasızca saldırarak gözaltına alanların ve cezaevi konusunda Adalet Bakanı'yla aynı görüşü paylaşmadıkları gerekçesiyle Tüm Yargı-Sen Şube ve Merkez yöneticileri gözaltına alınmalarına seyirci kalanların demokrasiden bahsetmeye hiçbir hakları bulunmamaktadır. Demokrasi sözcüğü bu ağızlara yakışmamaktadır.

Bu nedenle konu saptırılmadan, iflas etmiş politikalar masaya yatırılmalı, toplumun büyük bir kesiminin katılımıyla yeni politikalar oluşturulmalıdır.

Enerji sektörüyle ilgili acilen yapılması gerekenler

Enerji sektörüyle ilgili acilen yapılması gerekenler şunlardır;

* Bu operasyon sadece birkaç kişinin cezalandırılmasıyla bitmemelidir. Sorun, çok daha derinlerdedir ve ülkenin enerji politikası baştan aşağıya değiştirilmelidir.

* Enerji alanındaki özelleştirmeler derhal durdurulmalı ve bugüne kadar özelleştirilmiş olan tüm kuruluşlar denetime tabi tutulmalıdır.

* Enerji Piyasası Yasa Taslağı Meclis'ten derhal çekilmelidir. Bu yasa taslağı daha önce enerjide uygulanan talan politikasının önemli bir sacayağını oluşturmakta, sektörü tam bir karmaşaya sürüklemekte ve kâr hırsına terketmektedir. Nitekim, bu yasa taslağı mevcut şaibeli enerji bürokrasisi tarafından hazırlanmıştır ve bugüne kadar uygulanan yanlış enerji politikalarının bir uzantısıdır. Bu alanda yeniden bir planlama yapılarak ulusal enerji politikası geliştirilmeli ve bugünkü başıboşluğu doğuran bütün mevzuat ve kararlar askıya alınmalıdır.

* TEAŞ ve TEDAŞ birleştirilerek, ülke kaynaklarının en verimli şekilde değerlendirildiği, iletim ve dağıtım hatlarının iyileştirilerek kayıp-kaçakların en aza indirildiği, kamu yararı ve ülke çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan bir enerji politikası geliştirilmelidir

* "İpin ucu nereye giderse gitsin" araştırılmalı, bu operasyonun akıbeti Susurluk soruşturmasına benzememelidir. Son on yılda ETK Bakanlığı yapanlar ve ETKB bürokratları hakkında soruşturma açılmalıdır.

Biz sendikalar, meslek odaları ve demokratik kitle örgütleri olarak ülkedeki yolsuzluklara ve özelleştirme adı altındaki talana ve soyguna karşı mücadelemizi daha da yükselteceğiz ve olayı geçiştirmeye çalışan kim olursa olsun onlarla hesaplaşmaktan asla geri durmayacağız.

İstanbul belediyelerinde tensikat saldırısı gündemde...

Saldırıyı göğüslemek için şimdiden harekete geçilmek zorunda

Ağustos ayında sermayenin grev yasağı saldırısının ardından TİS'leri bağıtlanan belediye işçileri şimdi de tenkizat saldırısıyla karşı karşıyalar. İstanbul genelinde belediye yönetimleri emekliliği yaklaşan, yaklaşık 3000 işçiyi işten atmayı planlıyor. İşten atılmalar sadece emekliliği gelen işçilerle sınırlı değil, geçtiğimiz günlerde Beyoğlu Belediyesi'nde 12 işçi, işçi fazlalığı, verim düşüklüğü vb. nedenlerle işten atıldı.

Belediyelerde tenkizatlara gidileceği TİS görüşmelerinin hemen ardından Anakent belediyesinde 5 işçinin işten atılmasıyla kendini gösterdi. TİS görüşmelerinin ücret sorununa kilitlenmesi, başta iş güvencesi olmak üzere, sermayenin sosyal kazanımlara dönük saldırılarına karşı talep ve mücadelenin yeterince öne çıkarılmaması, tek başına olmasa da bugünkü olumsuz tablonun yaşanmasında etkili oldu.

Şimdi ise belediye işverenleri, sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırı programı çerçevesinde hareket ederek, tenkizatlara hayata geçirmeye çalışıyorlar. Tabandan gelebilecek tepkileri de gözeterek, işçilerin tüm haklarının ödenerek emekli edileceğinden dem vuruyorlar. Arada sopa da göstererek, şimdiden kıyımaya karşı gelişebilecek tepkilerin önünü almaya çalışıyorlar.

İlçe belediyelerinde işten atılmalar saldırının adım adım uygulamaya konulduğunu gösteriyor. Beyoğlu ilçe belediyesinde 12 işçinin işten atılmasını, önümüzdeki günlerde Güngören, Avcılar ilçe ile Anakent belediyesinde yeni işçi atılmalarının takip edeceği söyleniyor. Yaşananlar, saldırının işçilerin emekli edilmesinden ibaret olmadığını, saldırı kapsamında tüm işçilerin bulunduğunu gösteriyor.

Belediye işçilerine yönelik saldırı, sermayenin çalışan kesimlere dönük genel saldırısının bir parçasıdır. Örgütlü ve mücadele geleneğine sahip belediye işçilerine dayatılmak istenen tenkizat saldırısı, esasta, buradaki örgütlülüğü dağıtmayı, var olan taşeron uygulamasını yaygınlaştırmayı, kazanılmış hakları ortadan kaldırmayı hedefliyor. Bu, yeni bir durum da değil. Gerek TİS görüşmeleri döneminde gerekse grev günlerinde, belediye işçilerinin genel işbirakmadan (24 Mayıs'da olduğu gibi) her günü sokakta geçen fiili eylemlerine kadar gösterdikleri hareketlilik, belediye işverenlerinden çok sermayenin kendisini rahatsız etmişti. Nitekim sermaye hükümetinin buna yanıtı, grevlerin peşpeşe yasaklanması olmuştur.

Aynı şekilde, kapsamlı ve acımasız bir yeni İMF saldırısının uygulanmakta olduğu bir dönemde tensikat saldırısının gündeme getirilmesi, bu saldırının planlı ve hedefli olduğunu gösteriyor.

Fazilet Partisi çizgisindeki belediye işverenlerinin bir saldırısı da sendikal cephede. Belediye-iş'te örgütlü İstanbul ilçe ve Anakent belediyelerinde yapılan temsilcilik seçimlerinde kendilerine yakın adayların seçilmesi için gösterilen çaba biliniyor. Gelecekte ise kendilerine paralel bir çizgide hareket eden Hizmet-iş sendikasının tüm birimlerde örgütlenmesi hedefleniyor. TİS ve grev döneminde, bir kaç ilçede örgütlü Hizmet-iş sendikasının saldırılar karşısında sessiz kalması, tabanını sürecin dışında tutmayı başarması ve dayatılan TİS'lere uysalca imza atması onları özellikle bu tercihe yöneltmiş bulunuyor. Belediye yönetimleri sendika olacaksa hiç değilse Hizmet-iş olsun arayışındalar.

Belediye işçileri kendilerine dönük saldırı hazırlığına karşı henüz bir tepki ortaya koymuş değil. Beyoğlu Belediyesi'nde işten atılan 12 işçi için konulan tepkiler saldırıları püskürtebilecek boyutta olmadığı gibi, Beyoğlu Belediye işçilerini aşan genel bir tepki eylemine de dönüştürülemedi. Bu olumsuz durum devam ederse, saldırının uygulamaya konulması daha da hızlanacak. Belediye işçileri, TİS ve grev döneminde haklarını mücadele ederek korunacağını fazlasıyla bilincindedirler. Bu konuda önemli deneyimlere sahipler. Şimdiden tabanın harekete geçirilmesi için öncü işçiler ve temsilciler üzerinden çalışmalar yapılması gerekiyor. Taban üzerinden gelecek mücadelenin tüm belediyelerdeki işçilerle ortaklaştırıldığı bir durumda, saldırılarının önü de hiç değilse şimdilik alınabilecektir.

Özelleştirme ve taşeronlaştırma

Sermaye KİT'lerin büyük ve kârlı işletmeleri başta olmak üzere eğitim ve sağlık alanını da kapsayan özelleştirmeler ile işçi sınıfına ve emekçilere saldırıda sınır tanımıyor. Özelleştirme sınıfa yönelik kapsamlı bir saldırının adıdır. İşçileri ve tüm emekçileri yıkıma uğratan bilinçli, hedefli, planlı ve programlıdır.

İMF paketlerinin ana maddesini oluşturan özelleştirme, blok satış, yap-işlet-devret, halka arz, hisse satışları gibi yöntemlerle yapılmaktadır. Ancak yöntem nasıl olursa olsun, sonuçta işçi sınıfı ve emekçiler yıkıma uğramaktan kurtulamayacaklardır. Özelleştirme işçi sınıfının örgütlü gücüne vurulmuş büyük bir darbedir. İşçi sınıfının birliğini parçalamanın, emeği daha vahşice sömürmenin adıdır. Özelleştirmeye işçilere ve emekçilere sendikası ve sigortasız çalışma, sosyal hakların gaspı, düşük ücretler, işsizlik, geleceksizlik dayatılmaktadır. İşçi sınıfının örgütlü gücü tasfiye edilmek istenmektedir.

Bu, özelleştirmenin bir adımı olan

taşeronlaştırma aracılığıyla da hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Sendikal örgütlülük devre dışı bırakılarak sigortasız ve iş güvencesinden yoksun çalışma dayatılmaktadır. İşyerinin taşeron şirketlere devriyle işçilerin sahip oldukları haklar gasp edilerek, zaten kötü olan çalışma koşulları daha da kötü hale getirilmektedir. İşçiler her an işten atılma tehdidiyle yüzyüzedirler.

Özelleştirilen işletmelerde de yapılan ilk iş binlerce işçinin atılmasıdır. İşten atılan işçilerin yerine sendikası, sigortasız, düşük ücretli işçiler alınarak, sendikal örgütlülük yok edilmeye çalışılmaktadır.

Sigortasız ve sendikası çalışanın olduğu yerde düşük ücretler ve işsizlik tehlikesi her zaman vardır. Taşeronlaştırmaya karşı verilecek mücadele sigortasız ve sendikası çalışmaya karşı verilecek mücadeleden ayrı düşünülemez.

Taşeronlaştırmaya karşı verilecek mücadelede taşeron işçileri ile sendikal işçilerin birlikteliğini sağlamaya yönelik perspektifle hareket etmek,

işçilerin sermayeye karşı örgütlü birliğini güvence altına alacaktır. Sermaye sınıfının taşeronlaştırmadaki amaçlarından biri de işçileri bölmektir. Alevi-Sünni, Kürt-Türk gibi bölünmeler yaratmakla yetinmeyip, bir de taşeron-kadrolu gibi ayrımlarla işçilerin bölünmesi hedeflenmektedir. Taşeron işçiler kadrolu işçilerle karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır.

Taşeron işçilerin sendikalı olması konusunda sendikal işçilere büyük görevler düşmektedir. Sendikal işçiler, iş sorunları ve özelleştirmeye karşı mücadele ederken, taşeron işçilerin de sendikalı olması ve TİS'ten yararlandırılması için mücadele etmelidirler.

Sermayenin İMF patentli yıkım politikaları ancak ve ancak işçilerin örgütlü birlikteliği ile püskürtülebilir. Özelleştirme ve onun bir ön adım olan taşeronlaştırmaya karşı verilen mücadele de bu birlikten alınan güçle püskürtülebilir.

Cengiz Tekstil İşçileriyle Dayanışma Gecesi'ne bin kişi katıldı...

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

Esenyurt'ta kurulu Cengiz Tekstil Fabrikası'nda çalışan işçiler, insanlık dışı çalışma koşullarına son vermek ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret için DİSK-Tekstil Sendikası'nda örgütlendiler. Patron işçilerin örgütlülüğünü kıramayınca çareyi işyerini kapatmada buldu. İşçilerin iki aylık maaşını, ikramiyelerini ve tazminatlarını vermeden yurtdışına kaçtı.

Fabrikanın kapatılması üzerine işçiler, 18 Aralık'tan itibaren fabrikanın önünde nöbet tutarak, makinaların çıkartılmasını engelliyorlardı. Alacaklı durumda olan işçilerin makinalara el koyabilmek için dava açmaları gerekiyor. Uzun süreden beri maaşlarını alamayan işçiler, dava açmak için gerekli parayı bulamayınca, bu konuda sendikadan da herhangi bir destek alamayınca, dava açmadılar. Bu durumdan yararlanan Cengiz Tekstil işvereni kendisini birisine borçlu gösterip, 19 Ocak Cuma günü makinalara haciz koydurup, makinaları almak istedi. İşçiler kamyonlara yüklenen makinaları geri indirerek götürülmesini engelleyince, jandarmanın saldırısına uğradılar. Saldırıya sloganlarla karşılık veren işçiler, kısa bir arbededen sonra dağıtıldı. İşçiler tekrar toplanıp kamyonların çıkmasını engellediler. Bu arada bir kişi gözaltına alındı. Bunun üzerine makinaların yarısı bırakıldı. Daha sonra işçiler slogan atarak Köyiçi'ne kadar yürüdüler. Bu olay, mücadele edilmeden, direnilmeden, sermayeye ve onun kolluk güçlerine karşı diş diş bir mücadele verilmeden hiçbir hakkın kazanılamayacağını bir kez daha gösterdi.

Dayanışma gecesi

21 Ocak Pazar günü Cengiz Tekstil işçileri ile dayanışma gecesi düzenlendi. Özçelik-İş'te örgütlü Parsat Piston işçilerinin de katıldığı gecede bin civarında kitle vardı. Salona, “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!”, “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!”, “ Yaşasın işçilerin birliği!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “ İşçiler değil patronlar kemer sıksın!” sloganlarının yazılı olduğu pankartlar asıldı.

Biz stand açarak gazetemizin satışı ve “Faşist rejim katliam yolunu seçti!” ile tekstil işçilerine yönelik “Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı birleşelim!”

isimli broşürlerimizin dağıtımını yaptık.

Açılış konuşmasını yapan işyeri temsilcisi, neden örgütlendiklerini, nelere karşı mücadele ettiklerini vurgulayarak, jandarma karakolunun 50 metre ilerisinde patronun suç işlediğini, buna rağmen onun kılına bile dokunulmadığını, ama işçilerin verdiği mücadelenin haklı ve yasal olmasına rağmen jandarmanın zoruyla karşılaştıklarını belirterek, örgütlenmeye ve mücadeleye duyulan ihtiyacı dile getirdi. Ardından DİSK-Tekstil Şube Başkanı Muharrem Kılıç sermayenin saldırılarına değinerek, mücadeleyi geliştirmek gerektiğini belirtti. “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, vb. sloganlarının atıldığı geceye Ferhat Tunç ve Kıvrıkcık Ali türkülerıyla eşlik ettiler.

Gecenin sonlarına doğru Umut İklimi müzik grubu sahneye çıkınca, hücre karşıtı sloganlar daha sık atılmaya başlandı. Bunu hazmedemeyen bir grupla yaşanan gerginlikten sonra dayanışma gecesi bitirildi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

KESK'in İzmir'de soruşturma terörüne karşı eylemi

“Tutsaklara F tipi, emekçiye İM-F tipi!”

Tarihinin en kitlesel iş bırakma eylemlerinden birini 1 Aralık'ta gerçekleştiren KESK, daha yapılmadan yasadışı ilan edilen eylem sonrasında onbinlerce kamu emekçisinin soruşturmaya tabi tutulmasını protesto etmek için yeniden alanlara çıktı. 1 Aralık'taki iş bırakma eylemine en yoğun katılımın olduğu illerin başında olan İzmir, açılan soruşturmalarda da en önde oldu. İzmir'de yaklaşık onbin kişi iş bırakma eylemine katıldığı için ifadeleri alınmak üzere karakollara çağrıldı.

Bu gelişmeler üzerine yapılan 19 Ocak'taki eylem, saat 16:00'da Konak Sümerbank önünde başladı. Konak alanına sloganlarla yürünerek başlayan eylemde, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem emekçilere hitaben konuşma yaptı.

Açılan dövizlerden bazılarında “Tutsaklara F tipi, emekçiye İM-F tipi!”, “Emekçiler değil çeteler yargılsın!”, “Burası İzmir, Balıkesir değil!” (şu anki İzmir valisi bundan önce Balıkesir Valisi olduğundan), “İnsanım, isyan ediyorum” yazılıydı.

Eylemin toplamında F tipi ekseninde atılan sloganlar, gerek kürsüden yapılan konuşmalar, gerekse de megafonla atılan sloganlarla bastırılmaya çalışıldı. Yürüyüş aşamasında ve alanda, KESK tabanında

ekonomik içerikli sloganlar kadar sahiplenilen bu sloganlar, kürsüden yapılan manevralarla boşa düşürülmeye çalışıldı. Ancak tüm bunlara rağmen KESK tabanının F tipi cezaevleri konusunda söylendiği gibi hiç de duyarsız olmadığı da ortaya çıktı. F tipi cezaevleriyle ilgili olarak, konuşmacılardan sadece Siyami Erdem birşeyler söyledi. O da F tipine dolaylı olarak, Tüm-Yargı Sen'e yapılan baskılar üzerinden değinmiş oldu.

Eylemde; “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!”, “Hücre ölümdür istemiyoruz!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçi-memur el ele genel greve!”, Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Sürgünler, cezalar bizleri yıldıramaz!” vb. sloganlar atıldı.

1500'ü aşkın emekçinin katıldığı eylemde, 19 Aralık katliamına ilişkin tek kelime sarfetmeyenler, duyarlılıklarını kendilerinden izinsiz bayrak taşıyıp slogan atan SİP'e karşı gösterdiler. KESK İzmir Şubeler Platformu basın sözcüsü Alim Murathan tarafından kitle kürsüden yönlendirilerek, SİP'in yuhalanması sağlandı. Sürekli bozgunculuk ve kıskırtıcılıktan dem vuranlar, emekçileri sadece kendi bildiğini okuyan SİP'e değil, onun da ötesinde, kendileri gibi düzenin içine sığmanlara yansıyan devrimci etkilere karşı yönlendirerek, devletin çizmiş olduğu “F” çizgisinin üstünden bir kez de kendi kürsülerinden geçtiler.

Eylemin hafta içine ve saat 16:00'ya denk getirilmesi katılımı zayıflatan bir etkeni. Onbin soruşturmanın olduğu İzmir'de, açıktır ki bu soruşturmaların durdurulması daha ciddi eylemlere bağlı.

F tipine nakillerle başlayan gözaltı furyası eylem sonrası da devam etti. Eylem bitiminde gözaltına alınan 3 kişiden 2'si tutuklanarak Buca Cezaevi'ne kondu. Böylece İzmir'de tutuklamaların sayısı 23'e çıktı.

İstanbul'da sınıf bilinçli işçilerden örnek inisiyatif...

Öncü işçi inisiyatifine dayalı girişimleri yaygınlaştıralım!

Sermaye, çalışan kesimlere dönük kapsamlı saldırıları acımasızca uygulamaya koymuş bulunuyor. Saldırı diğer şeylerin yanında kazanılmış hakların tümüyle ortadan kaldırılmasını da kapsıyor. Özelleştirmelerin hızlandırılması, bunun sonucunda yaşanan örgütsüzleştirme, işten atmalar, TİS görüşmelerinde sıfır zam dayatmaları, taşeronlaştırma, esnek üretimin yaşama geçirilmesi vb. saldırılar, çalışan kesimlerin yaşamını daha da çekilmez kılıyor.

Saldırılara karşı örgütlü mücadele zorunluluğu

Çalışan kesimlerin saldırıların sonuçlarına karşı verdiği mücadele ise istenilen düzeyde olmadığı gibi halen örgütlü bir duruşu da ifade etmiyor. Saldırıların karşısında işçi ve emekçilerde biriken hoşnutsuzluk, öfke ve dışavuran mücadele dinamiğinin önü, her defasında sendika bürokrasisi ve düzen eliyle çeşitli biçimlerde kesilebiliyor.

Bununla da sınırlı değil durum. İktisadi ve sosyal saldırılara görülmemiş ölçüde bir faşist terör eşlik ediyor. Tüm toplumun faşist abluka altına alınması, zindanlardaki devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemine karşı onlarca devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan katliam vb., içinden geçtiğimiz dönemde pervasız bir terör uygulandığını gösteriyor. Sonuçta saldırıların püskürtülmesi ile tablonun değiştirilmesi için, etkin bir siyasal çabanın her zamankinden daha çok ortaya konulmasını gerektirmektedir.

Çeşitli sektörlerden sınıf bilinçli işçiler

Bu bilinçle çeşitli sektörlerle bağlı işyerlerinde çalışan işçiler olarak sorunlarımızın tartışıldığı ve çözüm önerilerinin geliştirileceği işçi toplantısının örgütlenmesinin bugün için bir ihtiyaç olduğunu düşünerek harekete geçtik. Ocak ayı içerisinde üç toplantı örgütledik. Yaptığımız iki toplantı daha çok genel bir işçi toplantısının örgütlenmesine dönük hazırlık toplantılarıydı. Bu toplantılarda sorunlarımızı tartışmakla birlikte, öncelikle kendi işyerlerimizden sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadelenin yaratılması için örgütlenmenin gerekliliği üzerinden propaganda yapılması ve işçilerin genel toplantıya taşınması hedeflendi. Bu toplantılar aynı zamanda hazırlık toplantılarıydı. Genel işçi toplantısını ise 21 Ocak tarihinde 60' a yakın işçinin katılımıyla gerçekleştirdik. Ağırlıklı olarak metal ve tekstil işçilerinin katıldığı ve 4 saate yakın süren toplantı, işçilerin tartışma süreçlerine canlı katılımıyla sürdü.

Taşeronlaştırma, sendikasızlık, sosyal haklardan yoksunluk vb...

Toplantının gündemi çerçevesinde sermayenin genel saldırıları ile devrimci tutsaklara dönük yapılan katliam işlenerek, işçi sınıfının saldırılar karşısında örgütlü olması ve birleşik bir mücadelenin yaratılması gerektiği, aynı zamanda devrimci tutsaklara yapılan saldırıların biz işçi ve emekçilere yapılan saldırılardan ayrı ele alınamayacağı

vurgulanarak, birleşik bir mücadele perspektifiyle hareket edilmesi gerektiği vurgulandı.

Metal sektöründe çeşitli işletmelerden işçiler ise işyerlerindeki taşeron uygulamasına değindiler. Taşeron uygulamasının örgütsüzleştirme olduğu belirtilerek, Türk Metal sendikasında örgütlü işyerinde 300 işçiden 200'ünün taşeron eliyle çalıştırıldığını, taşeron işçilerin sendikada örgütlenmesi gerektiğini, işyerindeki en önemli sorunun şu an bu olduğunu belirttiler.

Başka bir metal işçisi ise, '96 yılında yaptıkları sendikal çalışma üzerine deneyimlerini anlatarak, şu an çalıştığı işyerinde de sendikal çalışma yapmak istediklerini anlattı. Bir başka işçi ise, çalıştıkları işyerinde hiçbir sosyal haklarının olmadığını, 6 ayda bir zam verilmesi gerekirken henüz zam alamadıkları gibi yapılan zamların da %10'u geçmediğini belirtti.

Küçük atölyelerde sefalet ücreti

Sanayi sitesindeki küçük atölyelerde çalışan işçiler ise, asgari ücret karşılığı çalıştıklarını dile getirerek, buna karşı mücadele edilmesi gerektiğini belirttiler. Yine küçük atölyede çalışan diğer bir metal işçisi, kendisinin orta ölçekli bir işletmeye girmek istediğini, şu an hiçbirşey yapamadığını orta ölçekli bir işletmede ise yapılacakların farklı olacağını söyledi. Eğer örgütlenmeden bahsediyorsak sınıfın bulunduğu alanlarda çalışma yapılması gerekliliği üzerine konuştu.

Esnek üretim, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme saldırıları

Yine söz alan diğer metal işçileri de metal sektörüne dönük esnek üretim, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme saldırıları ile sektörde örgütlü sendikaların sorunlar karşısında vurdumduymazlığına dikkat çektiler. Metal işçileri, işyerlerindeki sorunlarla birlikte devletin devrimci tutsaklara dönük yaptığı katliama da dikkat çekerek, saldırılar

karşısında sınıf cephesinden tepkinin gelmemesini işçilerin örgütsüzlüğüne bağladılar ve bunun nedeninin de bizler olduğunu belirttiler.

Tekstil işyerlerinde sigortasız ve sendikasız çalışma

Tekstil işçileri de, işyerlerinde sigortasız ve sendikasız olarak çalıştıklarını, fazla mesailerin bazen sabahlara kadar sürdüğünü, ağır çalışma koşullarına rağmen sefalet ücreti aldıklarını belirttiler. Tekstil işçileri de, sınıf dayanışmasının her alanda örülmesi gerektiğine dikkat çekerek; Cengiz Tekstil işçilerinin direnişine karşı tekstil işçileri olarak dayanışma içerisinde bulunamadıklarını, sadece Cengiz Tekstil direnişinde de değil, bu yıl içerisinde yaşanan direniş, grev vb. eylemlere sınıf cephesinden dayanışmanın gösterilmemesi nedeniyle direnişlerin yalnızlaştığı ve yenilgiyle sonuçlandığını vurguladılar. Diğer bir tekstil işçisi de, 180 kişilik işyerinde sendikal çalışma yapmak istediklerini, fakat işçilerin işten atılma korkusuyla biraz mesafeli durduklarını örnekledi. Atölyelerde çalışan işçiler de, küçük atölyeler yerine daha çok işçinin çalıştığı işyerlerine girip oralarda örgütlenme yapmak gerektiğini vurguladılar.

Direnışteki Cengiz Tekstil işçileri de nasıl sendikalaştıklarını, şu an niçin direnişte olduklarını, direniş süresince jandarmanın kendilerine yönelik saldırıları ile DİSK Tekstil Sendikası'nın sorunlarıyla yeterince ilgilenmediğini anlattılar.

Toplantıda ayrıca, metal ve tekstil dışında katılan diğer sektörlerden birkaç işçi de işyerlerindeki sorunlar ile genel sorunlara ilişkin görüşlerini ortaya koydular.

Canlı tartışmalar ve yeni hedefler

Canlı bir ortamda geçen toplantı sonucunda işçiler yapılan tartışmalar üzerinden bir sonuç bildirgesinin çıkarılması, bu bildirmede çeşitli ekonomik ve siyasi taleplerin yer alması, bu bildirgenin tüm sendikalara, ulaşabildiğimiz işyerlerine elden propaganda edilerek ulaştırılması ile yine çalıştığımız işyerleri başta olmak üzere diğer işyerlerine de dağıtılmak üzere 5 bin adet basılmasını kararlaştırdılar. İşlerin organize edilmesi, yapılan çalışmaların denetlenmesi, sonrasında yeni bir toplantı çağrısının örgütlenmesi üzerine de bir komite seçilerek toplantı bitirildi.

Kısa bir dönem içerisinde yaptığımız çalışma üzerinden örgütlediğimiz toplantıyı başarılı buluyoruz. En önemli olumlu yan ise, toplantıya katılan işçiler sorunlarını anlatmakla kalmamışlardır. Çözümüne ilişkin ortaya konulacak çabaları ilk adımı sonuç bildirgesiyle somutlanmıştır. Bugünden yarına sorunların bir çırpıda çözülemeyeceğini biliyoruz. Önemli olan işçileri kendi sorunları üzerinde biraraya getirip kendi sınıflarına dönük çalışmaya sevketmektir.

Canlı bir ortamda geçen toplantı sonucunda işçiler yapılan tartışmalar üzerinden bir sonuç bildirgesinin çıkarılması, bu bildirmede çeşitli ekonomik ve siyasi taleplerin yer alması, bu bildirgenin tüm sendikalara, ulaşabildiğimiz işyerlerine elden propaganda edilerek ulaştırılması ile yine çalıştığımız işyerleri başta olmak üzere diğer işyerlerine de dağıtılmak üzere 5 bin adet basılmasını kararlaştırdılar. İşlerin organize edilmesi, yapılan çalışmaların denetlenmesi, sonrasında yeni bir toplantı çağrısının örgütlenmesi üzerine de bir komite seçilerek toplantı bitirildi.

Tüm Yargı-Sen yöneticileri gözaltında

Devlet terörüne karşı hak ve özgürlüklerimiz için alanlara!

Tüm Yargı-Sen'e yönelik baskın, sürgün ve açığa almalarla başlayan saldırı boyutlanıyor. Şimdi de Genel Merkez ve Ankara Şube yöneticileri Terörle Mücadele Şubesi'nde sorguya çekilmekte. Arkadaşlarımızın suçu büyük. Üyelerinin büyük çoğunluğu cezaevlerinde çalışan bir sendikanın yöneticisi olan bu arkadaşlarımız cezaevleri ile ilgili görüş bildirdiler çünkü. Daha da vahimi, görüşleri devletinki ile uyumuyordu.

Tıpkı ücretler konusunda olduğu gibi. Zorunlu tasarruflar, sendikal haklar, sosyal haklar, çalışma koşulları, IMF reçeteleri vb. konularda olduğu gibi, cezaevlerinin yapılanması ve sorunların çözümü konusunda da devletten farklı düşünüyorlardı ve bunu ifade etmekten çekinmediler. Tıpkı, ücretlerin belirlenmesi sürecinde taraf olduğumuzu sendikalarımızı kurarak gösterdiğimiz gibi, onlar da kendilerinin çalışma koşullarını doğrudan ilgilendiren bir konuda taraf olduklarını gösterdiler. Devletin yanıtı her konuda olduğu gibi, yine şiddet, yine terör yoluyla göz yıldırma taktiğidir. Bu aynı süreçte, hep birlikte 1 Aralık eylemimize yönelik soruşturma terörüne maruz kalmış durumdayız. Bu soruşturmaların da aynı amaca hizmet ettiği ortada.

İşçi ve emekçiler için ağır bir yıkımı koşullayan IMF reçetelerinin "kararlılıkla uygulanabilmesi"nin yolu, işçi ve emekçilerin bu yıkıma karşı itirazlarını bastırmaktan geçiyor çünkü. Nasıl bastıracağınız itirazları? İşten çıkarmaları kolaylaştıran KHK'lar (Köşk'ten dönerse yasa olarak), miting ve konuşma yasakları, mitinglere polis yığınağı, coplu, köpekli, tazyikli sulu, gözaltılı saldırılar, sendikalara baskın ve aramalar, eylemlere yönelik soruşturma ve

cezalandırmalar, vb., vb...

19 Aralık'ta cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik kanlı saldırının da bu amaçla doğrudan ilişkisi olduğu çok açıktı. Fakat Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin gözaltına alınıp TMSŞ'ye götürülmeleri bu ilişkiyi daha bir netleştirmiş bulunuyor.

Devrimci tutsaklar bir dizi demokratik taleple bir direniş başlatmışlardı. Bu direnişin dışarıda, ücretli emekçilerin ekonomik-demokratik hak mücadelesinin önünü açması kaçınılmazdı. Nitekim açtı da. Çalışanların başı üzerinde 20 yıldır demoklesin kılıcı gibi sallanan 12 Eylül artığı bir takım yasa ve kurumların kaldırılması şeklinde özetleyebileceğimiz Ölüm Orucu talepleri, dışarıda, çeşitli meslek örgütleri, DKÖ'ler, aydınlar, öğrenciler vb. arasında yaygın bir taraftar kitlesi buldu. KESK'in 11 Kasım mitingi ve 1 Aralık genel iş bırakma eylemi de bu süreçte gerçekleşti. Devrimci tutsakların direnişi kitlelere hak ve özgürlük mücadelesinin yolunu gösteriyordu. Kendi kendini IMF reçetelerine mahkum etmiş bir sistem bu gidişe daha fazla tahammül edemezdi. Etmedi de.

İçlerinden otuzunu-kırkını öldürmekle devrimci direnişi kırabileceğini umut etmeseler de, böylesine hunhar bir katliamın kitleler üzerindeki yıldırıcı etkisini kesinlikle hesap etmiş olmalılar. Ne var ki, hesapları bir kez daha "Bağdat'tan döndü." Katliam devrimci direnişi kıramadı. Ölüm Oruçları hücrelerde de, üstelik daha da yaygınlaşarak sürdürülmeye devam edildi. Bu ölümüne kararlılığın, bu feda ruhunun dışarıyı etkilememesi düşünülemezdi. Dökülen kanın yarattığı şoktan kurtulur kurtulmaz, insanlar, sürmekte olan direnişin etkisiyle yeniden canlanacaktı.

Devletin dışarıya yönelik baskı ve şiddetindeki artış

işte bu süreçte azgınlaşıyor. Her türlü gösteri polis şiddetiyle engellenmeye çalışılıyor. 1 Aralık eylemimize karşı olduğu gibi, her hak arama eylemi karşısında, devletin sorgu ve ceza kurumlarını/yasalarını buluyor.

Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin TMSŞ'de sorgulanması bu saldırıların en keskin ucunu, aynı zamanda da hücre saldırısı konusunda bir sembolü oluşturuyor. Tecrit hücrelerinin hiç de söylendiği gibi, "cezaevlerinde devlet denetimi", "çete suçlarının önlenmesi" vb. için olmadığı, hücrelere sadece devrimcilerin kapatılmasından belli değil mi? Zaten yasa gereği TMSŞ'nin ilgili maddelerinden yargılananlar için özel olarak inşa edilmiş yapılar bunlar. Yani şimdi Tüm Yargı-Sen yöneticileri yargılanmaya ve cezalandırılmaya kalkılırsa kapatılacakları yer. Yani dün, Tuzla işçilerinin kapatıldıkları yer. Sadece örgütlü devrimciler değil, sınıf ve kitle hareketinin öncüsü konumundaki işçi ve emekçilerle sendika yöneticileri de kapatılacaklar bu hücrelere, ki tıpkı devrimcilere olduğu gibi kitle hareketi ile bağları kesilsin.

Sonuçta dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz. Ecevit'in sık sık ifade ettiği gibi; "istikrar programının güvencesi" cezaevlerinden geçiyor. Yani öncü güçlerin tecrit ve imhasından...

Öncüsüne sahip çıkamayan bir sınıf ve kitle hareketi yenilmeye mahkumdur. Hücreler bizim için inşa edilmiştir, karşı çıkalım. Tüm Yargı-Sen yöneticilerine ve devrimci tutsaklara sahip çıkalım. 1 Aralık soruşturmalarına ve tüm saldırılara karşı mücadeleyi yükseltelim. Alanları sistemin şiddetine teslim etmeyelim.

Ölüm Orucu Direnişi, 19 Aralık katliamı ve sendikaların tutumu

F tipi cezaevlerine girmek istemeyen siyasi tutsaklar 20 Ekim'de tek silahları olan bedenleri ile direnişe başladılar. F tipi cezaevlerine karşı gelişen toplumsal muhalefet karşısında telaşa düşen devlet, 19 Aralık'ta, hem içeride süren direnişi kırmak, hem de dışarıda büyüyen toplumsal muhalefeti bastırmak için "hayata dönüş" adı altında bir katliam gerçekleştirdi.

Bu denli vahşi bir katliama neden olan direnişin amacı neydi?

Direnişin amacını anlamak için taleplerine bakmak yeterlidir. Kısaca özetlendiğinde; "F tipi hücreler kapatılsın!; DGM'ler kaldırılınsın!; Anti-terör yasası kaldırılınsın!; Üçlü Protokol' iptal edilsin!" şeklinde formüle edilebilir. Yani işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesinde emekten ve demokrasiden yana olan tüm demokratik kitle örgütlerinin önünde engel teşkil eden yasa, kurum ve kuruluşların iptal edilmesidir istenen.

Devletin zaten zindanlarına kapatmış bulunduğu devrimcilere bu denli vahşi bir katliam gerçekleştirmesinin amacını anlamak içinse, sermaye uşağı Ecevit'in açıklamasına bakmak gerekiyor: "İçeriye teslim almadan dışarıyı teslim alamayız."

Yıllardır zindanlarda uyguladığı terör ve katliamlara rağmen devrimci iradeyi asla teslim alamayacağını bilen

devletin "içeriye teslim alma" niyeti anlaşılabilir. O halde "dışarıyı teslim alma"nın anlamı ve amacı nedir? Bu da çok açık. Emperyalizme göbeğinden bağımlı bir ülkenin, ülke kaynaklarını yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekmek için IMF politikalarını sorunsuz uygulayabilmesi lazım. Ancak bunun için toplumsal muhalefetin örgütlendiği sendikaları ve tüm demokratik kitle örgütlerini susturmak, sindirmek; kısacası "dışarıyı teslim almak" gerekir. Ve bunun için de, işçi ve emekçilere "direnenek" mücadelenin yolunu gösteren devrimci tutsakları teslim almak...

Gerçekler bu denli açık ve ortadayken, genel olarak sendikalar, özelde de bizim konfederasyon KESK ne yaptı ve ne yapıyor?

Katliam öncesi cılız bir sesle yükselttikleri "F tipi yaşama ve cezaevine hayır!" şiarını, görüşmeler sürerken "istenilen noktaya gelinmiştir, Ölüm Oruçları bitirilmelidir" söylemiyle zayıflatılar. İçinde KESK ve DİSK'in de bulunduğu sendika başkanlarının "istenilen nokta"dan kasıtları 19 Aralık katliamı değilse eğer, neden katliam sonrası iyice köşelerine çekildiler? Sessiz kalarak katliamı onayladıklarının ve devletin "dışarıyı teslim alma" amacına hizmet ettiklerinin farkında değiller mi?

Katliam sırası ve sonrasında devletin burjuva medya eliyle, direnişin amacı ve anlamını karalamak için

yaptığı tüm çirkin ve adi yalanlar karşısında tabanına ve kamuoyuna gerçekleri anlatmaları gerekmiyor muydu? Saldırının asıl amacı dışarıyı teslim almak olduğuna göre, özellikle böylesi bir dönemde mücadeleyi yükseltmek, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik talepleriyle direnişin demokratik taleplerini birleştirmek gerekmiyor muydu?

Devlet demokratik kitle örgütlerine yönelik kapatma, üye ve yöneticilerini gözaltına alma, tutuklama terörü uygularken, KESK'e bağlı Tüm Yargı-Sen'in Genel Merkez ve Ankara Şube yöneticilerini de sürgün ederek, açığa alarak, evlerini basıp gözaltına alarak sindirmeye çalışıyor. Çünkü Tüm Yargı-Sen F tipi cezaevleri konusunda devlet gibi düşünmediğini kamuoyuna açıklıyor.

Sendikasına yönelik bu saldırılar karşısında KESK ne yapıyor? Bir basın açıklaması yayınlayarak durumu kınıyor! Devletin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliamın işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine yönelik bağımlı kitlelere açıklayarak mücadeleyi yükseltmiyor. Bugün devlet terörüne maruz kalmamak için böylesi bir katliam karşısında sessiz kalanlar, yani "dışarıyı teslim edenler", yarın sosyal ve ekonomik hakları için nasıl mücadele edecekler? Kaldı ki devlet 1 Aralık eylemi sonrası soruşturmalara karşı basın açıklaması yapmak isteyen kamu emekçilerine dahi saldırıyor, gözaltına alıyor.

Devrimci tutsaklar bugün, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesinin önünü açmak, "dışarıyı teslim" etmemek için de canları pahasına direniyorlar. Yarın yüzlerce devrimcinin kanı üzerinden yükselecek olan sınıf hareketi sayesinde politika yapmayı hesaplayanlar bu vebalin altından nasıl kalkacaklar?

Türk sermaye devleti ile kukla rejim arasında "Ortaklık Konseyi" toplantısı yapıldı...

Kıbrıslı emekçilere saldırı hazırlığı

Türkiye ile KKTC arasında 12 Aralık'ta Ankara'da yapılan "Ortaklık Konseyi" toplantısı sonucunda "Ekonomik ve Mali İşbirliği Protokolü" imzalandı. Anlaşma, ekonomik ve mali işbirliği yanında, siyasal ve kültürel konularda da yakın bir işbirliğini, daha doğrusu ortaklığı öngörüyor. Anlaşma, özünde kukla rejimin önüne konulmuş ev ödevleri ile Türk devletinin bolca vaatleriyle birlikte yerine getirilecek ödevler karşılığında taahhüt edilen 350 milyon doları içeriyor. Vaadler ve geleceğe ilişkin öngörülen pembe hayaller, üç yıla yayılmış bulunan İMF patentli Ankara dayatmalı yıkım programını gözlerden saklama işlevi taşıyor. Öyle ki, konuya ilişkin haberler burjuva medyada "Türkiye KKTC'nin İMF'si olacak!" başlığını taşıyor. Çünkü sermaye devletinin Kıbrıs'a dönük politikalarının odağında yıkım programının uygulanması var. Yükselttiği eylemler karşısında Kıbrıs emekçileri sahte vaatlerle aldatmak sömürücü ve işgalci egemenler için zorunlu bir ihtiyaç haline gelmiş bulunuyor. İmzalanan protokoller öncelikle bu ihtiyacı karşılamaya hizmet ediyor.

Diğer yandan, "Ortaklık Konseyi", gerek adı ve gerekse konsey toplantısında alınan kararlardan görüleceği üzere, emperyalist it dalaşı içerisinde süren pazarlıklarda yaşanan tıkanmayı Türk devletinin çıkarlarına uygun tarzda açma amacına da hizmet ediyor. Bilindiği gibi Türk devleti, gerçekleşmesinin koşulları olmamasına karşın, konfederasyon önerilerinin çıkmaza girdiği yerde, entegrasyon tehditi savurmaktadır. Ancak, bu amacına ulaşamayacağını farkındadır; entegrasyon tehditini pazarlık gücünü artırmanın bir aracı olarak kullanmaktadır.

Kuzey Kıbrıs, emperyalistler karşısında özgün bir inisiyatifin ürünü olarak Türk devletinin işgali altındadır. Bu özgün inisiyatifin sınırlarının ne olduğu da, işgalin tam bir entegrasyona götürülememesiyle görülmektedir. Türk devletinin Kıbrıs'tan sorumlu bakanı, adının dahi emperyalistlerin tepkisini uyandırması muhtemel olan bu toplantının sonunda yaptığı açıklamada, emperyalistlere güvence verecek sözler etmektedir. Bakan Şükrü Sina Gürel; "Türkiye olarak Kıbrıs konusunda her zaman iki tarafı da memnun edecek ve KKTC'nin egemen eşitliğine dayanan bir son noktanın bulunmasını sağlayacak 3. taraf girişimlerini hoş karşıladıklarını ve bu çerçevede ABD'nin girişimlerini takdirle karşıladıklarını" söylemektedir.

İçi boş vaatlerin gerisinde yıkım saldırısı var

"Ortaklık Konseyi" toplantısında imzalanan protokollerin gerçek işlevini ve hangi hesapların ürünü olduğunu daha yakından görelim.

İmzalanan protokollere ilişkin yapılan açıklama ve yayınlanan bildiriden yansıdığı kadarıyla, protokoller Türkiye ve KKTC arasında "ortak bir ekonomik alan"ın yaratılmasını hedefliyor. Buna göre; "Ortak ekonomik alanın kısa vadede oluşturulmasını teminen iki ülke arasındaki ekonomik ve sosyo-kültürel

işbirliğinin artırılması ve bu alanlarda mevcut yasal ve idari uyumsuzlukların giderilmesi suretiyle mal, hizmet ve sermaye serbest dolaşımının, teknoloji transferinin ve yatırımların akışının hızlandırılması amacına yönelik çalışmaların hızlandırılması kararlaştırılmıştır."

"Ortak ekonomik alan" tanımlaması ile entegrasyonun yolunun açılmaya çalışıldığı açık. Ama yukarıda da söylendiği gibi, ekonomik, sosyal ve

kültürel plandaki vaatlerin hiçbir pratik karşılığı bulunmuyor. Bunlar yalnızca toz duman yaratma işlevi görüyor. Bu gerçeği "Ortak ekonomik alan"a ulaşmak için öngörülen plana bakarak açık bir biçimde görebiliriz. Plan şöyle:

* Ticaret ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması'na işlerlik kazandırılması için gerekli işlemler tamamlanacaktır.

* KKTC'ye yönelik yatırımların özendirilmesi için düzenlemeler yapılacaktır.

* 4 Ekim 2000'de KKTC tarafından yürürlüğe konan 3 yıllık Ekonomik İstikrar Programı'nın uygulanmasına devam edilecektir.

Enerji: Enerji üretim ve dağıtım ünitelerinin onarımı ve yenilenmesi, su ihtiyacı ile ilgili alternatif su sağlama projelerinin geliştirilmesi, karayolları, deniz-hava limanları ıslahı ile ilgili yatırımların sürdürülmesine karar verilmiştir.

Limanlar yenilenecek: Ercan Havaalanı'nın onarımı, Gazimağusa Limanı'nın modernleştirilmesi konusunda görüş birliğine varılmıştır.

Turizmde işbirliği: Türkiye ile KKTC arasında ortak turizm alanının ortak pazarlama ve tanıtım projeleriyle oluşturulması ve turizm master planının tamamlanmasında görüş birliğine varıldı.

KKTC 3. ülke değil: Türkiye'den yurtdışına turistik çıkışlarda, KKTC 3. ülke sayılmayacaktır.

KKTC eğitim merkezi: KKTC'nin Doğu Akdeniz'de bir eğitim ve yükseköğretim merkezi olması için yapılan müşterek çabalara devam edilmesine, bu çerçevede üniversitelerin toplam öğrenci kapasitesinin aşamalı olarak 40 bine çıkartılmasına karar verilmiştir.

Bu maddeler üzerinde kısaca duralım.

Ticaret ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması'na işlerlik kazandırılmaktan söz ediliyor. Oysa Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik altyapısı bizzat işgalci Türk sermaye devleti

tarafından çökertilmiş bulunuyor. Bugün Kuzey Kıbrıs, bir karapara aklama ve kumarhane merkezi olma, banka hortumcularına evsahipliği yapma vb. kirli işlerin ötesinde bir "ekonomik" etkinliğe sahip değildir. Tüm bu "hizmetler" in adadaki bir avuç asalak dışında hiç kimseye bir yararı yoktur. Dolayısıyla ekonomi ve ticaret anlaşmasına işlerlik kazandırılmasının, mafya ekonomisini beslemek ve büyütmekten başka bir anlamı yoktur. Bu anlaşmada

Kuzey Kıbrıs'ın sanayi ve tarımsal altyapısının yeniden inşa edilmesi adına hiçbir şey yoktur. Çünkü ne işgalci Türk burjuvazisinin, ne de adadaki asalak işbirlikçi takımının böyle bir sorunu vardır.

Bu maddenin devamında, "KKTC'ye yönelik yatırımların özendirilmesi için düzenlemeler yapılacaktır" denilmektedir. Yatırımların özendirilmesinden ne kastediliyor olabilir? Zaten Türk burjuvazisinin önu Kıbrıs'ta yeterince açık değil midir? Kuzey Kıbrıs Türk burjuvazisin üzerinde tepindiği, dilediğince sömürüp yağmaladığı bir alandır. Öyleyse yeni olan nedir? Yeni olan, İMF patentli Ankara dayatmalı yıkım programıdır.

Bu programın uygulanmasıyla, sömürü, yağma ve talan daha da katmerleşecektir. Yapılan protokolle Türk burjuvazisine bu yağma ve talanın önünün sınırsızca açılacağı güvencesi verilmiştir. Nitekim bu maddeleri 350 milyar karşılığında uygulanacak olan yıkım programı takip etmektedir.

Yıkım programı ile beraber altalta bir yığın vaat sıralanmaktadır. Ama tüm bu vaatler utanmazca edilmiş yalanlar olmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Enerji ve su sorunu çözülecekmiş! Ama bu iki temel sorun üzerine edilen onca lafın arkası bir hiçtir. Sadece balonla su taşıma projesi bir dönem ortaya atılmış, ama bu balon kısa sürede patlamıştır. Turizm canlandırılacakmış! Kıbrıs'ta turizmin canlandırılması, olsa olsa, karapara aklayıcılarına ve Türk burjuvalarına açılan yeni zenginlik kapıları ile Kıbrıs'a akacak akbabalar demektir. Kuzey Kıbrıs bir eğitim merkezi haline getirilecekmiş! Oysa bugün Kuzey Kıbrıs'a öğrenci akmak bir yana, kaçıyor. Çünkü hem okullar çok pahalı, hem de eğitim kalitesiz.

Yapılan vaatler yıkım programının ambalajı olmaktan öteye gitmemektedir. Türk burjuvazisi adadaki kukla rejim ile birlikte yeni saldırı dalgasını yürürlüğe sokmaya çalışmaktadır. İmzalanan protokollerle, işbirlikçi rejim her türlü bedeli göze alarak yıkım programını yürürlüğe sokma güvencesi vermiştir. 350 milyar dolar ise, bu kukla rejime hayata geçirilecek yıkım saldırısı karşılığında verilen ödüdür.

Ancak ilk saldırı dalgasını genel grev ile yanıtlayan Kıbrıslı emekçiler yeni saldırı dalgasına karşı da mücadelede kararlı olduklarını ifade ediyorlar. Önümüzdeki günler, adadaki kukla rejimin efendisinin yönlendirmesi ile planlanan saldırı programını baskı ve şiddete dayalı kararlılık gösterileriyle yürürlüğe sokma girişimlerine, karşısında ise Kıbrıslı emekçilerin kararlı eylemliklerine tanık olacaktır.

Kadına karşı şiddet

Avcan Engin

25 Kasım 1960'ta Dominik'te, Troje diktatörlüğü döneminde, üç kız kardeş tecavüze uğradı ve öldürüldü. Birleşmiş Milletler bu günü "Kadınlara Karşı Şiddete Duyarlılığı Arttırma ve Şiddeti Kınama Günü" ilan etti. Bu gün tüm dünyada her yıl kutlanmakta, özellikle savaşların olduğu ülkelerde kendini daha anlamlı hissettirmekte.

1960'larda halk hareketlerini bastırmanın tek çaresi diktatörlüktü. Latin Amerika ülkeleri kapitalist sistemi korumak adına burjuvazinin çıkarları gereği sisteme muhalif kim varsa gözaltında, sokak infazlarında katlediliyordu. İşkence ve yıllarca hapis cezalarıyla sindirme yoluna gidiliyordu. Bugünkü yönetimler bunu değiştirse de insan haklarına karşı uygulamalar her zaman aynı şiddette devam etmektedir.

Şili, Arjantin, Nikaragua, Peru, Türkiye gibi ülkelerde, kadın ve çocuklar, iç savaşlarda en çok zarar görenler, katledilenler olmaktadır.

Kadınların cinsel kimliklerine yönelik saldırılar tüm savaşlarda ön plandadır. Bu saldırı kadınları mücadeleden koparmanın bir yöntemi olarak kullanılmaktadır. Fakat bu saldırılar kadınların sisteme karşı kinini de bilemektedir.

Son dönemde gerçekleşen NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısında da, NATO'nun eli kanlı katilleri yüzlerce kadına tecavüz etti. Buna karşı gelen muhalif kadın dernekleri bir araya gelerek, ABD askerlerini Birleşmiş Milletler'e şikayet etti. ABD'nin çıkarları gereği askerler değil yargılanmak, üstleri tarafından terfi ettirildiler. Bedel olarak ise sadece ve sadece tazminat talebinde bulunulması için dava açılması söz konusu olabilmekte.

Kadınlar savaşlarda fiziki saldırıya uğruyor. Kadını her yerde meta olarak gören emperyalistler ise günahlarını para ödeyerek affettirmeye çalışıyor. Türkiye Kürdistan'ında yıllarca süren savaşta binlerce Kürt kadını devletin kontrgerillası, MHP'lisi, faşist subay ve askeri tarafından tecavüze uğradı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne yapılan başvurular sonucu bazı davalarda devlet tazminat ödemeye mahkum edilirken, bir çok dava hala sürüncemededir. Türkiye'deki mahkemelerde ise bu davalara bakılmamaktadır bile. 15 yaşındaki genç kızdan 60 yaşındaki kadına kadar bir çoğu tecavüz olaylarını açıklayabilmiş bile değildir. Suç duyurularında adları geçen görevli binbaşılardan, albayların ya

yerleri değiştirilmiş ya da terfi ettirilmişlerdir.

Kürt halkı kadını-erkeği, yaşlısı-genciyle mücadeleye gönül vermiştir. Ulusal kurtuluş mücadelesi, aynı zamanda kadınların feodal baskıya karşı, Kürt kimliğinin yıllarca ezilmesine karşı başkaldırısı olmuştur. Savaş Kürt kadını özgürleştirmiş, sisteme baş kaldırmasını öğretmiştir. 15 yaşındaki genç Kürt kızları gerillaya katılmış, yaşlı analar kızlarıyla ekmeğini, aşını ve ölümü paylaşmıştır. Devletin Kürt kadınına ev halkının karşısında tecavüz etmesi, onları bir adım dahi geri döndürmemiştir. İmralı'daki teslimiyet batağı da döndüremeyecektir. Çünkü özgürlük ateşini bir kez tadan Kürt kadını bir daha geri döndürmek zordur.

Türkiye devrimci mücadele tarihinde gözaltına

alınan bir çok kadına polisin uyguladığı en önemli taktik işkencede tecavüzdür. Ama bu taktik de başarıya ulaşamamıştır. Diğer taraftan kadınlar çalışma yaşamında ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir. İşçi kadınların % 79,6'sı hiç bir sosyal güvenceye sahip değildir. Düşük ücretle çalıştırılmasının yanında, usta ve şeflerden gördükleri muamele, cinsel taciz onların moral olarak çökmesine yol açmaktadır. Onlar evlerde bekar ise baba-ağabeylerinden, evlilerse eşlerinden sıkça dayak yemektedirler.

Kapitalist sistemde erkeklerin yoz bir yaşamın içine çekilmesi onların insani değerlerini yitirmelerine neden olmakta, baskı ve şiddet uygulayan kişiler olabilmektedirler. Kadın hakları uygulama merkezi avukatlarının takip ettiği davalarda, ilk sırayı boşanma davaları almaktadır. Kendine güvenen, ekonomik olarak kendine yeten kadınlar için ise boşanma tek çare olmaktadır. Fakat ardından gelen ikinci bir baskı, toplumun gözünde onun dul bir kadın olmasıdır. Bu onun yaşamında yeni bir ağır yükür.

Kadınlara uygulanan her türlü baskı ve şiddetin tek kaynağı içinde yaşadığımız kapitalist sistemdir. Bu sistem içinde hiç bir kadın gerçek özgürlüğü yaşayabilecek durumda değildir. Kapitalist sistem kadını her zaman meta olarak kullanmıştır ve buna devam edecektir. Kadınların

kurtuluşu ancak mücadeleyi sınıfsal kavrarak, dizlerinin üzerinde durmaktan vazgeçip dimdik ayakta durmasıyla olacaktır.

Her türlü ulusal, sınıfsal, cinsel saldırıya karşı çıkılım; çünkü bu tek yoldur. biricik kurtuluş yoludur.

Kadınlara uygulanan

her türlü baskı ve

şiddetin tek kaynağı

içinde yaşadığımız

kapitalist sistemdir. Bu

sistem içinde hiç bir

kadın gerçek özgürlüğü

yaşayabilecek durumda

değildir. Kapitalist

sistem kadını her zaman

meta olarak

kullanmıştır ve buna

devam edecektir.

Kadınların kurtuluşu

ancak mücadelevi

sınıfsal kavrarak,

dizlerinin üzerinde

durmaktan vazgeçip

dimdik ayakta

durmasıyla olacaktır.

Her türlü ulusal,

sınıfsal, cinsel saldırıya

karşı çıkılım: çünkü bu

tek yoldur. biricik

kurtuluş yoludur.

28 Kanunu Sani

***Ta ta aa ta ta Ha ta tta ta
Tarih
sınıf-ların
mücadelesidir.***

*

***- 1921
Kanunusani 28
- Karadeniz
- Burjuvazi
- Biz
- On beş kasap çengelinde sallanan
On beş kesik baş
- On beş arkadaş
- Yoldaş
Bunların sen
isimlerini aklında tutma
fakat
28 kanunusaniyi unutma!***

*

***- "Siyah gece
"Beyaz kar
"Rüzgar
"Rüzgar
- Trabzon'dan bir motor açılıyor
- Sa-hil-de ka-la-ba-lık!
- Motörü taşıyorlar
- Son perdeye başlıyorlar!
- Burjuva Kemal'in omuzuna binmiş
Kemal kumandanın kordununa
Kumandan kahyanın cebine inmiş
Kahya adamlarının donuna
- Uluyorlar
- hav...hav... hak...tü
- Yoldaş unutma bunu
Burjuvazi
ne zaman aldatlsa bizi
böyle haykırır:
- hav...hav...hak...tü
- Gördün mü ikinci motörü?
- İçinde kim var?
- Arkalarından gidiyorlar.
- İkinci motor birinciye yetişti
- Bordoları bitişti
- Motörler sarsılıyor
- Dalgalar sallıyor
Sallıyor dalgalar
- Hayır
iki motörde iki sınıf çarpışıyor.
- Biz
Onlar!
- Biz silahsız
Onlar kamalı
- tırnaklarımız
- Kavga son nefese kadar
- Kavga
- Dişlerimiz ellerini kemiriyor
- Kamanın ucu giriyor
- girdi...
- Yoldaşlar, ey!
artık lüzum yok fazla söze:
Bakın göz göze
- Karadeniz
On beş kere açtı göğsünü,
On beş kere örtüldü.
Onbeşlerin hepsi
Bir komünist gibi öldü.
Nazım Hikmet***

Direniş, katliam

İçerdeki direncin, örgütlü devrimci güçlerin teslim alınamamasının bu ülkenin ilerici devrimci güçleri için olduğu kadar işçi ve emekçi hareketi için de nasıl bir güç ve moral kaynağı olduğunu, rejimin kendi 20 yıllık denevimi üzerinden iyi bildiğini söylemiştim. Rejim bunu aynı zamanda bu iki aylık direniş üzerinden de bir kez daha çok somut olarak gördü. Zindan direnişi, kapsamlı hesaplara dayalı bir saldırıya karşı, cepheden bir meydan okumaydı; bu meydan okumanın nasıl büyük bir dalgalanma yarattığını, nasıl bir moral ve toparlanma yarattığını gördüler. Ve zaten, eğer sürecin önünü bu biçimde kesmemiş olsalardı, gerçekten de zindan direnişi gerek Türkiye'deki sol hareketin toparlanmasında, gerekse toplumsal muhalefetin kendini ortaya koymasında yeni bir dönemin başlangıcı olabilecekti.

Katliam saldırısı devrimci propagandayı doğrulamıştır

Rejim için politik bedeli ağır bir saldırıya girişmek kolay bir karar değildi herhalde. Ama bu kararı verdiler ve bu katliamı yaptılar. Bunun bir anlamı var kuşkusuz. Dört duvar arasında bulunan insanlara yönelen ve onlarca insanın öleceği önden kesin olan bir operasyonu göze alabilecek bir gözü dönmüslükle hareket etmek, rejimin durumuna ışık tutuyor. Bunun gerisinde bugün artık herkesin görüp anlayabileceği bir açıklıkla ortaya çıkmış bulunan bazı temel gerçekler var. Sınıf ve kitle

hareketinin bugünkü geri düzeyinde hapisanelere doldurduğu birkaç bin devrimciye boyun eğdirmek, bu rejim için demek ki bu kadar önemli. Demek ki rejim gerçekten bu kadar çaresiz. Katliamın açığa çıkardığı en temel gerçek bu.

Faşist katliam saldırısı, devrimcilerin ortaklaştığı genel değerlendirmeyi de kendi cephesinden bir kez daha doğrulamıştır. F tipi saldırısını işçilere ve emekçilere anlatmaya çalışırken bizim devrimciler olarak söylediğimiz şuydu: Düzenin devrimcilere yönelik hücre saldırısının gerisinde, gerçekte toplumsal muhalefeti teslim alma niyeti ve hesabı var. Toplumsal muhalefeti dizginlemek, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadele istek ve cesaretini kırmak için, öncelikle, toplumsal muhalefetin en ileri, örgütlü, diri ve bilinçli kesimi olan devrimcilere boyun eğdirmek istiyorlar. F tipindeki ısrarın gerisinde tam da bu var. Hücre saldırısının başarısı üzerinden genel devrimci harekete vuracakları bir darbenin toplumsal muhalefet üzerindeki etkisini çok iyi biliyorlar ve bu bilinçle hücre saldırısında bu denli ısrar ediyorlar.

Bu ülkede, faşist 12 Eylül darbesinden itibaren uygulanan tüm baskı, terör ve işkenceye, gerçekleştirilen tüm katliamlara rağmen, 20 yıldır zindan cephesinde devrimcilere boyun eğdirilememiş olması, dahası bu alanda direniş geleneğinin zaman içinde hep büyütülüp güçlendirilmiş olması, tam da bu sayede, devrimci hareketin kendisi için olduğu kadar şekillenmekte olan ilerici devrimci toplumsal muhalefet için de bir güç ve moral kaynağı olması, karşı-devrim cephesi için önemli bir sıkıntı kaynağı olageldi. Önlerinde 12 Eylül deneyimleri var, baskı ve işkenceyi uygulayarak boyun eğdirdikleri örgütlerin politik akıbetlerini biliyorlar, bundan çıkardıkları sonuçlar var. Özellikle ileri kadroları üzerinden içeride boyun eğdirdikleri ve sindirdikleri yapıların, daha sonra ve dışarıda politikada ehlileşme sürecini yaşadıklarını, tasfiyeciliğe kaydıklarını, mücadeleye olan bağlılıklarını yitirdiklerini görüp yaşadılar, bundan çıkardıkları sonuçlar var. Önlerinde böyle bir deneyim var, bu deneyimi hesaba katarak hareket ediyorlar. İçerideki devrimci kadroları sindirmeyi ve teslim almayı başarabilirlerse eğer (ki bunların çoğunun devrimci hareketin ileri-seçkin kadroları olduğunu da çok iyi biliyorlar), bu yolla dışarıda devrimci harekete de büyük bir darbe vuracaklarını, devrimci harekete vurulacak bir darbenin ise toplam mücadeleye bir darbe anlamına geleceğini çok iyi biliyorlar. Bunu böyle değerlendiriyorlar, F tipi saldırı projesinin gerisinde böyle bir bakış açısı var.

Tam da bu nedenledir ki, sorunu ilerici kamuoyuna ve kitlelere anlatmaya çalışırken, burada söz konusu olan işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesidir, işçi-emekçi hareketinin geleceğidir diyorduk biz. Katliamın baş planlayıcılarından olan Tantan, katliam operasyonunun hemen ardından, bununla terör örgütlerine büyük bir darbe vurulmuştur diyor. Dikkat ediniz, burada bir genelleme yapıyor. Katliamın ve hücrelerin içeriden çok dışarıda yaratacağı sonuçlara işaret ediliyor. Tantan sözleriyle, içeride devrimci tutsakların mevzilerini gaspetmiş olmayı, fakat operasyonla genelde devrimci harekete büyük bir darbe vurulduğu iddiasını öne çıkarıyor. Böylece, her zamanki patavatsızlığıyla, bu katliamın neden gerçekleştiğini de bu tür açıklarıyla

ortaya vuruyor.

İşte bütün bunlar bizim değerlendirmelerimizin, bu doğrultuda emekçi kitlelere yönelik olarak yaptığımız teşhir ve propagandanın bir doğrulanması. Türkiye'nin kapitalist düzeninin ağır bir imaj sorununun olduğu, bir sürü şaklabanlıkla uluslararası kamuoyuna ve kendi toplumuna rejimin imajını başka türlü göstermek için bunca çabanın harcandığı bir evrede, kalkıp böyle bir katliam yapmalarının, bunun bütün bir siyasi sorumluluğunu göze almalarının gerisinde de zaten bu var. İçerideki direnç ile dışarıda toplumsal muhalefetin genel direnci arasındaki rezonansı, etkileşimi, ilişkiyi onlar yılların deneyimi ile çok iyi biliyorlar. Kaldı ki bunu son Açlık Grevi ve Ölüm Orucu süreci içerisinde de bir kez daha tüm açıklığı ile gördüler.

Direnin sarsan ve toparlayan gücü

Sonradan Ölüm Orucun'a dönüşen Açlık Grevi direnişini üç devrimci parti başlattı. Bu dış görünüm olarak zayıf bir başlangıçtı; böyle algılanmaya son derece müsaitti, zira dışarıdan bakana kaba bir bölünmüşlük tablosu sunuyordu. Devrimci örgütlerin çoğu bu direnişe katılmamışlardı ve bu gerçekten iyi bir görüntü değildi, belki bunu bir parça direnişçi tutsak sayısının çokluğu dengeliyordu.

Buna rağmen ve suskunluk fesadıyla geçirilen ilk bir ayın ardından, özellikle direnişin Ölüm Orucun'a çevrilmesiyle birlikte, direnişin, ülke çapında ve kuşkusuz daha çok da toplumun bir parça sol bilinci ve sol duyarlılığı olan ilerici katmanları içerisinde, büyük bir sarsıntı yarattığını biliyoruz. Türkiye'nin dört bir tarafında, hücre karşıtı platformlar ya da Ölüm Orucu Direnişi'ne destek platformları hızla yeniden oluştu ve yaygınlaştı, birçok yerde belli birleşik örgütlenmeler ortaya çıktı. Öyle yerler oldu ki, radikal devrimci örgütlerden CHP'nin yerel örgütlerine kadar çok geniş bir sol yelpaze yer alabildi oluşan platformun içinde. Direniş toplumun ilerici kesimlerinde çok uyarıcı bir etki yarattı, onlara büyük bir moral verdi, güven ve inançlarını tazeledi. Bu kadar çok sayıda tutsak devrimcinin Ölüm Orucu Direnişi içerisinde olması, daha geniş bir kesiminin Açlık Grevi direnişini sürdürmesi, uzun zamandır sindirilmiş ve bu sindirilmişliği üzerinden atamayan sol potansiyel üzerinde önemli dalgalanmalar yarattı ve bu birçok belirti ile dışarı vurdu. Rejim de kuşkusuz tüm bu belirtileri değerlendirdi, bundan kendi tutum ve davranış çizgisine ilişkin sonuçlar çıkarttı.

İçerideki direncin, örgütlü devrimci güçlerin teslim alınamamasının bu ülkenin ilerici devrimci güçleri için olduğu kadar işçi ve emekçi hareketi için de nasıl bir güç ve moral kaynağı olduğunu, rejimin kendi 20 yıllık deneyimi üzerinden iyi bildiğini söylemiştim. Rejim bunu aynı zamanda bu iki aylık direniş üzerinden de bir kez daha çok somut olarak gördü. Zindan direnişi, kapsamlı hesaplara dayalı bir saldırıya karşı, cepheden bir meydan okumaydı; bu meydan okumanın nasıl büyük bir dalgalanma yarattığını, nasıl bir moral ve toparlanma yarattığını gördüler. Ve zaten, eğer sürecin önünü bu biçimde kesmemiş olsalardı, gerçekten de zindan direnişi gerek Türkiye'deki sol hareketin toparlanmasında, gerekse toplumsal muhalefetin kendini

ve sol hareket/1

H. Fırat

(06 Ocak ‘01 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

ortaya koymasında yeni bir dönemin başlangıcı olabilecekti.

Devletin adım adım hazırlanan karşı saldırısı

Bundan korktular, bunun kaygısını duydular. Vahşet ve katliam pahasına bu başlangıca izin vermek istemediler. Direniş rejimin kendi içinde de belli sarsıntılar, bazı görüş ayrılıkları yaratacak kadar güçlüydü. Ama rejimin kilit odakları, direnişe alınacak tavır konusunda çok net bir tutum içerisinde olduklarını, sonuçta gerçekleştirdikleri katliamla gösterdiler. Direnişe desteğin hızla büyüdüğü, yayıldığı bir dönemin ardından, 9 Aralık’ta Genelkurmay Başkanı Bülent Ecevit’le çok özel bir görüşme yaptı ve bu görüşmede hükümete ultimatoma, hatta bir muhtıra verildiği üzerine söylentiler çıktı. 9 Aralık’ta tam ne olduğunu henüz bilmiyoruz ama, bu görüşmenin hemen ardından kapsamlı bir karşı saldırının başlatıldığını biliyoruz. Medyanın karşı saldırı için harekete geçirilmesi ve birbirini izleyen bir dizi olay ve provokasyon bunu somut olarak gösterdi. 9 Aralık’ta görüşme oldu, 10 Aralık’ta medya üzerinden karşı saldırı başlatıldı, sokakta bir kez daha yargısız infazlarla genç insanların beyni dağıtıldı, 12 Aralık’ta polis öldürme provokasyonu gerçekleşti ve bunu faşist it-kopuk sürüsünden oluşan çevik polis güruhunun azgın gösterileri ile Ankara’daki polis-faşist çeteler terörü izledi. Bu arada, Adalet Bakanlığı’nın direktifi ile DGM basına sansür koydu, direniş bir kez daha suskunluk fesadı cenderesine alındı. Bazı dekanlara zorla besleme açıklaması yaptırıldı ve kirli medyanın en önemli kalemlerine müdahalenin tam zamanıdır çağrıları yazdırıldı. Sonrası, göstermelik ve aldatmacaya dayalı görüşmelerin tümünden kesilmesi, kaba tehditlerle tırmandırılan gerilimin katliamın gerçekleştirilmesi ile noktanması oldu.

Özetle 9 Aralık’ta startı verilen, devletin bir karşı saldırısıydı; medya da en etkin biçimde kullanılarak bu saldırı tırmandırıldı, adım adım belli bir yere getirildi ve ardından son halka olarak operasyona bağlandı.

Devam etmeden önce, özel ve hassas bir konuda bir şeyler söylemek durumundayım. 12 Aralık’taki polis öldürme provokasyonu dedim; bunu ilk kez söylemiyoruz, bunu basınımızda da, sürmekte olan eylem birliğine zarar vermemeye özen göstererek, ama daha baştan bu açıklıkta ifade ettik. Eylemi sahiplenenleri, bu eylemin gündeme getiriliş tarzını, buradaki karar mekanizmasını incelemeye davet ettik, bunun ihmal edilemez bir sorumluluk olduğunun altını çizdik. Bu çağrı tüm yakıcılığını hala da koruyor. Zira bu eylem, mantığı, zamanlaması ve sonuçları bakımından tam bir provokasyon eylemi olmuştur. Bu eylemle hava bir anda zehirlenmiş, devletin karşı saldırısını güçlendirmesine uygun bir zemin ve atmosfer oluşmuştur. Genç insanların sokakta afiş asarken parçalanmış beyinleri üzerinden faşist vahşet sorgulanacağına, bir kez daha ortalığı “terör” ve “teröristler” üzerine bir karşı-devrimci psikolojik saldırı dalgası kaplamıştır. Bununla zindan direnişi tecrit edilmeye, dışarıda büyüyen destek terörize edilerek kırılmaya çalışılmıştır. Bu eylemle aynı günlerde, tam da aynı amaca yönelik irili-ufaklı başka provokasyonlar da yapıldı, yapılış tarzları yönünden bunların hepsi kontr-gerilla kaynaklıydı. Bir kısmı basına yansıyan bu

provokasyonlar polis olayının ardından çok da ilgi çekmedi, zira polis eylemi gerekli yararı fazlasıyla sağlamıştı.

Şu ana kadar söylediklerimle altını çizmek istediğim gerçeği kısaca yeniden özetlemek istiyorum: Rejim, devrimci hareketin genel direncinin, özellikle de zindanlardaki direncin Türkiye’deki toplumsal mücadelenin bugünü ve geleceği açısından ne ifade ettiğini çok iyi biliyor. Çok iyi biliyor bunu, bunun anlamını, etki ve sonuçlarını çok iyi değerlendiriyor. Bunun böyle olduğunu yıllardır cezaevlerine karşı izlediği politika ve uyguladığı sistematik saldırılarla zaten gösteriyor. Son dönemin F tipi projesiyle, bu projeyi bir devlet politikası olarak gündeme getirip özel bir ısrarın konusu etmesiyle, bunu ayrıca göstermiş oldu. Artı, son olarak bunu, tam bir faciaya dönüşeceği önden belli olan bir katliama başvurma cüretini, bu gözü dönmüşlüğü göstererek, bir kez daha ortaya koydu.

Bu olayın kendisi, öte yandan, Türkiye’nin tüm ilerici, devrimci, işçi sınıfından ve emekten yana kesimlerinin önüne, zindan meselesine, dolayısıyla bugün zindanlarda hala sürmekte olan direnişe nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda da açık bir tablo koyuyor. Demek ki gerçekten bu mesele öyle basitçe devletle devrimciler arasında bir inatlaşma sorunu değil. Artık herkes tarafından anlaşılmış olmalıdır ki, bu saldırı doğrudan Türkiye’deki toplumsal muhalefeti, bunun temsilcisi olan tüm ilerici devrimci güçleri hedefliyor.

Geride kalan yılı aratacak yeni bir saldırı yılı

Bunu doğrulayan bir başka temel boyuta geçmek istiyorum. Katliam yeni yılın hemen öncesinde gerçekleşti. Düzen kalemlerinin ve sermaye sözcülerinin geride kalan yıla ve yeni yıla ilişkin değerlendirmelerini günlük burjuva basından izliyorsunuzdur. Tüm değerlendirmelere tam bir karamsarlık hakim. Üstelik sadece geride kalan yıl için değil, fakat girmekte olduğumuz yıl için de. İçlerinden bazıları “Çabuk geç 2001 yılı” diye başlık atıyorlar ve yeni yılın daha şimdiden kaybedilmiş bulunduğunu açık açık söylüyorlar.

Düzenin en akıllı adamları, örneğin 12 Eylül’ün dışişleri bakanı ve rejim açısından oldukça itibarlı bir diplomat olan ve bugün akıl hocalığı görevi üstlenen İlder Türkmen, geride kalan yıl için, *“İtiraf etmek gerekir ki 2000 yılı bir hüsrana yılı oldu”*; bu yıla çok iyimser olarak başlamıştık, ama onu tam bir hüsrana geride bırakıyoruz, diyebiliyor. Yazısını, 2001 yılı için perspektiflerin de iç açıcı olmadığını vurgulayarak noktıyor (*Hürriyet*, 28 Aralık ‘00).

Yeni Binyıl gazetesi, *“Çabuk geç 2001 yılı”*, diye başlık atıyor (31 Aralık ‘00). Boşuna değil, zira 2001 yılında 2000 yılını aratmayacak daha ağır bir İMF reçetesi uygulanacak. Katliamı bir gün önceleyen “Ek niyet mektubu” bu anlama geliyor. Ücretler ve maaşlar daha da düşürülecek, üretici köylüye düşük taban fiyatları dayatılacak, işsizlik yaygınlaştırılacak, sosyal harcamalar iyice budanacak, kamu çalışanları içerisinde toplu temizlik yapılacak, en kritik sektörler üzerinden özelleştirme yaygınlaştırılacak, vb., vb.

Bütün bunları ben söylemiyorum, *“Çabuk geç 2001 yılı”* diye başlık atan sermaye medyası söyleyip sıralıyor bunları. Yatırımların ertelenmesi, inflasyon ve

tasfiyelerin artması ile süren bu liste, “Ek niyet mektubu”nun basit bir dille anlatımı da oluyor. İMF’ye 18 Aralık’ta, katliamdan sadece 24 saat önce imzalanarak verilen “Ek niyet mektubu”nda yer alan hususların maddeleştirilmiş anlatımı oluyor bunlar. İşbirlikçi burjuvazi İMF dayatmaları çerçevesinde 2000 yılını aratmayacak (gerçekte fazlasıyla aratacak), bir yeni saldırıya hazırlanıyor. “Ek niyet mektubu” uluslararası sermaye çevrelerine, İMF’ye, Dünya Bankası’na, onlar şahsında emperyalizme verilmiş taahhütleri içeriyor.

Kapsamlı sosyal yıkım saldırısı ve katliam

İşçi sınıfına ve emekçilere bu kadar kapsamlı bir saldırının yöneltileceği bir sırada, ilerici toplumsal muhalefeti sindirmek, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadele arzu ve cesaretlerini kırmak, onları her türlü önderlik olanağından yoksun bırakmak, burjuvazi ve onun kanlı iktidarı için ölümcül bir ihtiyaç. İşte hücre saldırısı da ne pahasına olursa olsun denilerek bunun için dayatılıyor, devrimci kanı da bunu için akıtılıyor. Çünkü, önünü kesebilirsek, yani öncü kesimleri ezebilirsek, ve öncü kesimlerin ezilmesi üzerinden baskı ve terör gücümüzü sergilersek, bununla iki şeyi başarmış oluruz, diye düşünüyorlar. Hem işçi ve emekçi muhalefetine önderlik edebilecek, onu gerçekten ileri çekebilecek, başarıya götürebilecek öncü güçlerini (devrimci hareketin genelini, onun kitlelere önderlik alanındaki tüm potansiyelini kastederek söylüyorum bunu) ezmiş olacağız, hem de böylece yarattığımız terör atmosferiyle kitlelerin cesaretini kırmış, hareketsizliğini gerçekleştirmiş olacağız, diye hesap yapıyorlar. Ecevit’in yeni yıl sözleri tam da bu hesaba oturuyor. Hatırlayınız; bu cezaevleri sorununu çözmüş olmamız geleceğe iyimser olarak bakmamızı sağlıyor demişti, yeni yıl vesilesiyle.

Nasıl ki 24 Ocak Kararları’nı uygulayabilmek için bir askeri darbe gerekiyordusa, toplumsal muhalefetin örgütlü kesimini ezen, dolayısıyla kitlesel kesimini de dizginleyen bir askeri faşist darbe gerekiyordusa, şimdi de benzer biçimde bir faşist terör rejimi gerekiyor. Bunun alacağı biçim çok önemli değil. Neticede ordu ve devletin tüm baskı aygıtları politik yaşamın ve saldırı icraatının doğrudan içinde. Politikayı oluşturanlar onlar, fiiliyata geçirenler onlar. F tipini proje yapıp gündeme getirenler onlar, katliamı bir yıl önceden planlayıp gündeme getiren onlar. 9 Aralık’ta bizzat zirvedeki adam eliyle, Genelkurmay Başkanı eliyle bunu hükümete dayatan da onlar. Neticede katliam operasyonunu bizzat gerçekleştirenler de onlar. Şu an F tipi hücrelerde kesinlikle 12 Eylül’ü aratmayan, hatta onu aşan uygulamaları JİTEM eliyle hayata geçiren de onlar. Biçim çok da önemli değil, önemli olan fiili uygulamanın kendisi derken bunu anlatmaya çalışıyorum. Özel bir askeri darbe yapmak gerekmiyor, ordu zaten politikanın içinde, ta göbeğinde, karar ve uygulamaların bizzat dümeninde (28 Şubat’tan beri bu bir tür olağanlaştırılmış bir durum). Terör zaten sınırsız, işkencenin, katliamın haddi hesabı yok. Biçim olarak sahnenin bir adım gerisinde duruyor görünmesi ise, ona kanlı plan ve icraatlarını daha kolay uygulamak imkanı veriyor.

Dolayısıyla biz, bu katliamı mutlak biçimde,

Türkiye’nin iktisadi ve siyasal durumu, yani bataklık ekonomisi ve bu temel üzerinde boyveren siyasal kriz üzerinden, artı gündemdeki yeni saldırı üzerinden, artı gündemdeki yeni saldırılara karşı kitlelerin tepkisini dizginlemek, bunun için de devrimci hareketi ezmek üzerinden kavrayabilmek durumundayız. Bunu böyle kavramakla kalmamalı, emekçilere de bunun böyle olduğunu her yolla ve imkanla anlatabilmek durumundayız.

Bütün bu iktisadi ve sosyal nedenler olmasa...

18 Aralık’ta İMF’ye verilen “Ek niyet mektubu”nun bir borsa krizinin üzerine geldiğini biliyorsunuz. Bugünkü gazetelerde rakamlar var; Türkiye’deki borsa geride kalan yılda dünyanın en kötü, en çok kaybettiren borsalarından biri olmuş. Bir çöküntü yaşadı, böyle olması son derece normal. 20 bine vurmuştu, 7 bine kadar indi. Bu büyük bir çöküntü. Ve borsa krizleri gerçek ekonomideki krizin erken ve şiddetli bir biçimde dışı vurmasından başka bir şey değildir. Borsa, yapay oyunların yarattığı kısa süreli aldatıcı göstergeleri ne olursa olsun, sonuçta bir ülke ekonomisinin nabzının attığı yerdir. Ekonomideki tıknafes durum öncelikle borsa üzerinden kendini dışı vurur.

Türkiye’nin bataktaki kapitalist ekonomisini düze çıkarmak adı altında şimdilerde bir İMF reçetesi uygulanıyor. Bu sayede uluslararası sermaye çevreleri her türlü yaptırımı Türkiye’nin uşak hükümetine dayatıyorlar. Bunlar işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında gerçek bir yıkım yaratıyor; bu yıkım, yoksulluk olarak, işsizlik olarak, sosyal-kültürel çöküntü olarak kendini gösteriyor.

İşte sorunun bütün bunların içerisinde ve bunların üzerinden kavranması gerekiyor.

İstanbul Yargı-Sen Başkanı, bir televizyon programında, kuşkusuz tümüyle iyiniyetli bir yaklaşımla, devrimcileri kastederek; devlet bu insanları oraya zaten örgüt üyeleri olarak kapatmış durumda, dört duvar arasında bunlar örgüt pankartlarını açsalar ve örgüt bayraklarını assalar ne olur, birbirlerine propaganda yapsalar ne olur, devlet bunun neyine katlanamıyor, bunu anlayamıyorum, diyordu. Kuşkusuz söylediklerinin kendi sınırları içinde bir mantığı var, ama bu mantığın gerçek durum karşısında bir şey ifade etmemesinin gerisinde de başka bir şey var.

Bunun gerisinde, deminden beri anlatıp durduğum var. Türkiye’nin kokuşmuş rejiminin tüm bu sıkıntıları olmasa, ekonomisi bataktaki bulunmasa, bu bataktaki ekonominin yarattığı tüm iktisadi ve sosyal faturanın emekçilere ödetilmesi zorunluluğu olmasa, bunun emekçilerde yarattığı tepki ve bunun yolaçtığı sosyal çatışma olmasa, gerçekten dört duvar arasına kapatılmış birkaç bin devrimci ile bu kadar uğraşmak diye bir sorunu da olmaz devletin. Dahası bütün bunlar olmasa içeride zaten bu kadar çok devrimci olmaz, olanlara bu kadar ağır cezalar verilmez, ceza verilenlere F tipi hücreleri dayatmak için bu denli ısrarlı olunmaz vb. Bütün bu iktisadi ve sosyal nedenler olmasa, bu kadar zaptı rapt altına alınmış, bu kadar uzun süreli olarak dört duvar arasına kapatılmış birkaç bin devrimci ile bütün bunlara rağmen bu kadar uğraşılır mı gerçekten? Bütün sorun da bu zaten. Zira bütün bunlar var; ve buradan bakıldığında, devletin tahammülsüzlüğünün ve vahşetinin anlaşılır bir mantığı var.

Rejim tüm yaptıklarıyla gerçek bir çaresizliği sergilemiş oluyor

Tekrar vurguluyorum; rejim körlemesine ya da mantıksız bir iş yapmıyor kesinlikle, tersine, ne yaptığını çok iyi biliyor. Ama rejim tüm bu yaptıklarıyla, gerçekte çaresizliğini açığa vurmuş oluyor. Rejim tüm

yaptıklarıyla gerçek bir çaresizliği sergilemiş oluyor. 20 yıldır devrimci tutsaklara yönelik sayısız saldırı politikaları uygulanıyor. Sistematik baskı ve işkencenin yanı sıra kaç kez katliam gerçekleştirdi zindanlarda. Bütün bunlar zindan direnişini kırmak bir yana, onu zaman içerisinde hep güçlendirdi ve güçlü bir geleneğe dönüştürdü. Bütün bu katliamları göğüslemiş olmak, bütün sistematik baskı ve katliamlara rağmen süren direniş çizgisi, zaman içerisinde bir zindan direnişi geleneği yarattı.

Son katliamda bunu bir kez daha gördük. Direniş rejimi kahretmiştir, kesin bir biçimde. Yine İlter Türkmen’den örnek vereceğim; hüsrana yitirdi sözeden o aynı yazısında, devletin operasyonuna karşı militanların gösterdiği direnç akıllara durgunluk veriyor diyor, belli ki bundan çok etkilenmiş, belli ki bunu akli almıyor. “Cezaevlerine girmek için silahlı çarpışma mecburiyetinde kalan bir devletin itibar ve inandırıcılığı ne kadar olabilir?” diye soruyor aynı adam. Bu bir çaresizliğin ve acizliğin dışı vurumudur.

Kullandıkları bütün yalanlar, operasyon öncesinde operasyona zemin hazırlamak için, operasyondan sonra da katliamı meşrulaştırmak için kullandıkları tüm temalar, yalnızca birkaç gün içerisinde olduğu gibi çöktü. “Bunlar ölüm orucunda değiller”den tutunuz da “eylem örgüt baskısı ile sürdürülüyor”a kadar, bütün rezil yalanlar çöktü. Katliama rağmen kırlamayan direniş sayesinde oldu bu. Bugün direniş bütün gücüyle sürüyor.

Katliamı bayram öncesine bilinçli olarak denk getirdiler, zira bayram dönemlerine genellikle bir ölüm sessizliği egemen olur. Bayramın o sessiz ortamında, katliam şokunun bir devamı olarak (hesaplarını böyle yapıyorlardı, katliamın devrimci tutsaklarda bir “şok” yaratacağını düşünüyorlardı) uygulanacak 12 Eylül türü sistematik terör ve işkence ile, sabah ve akşam dövmelemlerden tutunuz da insanlara copla tecavüze kadar, bütün bunlarla o direnci bir hafta on gün içinde nihayet kırabileceklerini zannediyorlardı. Yılbaşı tatili bittiğinde bu işte mesafe almış olabileceklerini, bu sayfayı gönül rahatlığı ile çevirebileceklerini sanıyorlardı.

Hesaplar bir kez daha tutmadı

Ama tüm bu hesaplar bir kez daha tutmadı. Bunca vahşete ve ardından gelen iki haftalık sistematik terör ve işkence uygulamalarına rağmen, hücrelerde sergilenen Nazi vahşetine rağmen hiçbir sonuç alamadılar. Bunca katliama, teröre, işkenceye rağmen ortaya bir tek itirafçı bile çıkarmayı başaramadılar. Her şiddetli çatışmanın hainleri olur, itirafçısı olur, bu son derece anlaşılır bir durumdur siyasal mücadelede. Ama yok, çıkaramıyorlar işte. Bu, direnişin gücü ve şiddeti konusunda, devrimci tutsakların yığıt direnişinin kendilerinde yarattığı kitlesel

moral ve maneviyat konusunda çok çarpıcı bir göstergedir.

Direnişi kırmayı hesaplıyorlardı, ama direniş genelleşti. Halihazırdaki tek başarıları, bir fiili durum olarak, devrimcileri zorbalıkla hücrelere kapatmış olmalarıdır. Ama buna bir meşruluk sağlayabilmeleri, bu durumu süreklileştirebilmeleri lazım, bunu henüz başarmış değiller. Bunu başarabilecekler mi, birlikte göreceğiz. Bu onların gücüne ve elbette bunun

karşısında devrimcilerin göstereceği dirence sıkı sıkıya bağlı. Devrimci tutsaklar kendi cephelerinden bu direnci bütün kuvvetiyle gösteriyorlar. Ölüm Orucun’a katılımlar artıyor, Açlık Grevi genelleşmiş bulunuyor. Katliamı meşrulaştırmak için en iğrenç bir kampanya yürüten medya bile, bu gerçeği dile getirmek zorunda kalıyor. Adalet Bakanı gerçeği yerlerde sürünerek itiraf ediyor.

Zafer turnakla sökülüp alınacaktır

Devlet devrimci tutsakların direncini katliamla da olsa ezmeyi göze alırken kendi cephesinden son derece gerçekçi demiştim. Ama aynı zamanda bir kez daha baltayı taşa vurmuş bulunuyor. Bu azgın gerici gerçekçiliğin karşısında, bir başka gerçeklik var. Devrimci direnişin yıkılmaz duvarı var. Karşı-devrimin hesapları bir kez daha bu duvara toslamıştır. Açlık Grevi’nin başlangıç döneminde olduğu gibi, bir suskunluk fesadı şimdilerde gene var. Ama bir süre sonra Ölüm Orucu’ndaki insanlar bir bir ölmeye başladığında durumun ne olacağını birlikte göreceğiz. Bu ölümler toplumu gene bir biçimde sarsacak. Bu mesele yeniden gelip gündemin baş sırasına oturacak, bundan kuşku duyulmamalıdır.

Tutsak insanlarımız bir süre sonra peşpeşe ölmeye başlayacaklar. Bu insanlar siyasi bilinci olan insanlar, adı üzerinde, devrimci bunlar. Bütün bu süreç boyunca onlar F tipinin, F tipinde sağlanacak başarının, devletin

bu saldırısının başarıyla sonuçlanmasının ne anlama geldiğini çok iyi bilmenin ötesinde, bunu herkese anlatmaya çalışıyorlardı. Onlar gericiğin hücre saldırısının sonuçlarını herkesten çok iyi biliyorlar. Bu bilinçle ölümü göze alıyorlar, ölüme gidiyorlar.

Ne herhangi bir devrimci örgüt, bu olayın siyasi önemini bile bile, hele de katliam bu olayın siyasal anlamını ve önemini bir kez daha bu kadar açık bir biçimde doğrulamışken, kalkıp kendi insanlarına bu direnişi durdurun diyebilir, ne de direnişçi tutsak devrimciler bu türden çağrılara bu saatten sonra kolay kolay yanıt verir. Nazım’ın “Zafere dair” şiirinde dediği gibi; “Varılacak yere/ kan içinde varılacaktır./ Ve zafer/ artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar/ turnakla sökülüp koparılacaktır.”

Devletin katliam saldırısından sonra, hücrelerde iki haftadır sergilenen vahşetten sonra, artık hiçbir orta yol kalmamıştır. Herhalde bundan sonra, bunca emekten ve kayıptan sonra, kimse devrimci tutsakların durumu kabullenip teslim olmalarını beklemiyordur. Teslimiyeti dayatan devletin karşısına ölümüne direniş çizgisi dikilmeye devam edecektir ve durumun gerektirdiği bedeller neyse ödenecektir. Durum toplu ölümler gerektiriyorsa, tereddütsüz ölünecektir, bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

(Devam edecek...)

Ne herhangi bir devrimci örgüt, bu olayın siyasi önemini bile bile, hele de katliam bu olayın siyasal anlamını ve önemini bir kez daha bu kadar açık bir biçimde doğrulamışken, kalkıp kendi insanlarına bu direnişi durdurun diyebilir, ne de direnişçi tutsak devrimciler bu türden çağrılara bu saatten sonra kolay kolay yanıt verir. Nazım’ın “Zafere dair” şiirinde dediği gibi: “Varılacak yere/ kan içinde varılacaktır./ Ve zafer/ artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar/ turnakla sökülüp koparılacaktır.”

Katliam ve direniş/4

H. Fırat

(25 Aralık '00 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

İşçi sınıfı ve emekçiler, bugün için kendilerini en ağır koşullara sürükleyen özelleştirme saldırısı karşısında fazla bir varlık ortaya koyamıyorlar. Düşük ücret politikasını püskürtemiyorlar. Zaten çok sınırlı olan sosyal hakları gaspediliyor, tüm çabalarına rağmen bunu durduramıyorlar. Demokratik haklardan yoksunlar, buna karşı anlamlı bir politik çıkış gerçekleştiremiyorlar. Devletin baskı ve terörünün basıncı altında hareket kabiliyetleri büyük ölçüde sınırlandırılmış durumda. Bu durumda olan bir emekçi hareketi, kendi sorunlarıyla ilgili ortaya anlamlı bir varlık koyamıyorken, neye göre F tipi gündemine sahip çıkıp devrimci tutsaklar hesabına bu sorunu dışarıda çözecekti ki? Siz devrimci tutsaklar olarak kendi sorununuza etkili bir biçimde sahip çıkacaksınız ki, bu direniş dışarıda da bir etki ve yankı, giderek bir sahiplenme yaratabilsin. Bunu anlayabilmek için birazcık düşünce kabiliyeti kuşkusuz yeterliydi, oysa bazılarının sorunu düşünememekten değil fakat davranamamaktan, davranmak konusundaki aşırı isteksizlikten geliyordu.

Direnin zamanlaması ve gündeme getirilmesi üzerine devrimci gruplar arasında direnişi önceleyen aylarda zindanda süren bir tartışma var. Bu tartışma gelinen yerde hayat tarafından artık çözülmüştür. Gelişmelerin bugünkü düzeyinde böyle bir tartışma artık anlamını yitirmiş, gerekli olmaktan çıkmıştır.

Direninçi kimlik bir ortak paydadan çok bir tarihsel gelenektir

Genel planda ele alındığında, devrimci hareketin direnişçi geleneğine, bu ülke devrimcilerinin devrim davası için gösterdikleri özveriye her zaman kuvvetli vurgular yaptık. Bu nesnel bir durum ve ben de bu nesnel olguyu en sade bir biçimde bir kez daha ortaya koymaya çalıştım. Bu gerçeklik, bütün sadeliği ve sıcaklığıyla, şu günlerde önümüzde ayrıca duruyor.

Bu direnişçi kimliğin bütün akımları şu veya bu ölçüde kesen yanı olmakla birlikte, bu, özellikle gelinen yerde, bütün akımları eşit paydada birleştiren bir özellik değil artık. Dolayısıyla ben, Türkiyeli devrimcilerin direncinden, direnişçi kimliğinden sözederken, hiç de bir akımlar toplamını ortak paydada birleştiriyor değilim. Bunlar iki farklı şeydir. Ben bir direnişçi kimliği, 30 yıldır süregelen bir direnişçi damarı, tarihsel bir nitelik ve eğilim olarak ele alıyorum. Akımlar planında bunun

kim tarafından ne ölçüde temsil edildiği ayrı ve tümüyle her dönemin ya da anın somutunda bakılması gereken bir durum ve sorun. Örgütler planında ele aldığımızda, geleneksel devrimci-demokrat akımların önemli bir bölümünün içinden geçmekte olduğumuz özel evrede iyi bir sınav vermediği ortada.

Direninçi çizginin belirleyici niteliği

Direnin sürecinin gerisinde kalmış ya da dışına düşmüş bu çevrelerle olayların vardığı bugünkü aşamadan sonra bu sorunları tartışmanın artık bir önemi ve anlamı da kalmamıştır. Çatışmanın bugün vardığı noktada bizim muhataplarımız, düşman olarak sermaye iktidarı, desteği alınması gereken güç olarak da işçi sınıfı ve emekçilerdir. Söyleyeceklerimizi onlara söylemeye, derdimizi onlara anlatmaya çalışırız. Sözümüz ve direncimizle düşmanımızın karşısına çıkarız; haklılığımızı, çatışmamızın ve bu uğurdaki fedakarlığımızın anlamını ise emekçi kitlelere anlatmaya çalışırız.

Katliam ve direnişin yarattığı keskin kamplaşma, ortaya çıkardığı net konumlar ve kimlikler, sorunlara böyle bakmayı özellikle gerektiriyor. Dar bir takım tartışmalardan bu dönem özellikle sakınmamız lazım. Herşeye rağmen bu ülkenin mücadeleden yana devrimci ya da sol akımları hangileri ise, direnç cephesini bunlarla birlikte örnek için yine çalışırız ve çalışıyoruz da, bunu yapmak durumundayız. Bu böyle olmakla birlikte, onların bizleri çekmeye çalışacakları darklıklara da hiçbir biçimde düşmemeliyiz. Yineliyorum; hücre tipi saldırısı üzerinden muhatabımız düşman olarak devlettir, etkilenmesi ve desteği kazanılması gerekli güç olarak da emekçilerdir. Yüzümüz düşmanımıza dönük olmalı, çatışmamız onunladır; sözümüz ve çabamız ise emekçilere yönelmelidir, onların sempatisini kazanmak ve desteğini almak durumundayız.

Soruna böyle baktığım içindir ki, sol içi tartışmalar üzerinde durmak istemiyorum. Öyle ya da böyle diyorlar, hiç önemli değil, bunları kaale almamak, işimize bakmak durumundayız. Pratik orta yerde duruyor, süreç orta yerde seyreliyor. Sürecin gerisinde kalanlar ya da dışına düşenler, bunun ezikliği ve ağır sıkıntısıyla yüzyüzeler; elbette bunu bir biçimde telafi etmeye çalışacaklardır, çeşitli kısır tartışmalar yaratacaklardır, çeşitli iddialarda bulunacaklardır. Ama biz izlediğimiz politikanın hayat tarafından bugün toplumu sarsacak sonuçlara yolaçarak doğrulandığına inanıyorsak, bu türden tartışmaları ve iddiaları hiç de ciddiye almak zorunda değiliz. Neticede biz bir direniş çağırısı açtık, bugün herkes o çağırıda bir biçimde yerini almak ya da tümünden dışına düşmek durumunda kalmıştır, izlenecek bir orta yol zaten kalmamıştır. Bu direniş çizgisinin herkesi konumunu ve tutumunu buna göre belirlemek durumunda bırakan bu belirleyiciliği bile, sorunun mahiyetinin gerçekte ne olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koyuyor.

Devletin üçlü protokolden beri süren saldırısı

Devletin F tipini hayata geçirmek için gösterdiği şiddetin dozu, sergilediği vahşetin ölçüsü, F tipi saldırısının anlamını ve ciddiyetini bir kez daha ortaya koymuştur. Bu saldırı gündemdeydi ve devlet hazırlığını bütün hızıyla sürdürüyordu. Ulucanlar katliamı ve ardından “Üçlü Protokol” bunun birer adımıydı. “Üçlü

Protokol” sonrasında bir dizi cezaevinde yılların kazanımları parça parça gaspedildi.

Ulucanlar katliamının yarattığı uyarıcı etkiye ve F tipine karşı yürütülen kampanyaya rağmen, süreç devrimcilerin aleyhine seyreliyordu, geçen yılın kış ve bahar aylarını kastediyordum. Devlet bir yandan F tiplerinin yapımını hızlandırıyor, onları sürekli kamuoyuna ve kitlelere propaganda edip meşrulaştırmaya çalışıyor, bir yandan da “Üçlü Protokol”le birçok mevziyi peşpeşe gaspediyordu.

Tartışmalar daha o zamandan sürüyordu. Zindandaki yoldaşlarımız, daha o zamandan, bu süreci neden böyle pasif ve edilgen izliyoruz, kazanımlarımız peşpeşe gaspediliyor, buna niçin seyirci kalıyoruz diye tartışıp duruyorlardı birileriyle. Devlet sürekli fiili durumlarla mesafe katediyor, böylece saldırı ve dolayısıyla psikolojik üstünlüğü de elinde tutuyor, adım adım mevzi kazanıyordu. Bir dizi hak gaspediliyor, cezaevi iç yaşamında bir takım mevziler kaybediliyor ve bütün bunlara karşı ciddi bir tutum geliştirilemiyor, ufak tefek protestolar ise sonucu çok değiştirmiyor, süreç akıp gidiyordu.

Burdur saldırısının imkanları ve ötesi

Yaz ortasındaki Burdur saldırısına kadar durum kabaca buydu. Burdur saldırısı, Ulucanlar’ı izleyen yeni bir vahşet örneği idi. İnsanların kafaları parçalandı, kolları kopartıldı, kadın devrimcilere tecavüz edildi. Bu olayın sarsıntısıyla, F tipine karşı birden toplumda önemli bir hava oluştu ve bu gelişmedir ki bize biraz zaman kazandırdı. Burdur öncesine kadarki süreç kötü bir biçimde seyreliyordu; sessizce, derinden, ama tümüyle devletin lehine. Bu süreç Burdur saldırısıyla bizim lehimize beklenmedik bir imkan yarattı. Bu katliam girişimi hızla o güne kadarki hücre karşıtı mücadeleye bir anlam kazandırdı ve Ulucanlar katliamını da yeniden güncelleştirdi. Ulucanlar katliamının teşhiri çerçevesinde yürütülen sürecin önemli bir birikimi sözkonusuydu. Bu birikimin de imkanlarıyla, devlet bir anda cezaevleri ve F tipi üzerinden yaygın biçimde sorgulanır oldu. F tipine karşı yürütülen kampanyaya karşı o güne kadar körleşip sağırlaşanlar, bu meselede nihayet bir şeyler söyler hale geldiler. F tipi toplumda tartışmalı bir hale geldi, burjuva yayın organlarında bile bu meseleyi tartışmakta fayda var diyenler çıktı. F tipi karşıtlığı bir anda kuvvet kazandı.

Ama bunun tuhaf bir sonucu da oldu. Bu gelişme, sonradan direniş sürecinin dışında kalan sol gruplarda anlaşılması güç bir rehavete yol açtı. O güne kadar saldırının püskürtülebileceği konusunda yeterince açık ve tok bir konumda olmayanlar, aynı zayıflığı bu kez dışarının imkanlarını abartarak ve sorunun çözümünü dışarıya havale ederek gösterdiler. Dışarıda mesele işçilere ve emekçilere malolmuş durumda, kamuoyu soruna sahip çıkıyor, çatışmanın eksenini dışarıya kaymıştır, artık bu mesele sokakta çözülür söylemiyle, böylece sözde sorunu genel sınıf mücadelesine bağlayarak, cezaevlerindeki mevcut edilgenliği bu kılıf içinde teorize etmeye başladılar. Bu sorumluluktan kaçış sağcı çizgisinin yeni versiyonundan başka bir şey değildi.

Oysa sorun, somut çatışma eksenini olarak bir cezaevi sorunuymuştu ve doğrudan devrimci tutsakların sorumluluğundaydı. Devletin hücre saldırısı kapsamlı hedeflere yönelik olsa da, somut biçimiyle, devrimci

tutsakların zapturap altına alınması ve böylece onlara boyun eğdirilmesi idi. Böyle bir soruna ilişkin olarak sürmekte olan sürekli saldırı karşısında devrimci tutsakların ortaya bir varlık koyamadıkları bir durumda, dışarıda işçiler ve emekçiler F tipi saldırısına hangi dürtüyle, neden ve nasıl karşı duracaklar, bunu nasıl püskürteceklerdi?

İşçi sınıfı ve emekçiler, bugün için kendilerini en ağır koşullara sürükleyen özelleştirme saldırısı karşısında fazla bir varlık ortaya koyamıyorlar. Düşük ücret politikasını püskürtemiyorlar. Zaten çok sınırlı olan sosyal hakları gaspediliyor, tüm çabalarına rağmen bunu durduramıyorlar. Demokratik haklardan yoksunlar, buna karşı anlamlı bir politik çıkış gerçekleştiremiyorlar. Devletin baskı ve terörünün basıncı altında hareket kabiliyetleri büyük ölçüde sınırlanmış durumda. Bu durumda olan bir emekçi hareketi, kendi sorunlarıyla ilgili ortaya anlamlı bir varlık koyamıyorken, neye göre F tipi gündemine sahip çıkıp devrimci tutsaklar hesabına bu sorunu dışarıda çözecekti ki? Siz devrimci tutsaklar olarak kendi sorununuza etkili bir biçimde sahip çıkacaksınız ki, bu direniş dışarıda da bir etki ve yankı, giderek bir sahiplenme yaratabilsin. Bunu anlayabilmek için birazcık düşünce kabiliyeti kuşkusuz yeterliydi, oysa bazılarının sorunu düşünememekten değil fakat davranamamaktan, davranmak konusundaki aşırı isteksizlikten geliyordu.

Evet, Burdur dışarda tepkilere konu oldu, bir süre için bir kitle desteği yarattı. Ama tekrar ediyorum, Burdur'da devrimcilerin kolu kopmasaydı, devrimcilere tecavüz edilmemiş olsaydı, devrimciler buna rağmen bir direnç göstermemiş olsalardı, dışarıda bu tepki ve destek de oluşmazdı. Siz içerde buna direndiğiniz içindir ki dışarıda az-çok bir destek bulabiliyorsunuz. Bunun böyle anlaşılması gerekir, işin tüm sırrı burada.

Tasfiyeciliğin son yıllardaki tahribatı

Kuşkusuz bu söylenenleri çeşitli grupların izlediği politika yönünden ele almak gerekir. Burada sorun şu veya bu hareketin tabanındaki devrimciler, onların mücadele isteği sorunu değil. Devrimci militanlarda o direnç her zaman şu veya bu ölçüde var, sorun buradan aksamıyor. Sorun, devrimci akımların oportünist politikalarından, tasfiyeci eğilimlerinden, şu son birkaç yıl içerisinde içine düştükleri çok da hoş olmayan durumdan kaynaklanıyor.

Bu açıdan çok da yeni bir şey değil bu durum. Habip Gül bunu katledilişini önceleyen iki sene boyunca döne döne partiye yazıp durdu. İçeriye korku bir tasfiyecilik pompalandığını, özellikle o dönem PKK'nın kuyruğuna takılmış bulunan akımların onunla aynı zindan politikası çizgisinde edilgenleştiğini vurgulayıp duruyordu. Kaldı ki, redaksiyon müdahaleleriyle hayli yumuşatılmış biçimde de olsa, bunlar yoldaşın zindanları konu alan birçok yayınlanmış yazısında da var.

Bu türden bilgi ve gözlemler içerden partiye son bir yıldır ayrıca akıyor. Burdur saldırısından sonra yoldaşlarımız içerideki zayıflıkları o dönem yayınlanması uygun bulunmayan ağır değerlendirme ve eleştirilere konu ediyorlardı. Burdur olayının dışarıda yarattığı etki ve heyecanın içerideki zayıflığı örttüğünü hatırlatıyor ve yanlış hesap yapmamak için bu zayıflığın görülmesi gerektiği konusunda uyarıda bulunuyorlardı. Burdur'da insanların kolları kopartılırken, devrimci kadınlara tecavüz edilirken, içerde kıyamet kopmalıydı; oysa birçok cezaevi bunu sessizlikle ya da olağan dönemlerdeki cılız protestolarla karşıladı; bu, bir takım akımların bu konuda izlediği oportünist politikaların cezaevlerini bir biçimde etkisi altına almasından kaynaklanıyor vb. görüşler ileri sürüyorlardı.

Bu oportünist ve zehirleyici bir politikaydı. Bazıları Burdur'daki katliama dışarıdan gösterilmiş geçici bir tepkiyi avuntu sayıyorlar, buna dayanarak mücadelenin eksenini artık dışarı kaymıştır, diyorlardı. Bugün için sabırla beklemek, ancak görev zorunlu olarak devrimci

tutsaklara düştüğünde, yani hücre saldırısı fiilen gerçekleştiğinde harekete geçmek türünden bir belirsizliğin ve edilgenliğin teorisini yapıyorlardı.

Ama beklenebileceği gibi, Burdur olayı çok çabuk gündemden çıktı, ortalık sakinleşti. Hücre karşıtı mücadele bir kez daha tutsak yakınlarının oluşturduğu o son derece dar ve sınırlı çevrenin omuzlarına kaldı. Ve cezaevlerinde Burdur saldırısıyla geri adım atan, gözboyamak için 16. maddeyi değiştireceğim, şunu yapacağım bunu yapacağım diyen devlet, gerçekte, cezaevlerine yönelik saldırısını fiili planda bütün şiddetiyle sürdürdü. Çeşitli yerlerde hak gaspları, gerginlikler, bir takım yeni saldırılar gündemdeydi, bunlar yaşanıyordu. Bergama'dan Buca'ya ağır bir saldırı altında götürülen tutsaklar, haftalardır adeta toplama kampı koşullarında tutuluyorlardı vb. Ve bütün bu yapılanlara karşı içerisi hareketsiz, dışarı ise sessizdi. Dönün o günlerin devrimci basınına bakın, bu tablonun yansıdığını görürsünüz.

Saldırıyı direnişle göğüsleme zorunluluğu

Doğal olarak, içeride tartışmalar yeniden yoğunlaştı. Hücre karşıtı mücadelenin Ulucanlar ve Burdur'un yarattığı etkiden de yararlanarak yeniden canlandırılabilmesi için, devrimci tutsakların kendilerine yönelen bu saldırıya karşı önden harekete geçmesi, süreci bir karşı saldırıyla, somutta direnişle göğüslemesi gerektiği düşüncesi ortaya atıldı. Ayak sürüyen çevreler buna ısrarla yanaşmadılar. Bu tartışma bir yere kadar sürdü, bir yerden sonra, bu akımların niyeti konusunda direniş yanlısı gruplarda son derece kötü bir izlenim oluştu. Bunlar ipe un sererek, bu süreci edilgenlikle götürmek istiyorlar, biçiminde bir izlenimdi bu ve yoldaşlarımızın partiye o günlerde ulaştırdıkları değerlendirmelerde bu yargı net bir biçimde formüle ediliyordu.

İpe un serenlerin söyledikleri özetle şuydu; F tipleri daha hazır değil, devlet saldırıyı zaten bu yüzden erteliyor, bekleyelim, saldırı geldiği zaman göğüsleriz. Oysa saldırı geldiği zaman, bugünkü katliamın da gösterdiği gibi bir oldu bitti şeklinde gelecekti ve etkili bir karşı tutum için geç kalınmış olacaktı. İşte bugün gördüğünüz türden bir saldırı, bir katliam olacaktı. Siz buna tümüyle hazırlıksız yakalanmışsanız, önden ortaya koyacağınız bir direnişin olanaklarıyla kamoyunu ve kitleleri buna gereğince hazırlamamışsanız, kendiniz hazırlıksızsanız, bir direniş sürecinin ateşi içerisinde gerekli gücü ve direnci biriktirmemişseniz, sonuçta saldırı bir oldu bitti olacaktı ve şimdi gösterilen türden bir direniş asla gösterilemeyecekti.

En ufak bir kuşku duyulmamalı bundan. Bugünkü sarsıcı direniş, iki aydır mayalanan zemin üzerinden gösterilen, gösterilebilen bir direniştir, kimsenin bu gerçeği anlamazlıktan gelmeye hakkı yoktur. İki ay süresince bu mesele toplumun gündemine konuldu, tepkiler kitlesel bir hal kazandı, solda dikkate değer bir hassasiyet ve toparlanma yaşandı. Tabipler odasından mimar ve mühendisler odalarına, barolara kadar birçok kuruluş hücre karşıtlığında aktif bir tutuma yöneldi. Türkiye'nin her tarafında açlık grevlerini, ölüm oruçlarını destekleme platformları oluştu, en ücra yerlerde bile. Devrimci ve sol akımlar olarak şu dönemde İMF karşıtı bir eyleme 5 bin kişiyi bile çekemez durumdayken, Ankara'da 7-8 bin kişilik F tipi karşıtı eylem gerçekleştirmeyi başardık. Bütün bunların mayaladığı bir direnç ve moral ortamının üzerine gelen faşist katliam saldırısı işte bugünkü görkemli direnişle karşılanabildi. Bundan dolayıdır ki tüm vahşete rağmen direniş kırlamadığı gibi genelleşti.

Sonuç olarak biz, devletin saldırısı ani bir baskın halinde gelmeden, bunu direnişle ve ona eşlik eden iki aylık etkin bir ön çalışmayla karşılamış olduk. Bugün özel savaş medyasının yarattığı o toz dumana, tüm dezenformasyona, tüm psikolojik savaşa rağmen, F tipi

ile ilgili gerçekler en azından bu toplumun ilerici katmanlarına anlatılmış ve onların desteği alınmıştır. Katliam sonrası açıklamalarında birçok kuruluş bir kez daha F tipinin ne demek olduğunu bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Sonuçta direniş çizgisi bütünüyle doğrulanmıştır, bu konuda herhangi bir tartışma şu günden sonra artık tüm anlamını yitirmiştir.

Direniş ekseninde büyüyen dalga

Saldırı önden direniş ekseninde bir hazırlıkla karşılanmalıydı ve yapılan bu oldu. Devletin saldırısına, karşı saldırı anlamına gelen bir direnişle; önce Açlık Grevi ve ardından Ölüm Orucu'yla yanıt verildi. Bu iki aylık yoğun bir politik faaliyet ve eylemlilik süreciydi. Nitekim en edilgen sol kesimler bile bu sürece bir biçimde katıldı, görüş ve tutum açıkladı, taraf oldu, yer yer eylemli davranışlar gösterdi. Çeşitli sendikalar ve kitle örgütleri tutum açıkladılar, belirli etkinlikler gösterdiler. Basında bir kısım yazarlar F tipi gerçeğini şu veya bu yönüyle dile getiren yazılar yayımladılar.

Bütün bunların hepsinden önemli olarak, bu direniş ülke çapında bir sol toparlanmaya yol açtı. İlerici sol güçler edilgen ve dağınıktı, güçlerini birleştiremiyor, sokağa çıkamıyorlardı. Direnişin birleştirici ekseninde kendi aralarında yakınlaştılar, daha etkin biçimde sokağa çıkmayı başardılar. Devrimcisinden reformistine, kitle çizgisi izleyeninden maceracısına kadar bütün sol akımlar çeşitli yerlerde hücre karşıtı platformlarda ve eylemliliklerde buluştular. Samsun'undan Antalya'sına, Edirne'sinden Van'ına kadar... Aydın ve sanatçı girişimleri oluştu, öğrenci gençlik hareketi direnişten aldığı moral güçle etkin bir hücre karşıtı faaliyete girişti. Kürt yurtsever emekçi kitleleri, direniş sürecinin etkisiyle Türkiye devrimci hareketine yeniden yakınlaştılar, sempati ve desteklerini gösterdiler, vb., vb.

Özetle direnişi destekleme girişim ve etkinlikleri adeta bir sol cereyana dönüştü ve gerici düzen cephesini en çok rahatsız eden de zaten bu oldu. Mesele devrimci tutsaklara karşı bir esneklik ya da taviz sorunu olmaktan çıktı; devrimci tutsakların gösterdiği direnç ve bu eksendeki toparlanma üzerinden ilerici devrimci güçlerin moral kazanması, toplum nezdinde kendini daha etkin biçimde göstermeye başlaması halini aldı. Bugün devrimcilere yönelen bu korkunç şiddetin gerisinde aynı zamanda bu var, aynı zamanda o dalgayı ezmek var. Bu toparlanma sürecine bir müdahale var ve bu müdahale doğrudan devletin karanlık doruklarından geliyor.

Direnişin alternatifi belirsizlik içinde bekleyişi

İki aylık süreç, Açlık Grevi ve Ölüm Orucu süreci, deyim uyuysa hücre saldırısına karşı ilerici devrimci güçleri silahlandırdı; bilinç ve moral olarak, etkinleşme ve toparlanma, yakınlaşma ve bütünleşme olarak... Biz devrimciler kendi güçlerimizi direniş süreci içinde gelmekte olan saldırıya hazırlamış olduk. Bundan dolayıdır ki, saldırı olduğunda anında Taksim'e önemli kalabalıklar çıkabildi, Ankara'da katliamı protesto için saatlerce süren çatışmalar olabildi.

Gelmekte olan saldırı Ölüm Orucu Direnişi'yle ve bu eksen de başarılı toparlanma ile karşılanmamış olsaydı ne olurdu? Bugün bu sorunun yanıtı çok daha açık ve somuttur. Bilindiği gibi F tiplerinin yapımı bütün hızıyla sürüyordu. Tantan'ın açıklamasına göre, bir yıldan fazla bir süredir maketler üzerinde saldırının planları yapılıyordu. Sonuçta günü geldiğinde bu plan uygulanacak ve bu beklenmedik bir anda gelen bir saldırı olacaktı. O saldırıya karşı ne devrimci tutsaklar bu çapta bir direnci, bugünkü moral güç ve toparlanmayı gösterebilecekti, ne de dışarıda bu düzeyde bir duyarlılık olacaktı.

Saldırı sizi bekleyiş ve belirsizlik içinde geçen 3-5 ayın ardından hazırlıksız olarak yakalayacağına,

hazırlıklı olarak girdiğiniz bir sürecin ardından varsın Ekim’de, Kasım’da yakalasın. Sonu eğer sert bir kavgaysa, siz ona hazırlanın, çatışma varsın daha önce olsun. Pasif geçecek bir 3-5 ay, bekleyişin yarattığı iç zayıflama dışında bize ne kazandırabilir ki? Oysa biz iki ayın içerisinde iki yıllık bir çalışma ve mücadelenin etkisini sığdırdık. Belirsiz ve pasif bir bekleyiş, çürütücü bir edilgenlik içinde geçen 5-6 ay yerine, etkin geçen 5-6 hafta çok daha değerli, anlamlı ve işlevseldir devrimci politik mücadelede. Olay bundan ibarettir, sorun bu kadar basittir.

Direniş af oyununu da bozdu

Bütün bir af saldırısı buna endeksleniyordu, bu sinsî saldırı da direniş sayesinde boşa çıkarıldı. Önce ellerine ayaklarına dolandı, Çankaya’dan meclise geri döndü. Sonuçta öyle bir durum ortaya çıktı ki; tam da katliam döneminde, vahşi bir süre avıyla tutsak devrimcilerin kıyımından geçirildiği bir sırada, kendi deyimleriyle hırsızlar, tecavüzcüler, katiller, serseriler affedilmiş oldu. Bu öyle çıplak bir tablo oluşturuyor ki, bir Alman haber kanalı haberi verirken, “bütün kriminal unsurlar affedilirken, politik tutuklular dışında bırakıldı” diyordu. Bu, bu rejimin kimliği konusunda yalnızca bu ülkenin emekçilerine değil, ilerici insanlığa da muhakkak ki bir şeyler anlatıyordur. Politik tutsakları katliama dönüşen bir süre avıyla hücrelere doldurmaya çalışan bir rejim, aynı anda katilleri ve hırsızları bırakıyor. Siz bunun toplumun vicdanına değmediğini, bu rejimin konum ve kimliğine ayna tutmadığını sanıyor musunuz? “Afiş asan gençler” üzerine sermaye kalemleri tarafından bile yeri geldiğinde kullanılan söylem boşuna değil herhalde; toplumun vicdanı bir yerlerinden sızlıyor da, çoğu satılık bu adamlar bile kalkıp bunun etkisiyle bu çarpıcı çelişkiyi arada dillendirmek durumunda kalıyorlar.

Gerçekten de tablo çok çarpıcı: Bir tarafta, salt devrimci politik çalışmadan dolayı tutuklanmış, işkenceden geçirilmiş, 12 küsur yıl ceza almış gencecik insanlar içeride kalıyor. Öte tarafta, kuşkusuz temelde bu toplumun yarattığı sorunların bir ürünü olarak, ama sonuçta her türlü pis, kirli, kanlı işe bulaşmış insanlar serbest bırakılıyor. Kanlı katilinden büyük hırsız ve dolandırıcısına kadar... Bu tablo pek hoş ve açıklayıcı bir tablo rejim payına. Bu rejimin iç yüzünün sergilenmesi bakımından bundan daha çarpıcı bir resim zor bulunur. Affa karşı çıkanlar bile, çok açık bir biçimde, devlet çok affetmek istiyorsa önce kendine karşı işlenen suçları affetsin demiyorlar mıydı? Bu bile bir şey anlatıyor.

Af onlara, düşmanlarımıza bir kolaylık sağlamadı, sadece maskelerini düşürdü. Devlet, binlerce adli suçluyu, kendisinin hırsız, katil, tecavüzcü bilmem ne dediği onbinlerce adli suçluyu sokağa bıraktığı bir sırada, bir avuç devrimciyi önce katliamdan geçirdi, sonra da F tipi işkencehanelere doldurdu. Bu, bu devletin ve bu düzenin iç yüzünü göstermek bakımından gerçekten çok çarpıcı bir tablo. Ve bu şu demektir; devletin af oyunu direnişin sert duvarına çarparak geri tepti, sonuçta hiçbir işe yaramadı, devlete hiçbir siyasal yarar sağlamadı, tersine onu teşhir eden, maskesini düşüren bir rol oynadı.

Bazı sermeye kalemleri bunu açıkça söylüyorlar da. Güngör Mengi, F tipini en hararetle biçimde destekleyen bu aşağılık adam; bu affın bir gerekçesi zaten yoktu, bu, F tipine geçişi kolaylaştırmak için gündeme getirilmiş bir bahaneydi; bugün F tipi başka biçimde zaten hayata geçirildiğine göre, artık bu affın herhangi bir bahanesi de kalmadı, dolayısıyla bu af boşuna çıktı, diye yazdı katliamın hemen ardından. Biz 40 bin mahkum insanı 2 bin devrimciyi hücrelere sokmak için serbest bırakıyorduk, ama bunu katliamla yaptığımıza göre affı boşuna çıkarmış olduk demeye getiriyor bu sözleriyle.

Bunlar devletin af taktiğinin boşa düşürüldüğünün, dahası onun için bir soruna dönüştürüldüğünün bir göstergesidir.

Faaliyet ve eylemlerimiz sürüyor!

Biz kazanacağız!

Mamak Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi olarak eylemlerimiz sürüyor. Katliamla beraber maruz kaldığımız faşist teröre karşın sesimiz susturulamadı. Birçok komite bileşeni faşist terörle tutuklanıp hücrelere atıldı. Ama buna rağmen faaliyetlerimiz durdurulamadı. Boşalan saflar yeni katılımlarla dolduruldu. Katliamın ilk günlerinde varolan toz dumanın kalkmasıyla beraber, faaliyetlerimizi sürecin yeni düzeyi üzerinden yeniden örgütledik.

Komite olarak ilk önce, düzenin katliamla beraber yaydığı kirli propaganda ve yalan atmosferini dağıtmak amacıyla propaganda araçlarının kullanımını önümüze koyduk. Katliamı teşhir eden ama yanısıra direnişi vurgulayan bildirilerimizi alanda yaygınca dağıttık. Arkasından, yapılan tüm eylemlere saldıran devletin böylelikle yaymaya çalıştığı alanlardan uzak durma psikolojisini parçalamak için mahallede sokağa çıktık, eylem koyduk. Amacımız bu eylemleri süreklileştirmek ve kitleselleştirmektir. Bunun içinse faşist terör ortamında ortaya konulacak devrimci cüret ve ısrar belirleyiciydi. Bu bilinçle ikinci bir eylem yapma kararı aldık.

24 Ocak’ta yaptığımız ikinci eylemimiz için komite olarak mahalledeki ilerici güçlere çağrılarda bulunduk. Evleri tek tek dolaşmayı öngörmüştük.

Ancak zaman ve güç yetersizliğiyle bunu yapamadık. Eylem akşam saat 19.00 civarında, Tuzlucaıyr göbeğe çıkan geniş bir caddede başlatıldı. Burada lastik yaktık, sloganlarımızı haykırdık. Daha sonra araç trafiğini keserek 15 dakika eylemimizi sürdürdük ve yürüyerek yan bir sokağa çıktık. Burada da bir süre sloganlarla yürüdükten sonra eylemi sona erdirdik.

Eylem boyunca; "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" ve "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarımızı haykırdık.

Eylemimize katılım sınırlı olmasına karşın, ilk eyleme göre katılımda belirgin bir artış sözkonusuydu. Ayrıca mahalle halkından birçok kişi balkondan bizleri izledi, bir kısmı ise alkışlarla destek verdi. Biz bunu bir başlangıç olarak görüyoruz. Propaganda, ajitasyon ve bunun yanında yapılan her eylem, daha ileri eylemlerin yolunu açacak bir işlev taşımaktadır. Devrimci bilinç, ruh ve azim, mücadelemizi daha kitlesel eylemlere ve buradan zafere taşıyacaktır.

Mamak Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi’nden ...

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi’nin bildirisi:

Devrimci tutsakların sesi olalım!

Katliamın hesabını soralım!

İşçiler, emekçiler, kardeşler;

Devrimci tutsakların hücrelere girmemek için başlattıkları Ölüm Orucu Direnişi’ne devlet katliam operasyonuyla saldırdı. Binlerce jandarma, özel tim ve katliam için hazırlanmış özel ekiplerin kullanıldığı katliamda onlarca tutsak vahşice katledildi. Yüzlercesi ise ölümcül yaralar aldılar. Tutsaklar Nazilerin vahşetine rahmet okutulacak işkencelerle yakılarak, kurşunlanarak, kesilip biçilerek katledildiler. Birçok tutsak koğuşlardan sağ alındıktan sonra götürüldükleri özel işkencehanelerde kurşunlandılar. Katliamdan sağ çıkabilenler F tipi tabutluklara kapatıldılar. F tiplerinde işkence sistematik olarak sürdürülüyor.

İşte katliam, işte vahşet, işte işkence! Bu, devletin katliamcı ve işkenceci geleneğinin son halkasıdır. Biz bu kanlı yüzü Çorum’da, Maraş’ta katledilen yüzlerce insandan, Sivas’ta yakılan insanlarımızdan biliyoruz.

Bu katliam bu işkence bu vahşet saklanabilir mi? Ama devlet “hayata dönüş” adı altında saklamaya çalıştı. Yalan makinası medyanın pislik akıntısıyla saklamaya çalıştı. Yalan, iftira karalama ile gerçekler çarpıtılıp, işkence, katliam, vahşet kutsandı. Haklı direnişin örgüt baskısıyla yapıldığını, tutsakları örgütlerin yaktığını söyleyerek katliam operasyonu aklanmaya çalışıldı. Böylesine akıl almaz bir katliam zafer olarak gösterildi. Bu neyin zaferidir! Binlerce katille inançlarından başka silahları olmayan devrimci tutsaklara saldırmak zafer midir?

F tipi hücreleri açarak sözde zaferini ilan eden devlet, bugün Ölüm Orucu Direnişi’nin hücrelerde devam etmesiyle gerçekte çaresizdir. Savaş makineleri ve zorbalıkları tutsakları teslim alamamıştır.

Devletin katliamla hedeflediği salt devrimci tutsakları teslim almak değildir. Asıl amaçlanan IMF yıkım programlarını engelsizce uygulamaktır. Öyle ki katliamla aynı günlerde IMF ile geçmiştekileri kat kat aşan acımasızlıkta bir yıkım programı imzalanmıştır. Katliamla beraber İMF’nin istediği “kararlılık” sınavı verilmiştir. Çünkü böylesine kapsamlı bir yıkım programını uygulamak için toplumsal muhalefet ezilmelidir. Başta da onun öncü güçleri olarak devrimciler. Katliamla teslim alınmak istenen, devrimci tutsaklar şahsında insanlığın sömürünün ve yokluğun olmadığı gelecek umududur. İşçiler, emekçiler engelsizce sömürülsün, yaşamları yok sayılsın diyerdir. Soygun ve talan sürsün diyerdir. Bu topraklarda karanlık hükmünü sürdürsün diyerdir.

Bu baskı, bu zulüm, bu katliama sessiz kalmayalım. Bu, onurumuza ve geleceğimize sahip çıkmanın gereğidir. Ya katliamlara ve yeni ölümlere sessiz kalır, onurumuzu ve geleceğimizi kendi ellerimizle bu düzenin karanlık ellerine teslim ederiz; ya da onurumuza sahip çıkmakla kalmaz, özgür ve sömürsüz bir dünyanın kapılarını aralarız.

Öyleyse devrimci tutsakların direniş ruhunu donanıp, sokaklara çıkalım! Katliamların, işkencelerin sömürünün ve yokluğun hesabını soralım!

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

İçerde dışarda hücrelere teslim olmayalım!

Katil deylet hesap verecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi

Katliam, direniş ve azgınlaşan saldırılar...

Aradan bir ayı aşkın bir süre geçti. 19 Aralık katliamı hafızalarda tazeliğini korumaktadır. Aynı zamanda direniş ve karşı duruş da. Buna paralel olarak toplumsal muhalefet de saldırılardan nasibini almaktadır. Legal partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri günöbirlik basılmakta, tehdit edilmekte, yönetici ve üyeleri gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. 2911 sayılı gösteri ve yürüyüş yasasına muhalefet ettiği gerekçesi ile, demokratik tepkilere dahi tahammül edilmeyerek, insanlar hapisanelere atmaktadır. Ailelere mekan sağlayan, katliamı kınayan ve lanetleyen kurumlar hakkında “yardım yataklık”tan dava açılmaktadır.

Emperyalizme uşaklıkta hiçbir kusur göstermeyen sermayenin faşist devleti, başta işçi-emekçiler olmak üzere hapisanelerdeki devrimci tutsaklara topyekûn bir saldırı başlatmıştır. Memurlara %10’luk komik zamlar, Türk Telekom, THY, Petkim’in özelleştirilmesi, yoğun işten çıkarmalar, tarımda sübvansiyonun kaldırılması ve üretici köylünün tefecilere terkedilmesi... Kuzey Irak’a, YNK’ye teknik yardım adı altında, 10 bin askerin konuşlandırılması ve Musul’a kadar inilmesi, devrimci tutsakların F tipi hücrelere tıklılması...

Tüm bunlar sürecin topyekûn bir saldırı süreci olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Tüm bunları hayata geçirebilmek için sermaye iktidarı emperyalist efendilerinin onayını almakta, ülkeye ikide bir gelen İMF Türkiye şefi Cottarelli tarafından övgü yağmuruna tutulmaktadır.

Öte yandan, yasal düzenlemeler sürdürölmektedir. Başta Anayasa olmak üzere yasalarda değişiklik yapılarak, “yabancı sermayenin ülkeden kaçmaması için” gerekli önlemler alınmaktadır. Tahkim yasası bunun en bariz örneğidir. Bu arada özelleştirmelerde yaşanan rüşvet ve yolsuzlukların sözde önüne geçmek için operasyonlar düzenlenmektedir. “Beyaz enerji operasyonu” adı altında bürokratları kapsayan gözaltı ve tutuklamalar

gerçekleştirilmiştir. Daha önceki banka operasyonlarından da bildiğimiz gibi, faşist devlet böylece kirli imajını düzeltmeye çalışarak kendini tahkim etmektedir.

Son günlerde Fransız parlamentosunun Ermeni soykırım tasarısını kabul etmesi ile bu ülkeye sözde yaptırımlar gündeme getirilmiştir. Devletin yönlendirmesiyle faşist beslemeler Fransız elçilikleri önünde gösteri yapmakta, şovenist histeri nöbetleri yükselmektedir. Ancak, TÜSİAD’ın yetkili ağızlarının “bu yaptırımların çoğu bizi aşar” sözü, Türkiye kapitalizminin krizine ayna tutmaktadır.

Kapitalist düzen yapısal kriz batağında debelenmekte, ekonomik-mali kriz her geçen gün biraz daha derinleşmektedir. Kültürel ve ahlaki çürüme toplumun tüm kesimlerini etkilemektedir. 12 milyon insanın işsiz olduğu, 14 milyon insanın açlık sınırının altında yaşadığı bir ülkedir Türkiye... Öte yandan bir avuç asalaktan oluşan mutlu azınlık har vurup savurmaktadır. İşçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürebilmek için saldırıda sınır tanımamaktadır.

Devrimciler ve komünistler, yaşamımızın hücreleştirilmesi ile işçi-emekçilere yönelik saldırılar arasındaki bağı başarılı bir tarzda kurmak durumundadırlar. Devrimci tutsaklar F tipi hapisanelerde Ölüm Orucu Direnişi’ni sürdürmektedirler. Tam bir tecrit ve izolasyon koşullarında tutulmalarına karşı direniş daha da büyümüştür.

Artık en kritik aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Devrimci tutsaklara sahip çıkmak için değişik yol ve yöntemlerle işçi ve emekçileri mücadeleye çekmek için çok daha etkin bir çalışma yürütmeliyiz. Hücre karşıtı platformları daha işlevli hale getirerek, en geniş desteği örgütlemeye çalışmalıyız.

İçerde dışarda hücreleri parçala!

İşçilerin birliği hücreleri yenecek!

İzmir’den bir komünist

İzmir Hücre Karşıtı Platform’un açıklamasından...

Hücreleri kabul etmeyeceğiz!

(...) 33 gün önce bir şafak vakti başlatılan saldırı, çok daha önce ve tüm emekçilere, devrimci, demokrat, yurtsever güçlere, topyekûn muhalefete, kısacası çıkarlarını dolara, marka etmemiş tüm insanlarımıza karşı startı verilmiş olan operasyonun stratejik bir adımıydı. Devrimcilerin katli üzerinden tüm topluma gözdağı verilerek, yaşamın bütünüyle hücreleştirilmesi amaçlanmaktadır. Siyasi partilerin, sendikaların, DKÖ’lerin yönetici ve üyeleri, üniversite öğrencileri, hatta 10 yaşlarındaki çocuklarımız bile gözaltına alınıyor-ışkence görüyor, tutuklanıyor. İHD kapatılıyor, TAYAD kapatılıyor, sosyalist basının büroları basılıyor, parti yöneticileri yardım ve yataklıktan yargılanıyor. Kamu emekçileri de dahil Ankara ve İstanbul’da taleplerini sokakta da dile getirmeye çalışan herkes-hepimiz aynı dayatmayla karşı karşıyayız. Hücrelere girmeyi kabul edecek miyiz? Yanıtlanması gereken soru budur. Bizler bu soruyu “Asla!” şeklinde yanıtladığımız için buradayız ve çabalarımızı sürdüreceğiz.

Kamu emekçilerine, sınıfa, üniversitelerine %0 ile 10 arasında sefalet ücretleri ve ödemeleri reva gören statüko, söz konusu olan hücre tipi cezaevi yapımı olduğunda yaklaşık 100 milyon doları bir anda gözden çıkarabiliyor. Herkesi tasarrufa zorladığı noktada, emekçisinden, insanından esirgediği kaynakları YDD’nin- emperyalizmin- Ortadoğu’daki emelleri doğrultusunda harekete geçirip, teknik yardım adı altında Talabani’nin hizmetine sunabiliyor.

Biz İzmir Hücre Karşıtı Platform olarak, YDD’nin tezgahladığı bu ve benzeri kirli savaş operasyonlarından bizlerin payına düşecek olanın baskıların yoğunlaştırılması, yoksulluğun katmerleştirilmesi ve en önemlisi kişiliksizleştirmenin dayatılması olduğunu biliyoruz. Başta Kürt-Filistinli kardeşlerimiz olmak üzere, tüm Ortadoğu halkları üzerinde oynanmak istenen oyunların kesinlikle karşısında olduğumuzu bildiriyoruz.

Son olarak, sürdürölmekte olan F tipi cezaevleri inşaatlarının derhal durdurulmasını, açılacak olanların kapatılmasını, kapatma işleminin sonuçlanmasına kadar söz konusu cezaevlerindeki her türlü izolasyon uygulanmasına son verilmesini, tüm acil talepleri dolayımında siyasi tutuklu vee hükümlülerin temsilcileri ile daha fazla vakit kaybedilmeksizin görüşmelerin başlatılmasını talep ediyoruz.

İzmir Hücre Karşıtı Platform

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

27 Ocak 2001

İzmir’den eylem haberleri...

HADEP İl Kadın Kolları’nın eylemi

HADEP İzmir İl Kadın Kolları tarafından Türk ordusunun YNK ile işbirliği yaparak Güney’de düzenlediği operasyon protesto edildi. 18 Ocak Perşembe günü saat 12:30’da düzenlenen eyleme yaklaşık 400 Kürt kadını katılırken, atılan sloganlar “Barış” ve YNK’yi protestoya ilişkindi. İl kadın kolları adına Semra Kaya’nın okuduğu basın metniyle eylem bitirildi.

Hücre Karşıtı Platform eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından 20 Ocak Cumartesi günü saat 13:30’da oturma eylemi yapıldı. TAY-DER’li ailelerin de yeniden platforma katıldığı eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. Eylemde “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Yeni ölümler istemiyoruz”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”, “Güney’de kirli savaşa hayır”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Halkların kardeşliği hücreleri yıkacak” vb. sloganlar atıldı.

İHD Eylemi

İHD İzmir şubesi tarafından Güney’de başlatılan operasyon ve F tipi cezaevleri içerikli bir basın açıklaması yapıldı. Konak Sümerbank önünde yapılan açıklamayı İHD Y.K üyesi Yüksel Alp okudu. Eylemde; “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, vb. sloganlar atıldı.

Gözaltı ve tutuklamalara karşı basın açıklaması

KESK eyleminden sonra gözaltına alınan öğrenci derneği çalışanlarından Nurcan Vayra ve Kamil Ağaoğlu, poliste 3 gün tutulduktan sonra tutuklanarak Buca Cezaevi’ne konulurken, İZDLB sözcüsü Hüsnüye Seçkin şu açıklamayı yaptı: “19 Ocak 2001 tarihinde KESK’in eyleminin bitiminde saat 18:00’de Öğrenci Derneği çalışanları Nurcan Vayra ve Kamil Ağaoğlu ile birlikte İZDLB çalışanı olarak gözaltına alındım. Tartaklanarak gözaltına alınan bizler hiçbir açıklama yapılmadan, direkt saldırıya uğradık. Bozyaka polis karakoluna götürölerek, dayaa maruz kaldık. Olaya müdahale ettiğim, üzerimde Yaşamda Atılım gazetesi çıktığı gerekçesiyle polis tarafından gözlerim bağı olarak sorguya alındım, dövölldüm, pencereden sarkıtıldım, tehdit edildim, sözlü ve fiziki tacize uğradım. Zorla, baskı yoluyla suçlar dayatıldı ve kabul ettirilmeye çalışıldı. Üzerimden çıkan not defterine el konuldu ve verilmedi. Gelişi güzel ve keyfi bir şekilde gözaltında tutuldum.”

İzmir’deki polisin toplumu terörize etme çabaları sadece gözaltı ve tutuklama operasyonlarıyla sınırlı değil. İzmir’in birçok noktasında sivil-resmi polislerin denetimleri de artmış bulunmakta.

Kızıl Bayrak/İzmir

Yıldız Teknik'te katliamı teşhir faaliyetleri

Devletin devrimcilere karşı başlattığı saldırı politikası amansızca devam ediyor. Ölüm oruçlarının ardından yapılan operasyonun sis bulutu dağıldıkça gerçekler su yüzüne çıkıyor. İçerideki devrimci tutsakların mektuplarındaki inanç ve kararlılık gösteriyor ki, bizler zaferi şimdiden kazandık. Devrimci tutsakların göstermiş olduğu direniş bu ülkenin bir kez daha devrim toprağı olduğunun kanıtıdır.

Operasyonlar sırasında dost düşman herkes açığa çıkmıştır. Reformizm, aydın oportünizmi ve kaypak siyaset yapanlar iyice teşhir olmuştur. Onlar asla Ölüm Orucu'ndakilerin talepleri taleplerimizdir deme yürekliliği gösterememişler ve olaya salt kısır bir insani boyuttan bakmışlardır. Sanki devrimciler ölme hayramıdır!.. Oysa bunun böyle olmadığını onlar geçmişten beri bilirler. Devrimcilerin yaşama ne kadar bağlı olduğunu ve gerektiğinde onursuz bir yaşamdansa onurlu bir ölümü her zaman tercih ettiklerini onlar çok bilirler. Zaten bütün korkuları da bundandır.

Bizler de, Yıldız Teknik Üniversite'li komünistler olarak, bu bakış açısıyla önümüze üç çalışma eksenini aldık.

İlk önce, ölüm oruçlarına kirli dillerini uzatanların söylediklerinin ne anlama geldiğini teşhir eden, ("ölüm için değil yaşam için uğraşmalıyız", "ölüm orucu intihardır", "bakın devlet yaklaştı siz de yaklaşın, tartışalım şu F tiplerini", "ölüm orucunu bırakın" vb.) bir çalışma yürüttük. Bunun için afiş hazırladık ve

altına "devletin cevabı 30 ölü" diyen çarpıcı bir cümle koyduk. Reformizmin tavrını ve özellikle "devrimciler kendi yarattıkları gündemlerde boğuluyorlar, devrimcilerin gündemi ayrı ülkenin gündemi ayrı" diyen ve devrimcileri yapay gündem yaratmakla suçlayanların da teşhirini yaptık. İçerikten de anlaşılacağı üzere birinci çalışmanın amacı, ölüm oruçlarına yöneltilen kirli argümanların teşhiriydi.

İkinci afiş çalışmamızda ise, cezaevlerine yönelik katliamdan sonra bile direnişin zafere doğru koştuğunu anlattık. Zaferi şimdiden kazandığımızı anlatırken, katliamı gerçekleştirenlerin sınıfsal kimliklerine uygun davrandığını da ortaya koymaya çalıştık. Onların tüfeklerine, bombalarına, binlerce askerine, helikopterlerine karşı devrimcilerin sınıfsal bilinçleri ve tek silahları olan bedenleriyle direndiğini anlatan afişler yaptık: "BU YENİLGİ DEĞİL ZAFERDİR!"

Üçüncü çalışmanın eksenini, okulda devrimci tutsaklardan gelen mektupların asılması oluşturdu. Bu çalışmalarda da, TKİP davası tutsakları Resul Ayaz ve Servet Paksoy'un içeriden yolladıkları operasyon sonrası ilk mektuplarını afişledik.

Çalışmalarımızı, final tatiline denk geldiği için, çok yoğun yapamadık. Fakat ilk hedefimiz, finallerin hemen ardından son hız faaliyetimize başlamak olacaktır.

Devrimci tutsakların direnişi dışarıdaki coşkuyu daha da harlandırarak.

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!

Ekim Gençliği/YTÜ

Yıldız Teknik'te polis terörü ve direniş

Okulumuzda operasyon sonrası yapılan eylemlerde sadece görüntü almakla yetinen polisin ve rektörlüğün suskunluğu, saldırı ve gözetim terörüyle sona erdi.

10 Ocak Çarşamba günü yapılan eylemde operasyon protesto edilmiş ve 11 Ocak'ta Beyazıt'ta yapılacak hücre evi operasyonuna karşı eyleme çağrıda bulunulmuştu. Daha sonra Yıldızlı öğrencilerin az bir kısmı Perşembe günü eyleme katılmış ve eylem dışında polis tarafından dağıtılmıştı. Olay sırasında İstanbul Üniversitesi'nden bir arkadaş alınmış ve ara sokaklara dağılan öğrenciler banka camlarını kırmışlar(!) ve sloganlar eşliğinde dağılmışlardı. Yine bu olayların akabinde 7 kişi daha ara sokaklardan polis tarafından gözetim altına alınmış 2911 sayılı yasaya ve kamu malına zarar suçlamalarıyla bu kişiler tutuklanmışlardır.

En küçük bir öğrenci eylemine bile tahammül edemeyen sistem, bütün kinini baskı ve tutuklama terörüyle boşaltmaktadır. Ölüm Orucu'ndakilerin ve cezaevlerindeki görkemli direnişin ardından devlet endişeye kapılmış ve af yasası ile boşalttığı hapishaneleri devrimcilerle doldurmaya başlamıştır.

Bu eylemliliklerin ardından Yıldız Teknik Üniversitesi'nde de, devrimci tutsaklara F tiplerinde verilmeyen mektupları protesto amaçlı bir kampanya başlatılmış ve "F tiplerinde mektuplar verilmiyor, protesto için bir kart da sen yaz" çalışması başlatılmıştır. Fakat kendi çeperini fazla aşamamış bir kampanya olduğu için fazla yankı uyandırmamıştır. Yine de bu bize yeni alanlar açmıştır. Hazırlanan kartların okuldaki postaneden 18 Ocak Perşembe günü yollanacağı duyurulmuştur. Bu eylemden bir gün önce, bir arkadaşımız kapıda Beyazıt eyleminden arandığı gerekçesiyle gözetim altına alınmış, ortam polis ve rektörlük tarafından teröze edilmeye çalışılmıştır.

Ertesi gün okula gelen devrimciler tam bir polis ablukasıyla karşılaşmışlar ve bekledikleri bu durum karşısında ödünmemişlerdir. Temsili bir kitleyle 100'e yakın mektubu okulun postanesinden atmışlardır. Bu olay sonrasında orta kantine polis tarafından bir liste gönderilmiş ve bu "25 kişilik listede adı geçen kişiler gelip ifade versin" denmiştir. Fakat devrimciler tam bir kararlılıkla bunu kabul etmeyeceklerini, buranın üniversite olduğunu ve polisin yapabiliyorsa kendisinin gelip almasını söylemişlerdir.

Daha sonra rektörlükle görüşmeye giden arkadaşlarını karşılamak için Mimarlığı'n önüne gelen devrimciler polis saldırmış ve saldırı sloganlarla karşılanmıştır. "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Polis üniversiteden defol!" sloganları atan kitle gözetim altına alınmaya başlanmış ve olayı duyan devrimci demokrat öğrenciler orta kantinden Mimarlığın önüne gelmiştir. Gözetim altına alınan arkadaşlarına destek için gelen arkadaşlar polise müdahale etmiş ve bu kişiler de polis tarafında zor kullanılarak gözetim altına alınmıştır. Daha sonra bu arkadaşlar iki saat sonra serbest bırakılmışlardır. Alınan arkadaşlardan biri, Beyazıt eylemi ile ilgili olarak arandığı gerekçesiyle Beyazıt karakoluna gönderilmiş ve ardından serbest bırakılmıştır. Başka bir arkadaş da hakkında daha önce arama emri olduğu için TMS'ye götürülmüştür.

İşin en dikkat çekici yanı, polis gözetim altına gerekçe olarak 10 Ocak Çarşamba günü okul içinde yapılan eylemi göstermiştir. Fakat dava henüz açılmamıştır. DGM savcılığı dosyayı TEM'e göndermiş ve olay sadece tahkikat aşamasındadır.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yükselen öğrenci muhalefетinin bastırılmasına yönelik bu saldırılar, asla bizi engelleyemeyecek.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Polis üniversiteden defol!

Çukurova Üniversitesi'nde katliamı protesto eylemi

23 Ocak tarihinde, 19 Aralık'ta gerçekleşen faşist katliamın teşhirini yapmak ve kanlı iktidarın borozancılığını yapan burjuva medyayı protesto etmek amacıyla, Hücre Karşıtı Platform tarafından R1 derslikleri önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada; katliamın devrimci tutsakların zindanlardan yükselttikleri direnişi kırmak için yapıldığı, ancak devrimci tutsakların iradesinin kırılmadığını bir kez daha gösterdiği belirtildi. Direnişin hücrelerde de yayılarak devam ettiği hatırlatıldı. Katliam sonrası gerek Güney Kürdistan'a yapılan operasyonla Kürt halkına, gerekse yeni yıkım paketleriyle işçi-emekçilere yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı ifade edildi. Ardından katliam sonrası kendi kendini yalanlayan burjuva medyadan örnekler verildi. İki öğrenci arkadaşımızın polis tarafından durdurularak, ıssız bir yere götürülüp tacize ve işkenceye maruz kaldığı duyuruldu.

Bir önceki gün afişlerle duyurulan açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. Burjuva medyanın katliam sonrası çıkan yalanlarla dolu sayıları döviz olarak taşınarak, "Yaşasın zindan direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı. Açıklama katliam sonrasına ait burjuva basının yakılmasıyla sona erdi.

Aynı gün, *Ekim Gençliği* olarak; katliamı teşhir etmek için, katliamı belgeleyen fotoğrafları afiş biçiminde kullanarak, yaygın bir şekilde kampüse afişleme çalışması yaptık.

Ekim Gençliği/CÜ

Cenevre'de Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Merkezi protesto edildi...

"Türkiye'deki Baskılara karşı Cenevre Komitesi " tarafından 19 Ocak 2001 tarihinde meşaleli bir yürüyüş yapıldı.Yürüyüşe; Cenevre Sosyalist İşçi, Sol Birlik, Yeşiller ve Dayanışma partileri, Dünya İşkenceye karşı Organizasyonu (OMCT), Üçüncü Dünya Ülkeleri Avrupa Merkez (CETIM), Askersiz bir İsviçre (GSSA), ATTAC, Cenevre Kamu İşçileri Sendikası , Cenevre Halkevi, Türkiyeli ve Kürdistanlı demokrat, devrimci ve yurtseverlerden oluşan 100'ü aşkın bir kitle katıldı.

Meşaleli yürüyüş saat 18:00'de Place de la Fusterie'de başlayıp Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Komiserliği önünde sona erdirildi. Başlama ve bitiş yerinde komite adına yapılan Türkçe ve Fransızca konuşmalarda, 19-22 Aralık faşist katliam operasyon ile Türk devletinin Kuzey Irak'a saldırısı teşhir edildi. Tüm bu saldırılara karşı Avrupa Parlementosu, Avrupa Birliği, Avrupa Konseyi, Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Komiserliği ve İsviçre hükümetinin sessizliğini bozmamasının katliama onay vermek anlamına geldiğinin vurgulandı. Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Komiserliği'nin, insan haklarını değil, fakat devletlerin haklarını savunan bir kurum olduğunun bir kez daha açığa çıkmıştır denildi.

Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Merkezi önündeki cadde yürüyüşçüler tarafından bir süre işgal edilerek trafiğe kapatıldı. Katledilen her tutsak için yakılan bir kırmızı mum ve saygı duruşunun ardından yürüyüş sona erdirildi.

(Türkiye'deki Baskılara karşı Cenevre Komitesi'nin 19 Ocak tarihli açıklamasından özetlenmiştir...)

Faşist katliamı önceleyen süreç...

Tutsak temsilcileri ile heyetler arasında yapılan görüşmeler/4

Aydınlar, Meclis İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi, Meslek Örgütleri ile Tutuklu Temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin tutanakları...)

Yücel Sayman ile yapılan görüşme

17 Aralık 2000

(Yücel Sayman ve Ferzan Çitici görüşmeye geldiler. Ancak Ferzan Çitici görüşmeye katılmadı. Görüşme Yücel Sayman ile yapıldı.)

Yücel Sayman, gelme amacının kendilerine ilişkin kapıda yaptıkları açıklamadan tutukluların bir rahatsızlığının olduğunu duyduğunu söyledi. Tutuklular da rahatsızlıklarını anlattılar.

Yücel Sayman: Ben dışarıdaki açıklamada yoktum, basından gizli çıktım özellikle.

Tutuklu Temsilcisi: Gördük siz kapıda yapılan açıklamada yoktunuz.

Yücel Sayman: Bu konuda bir yanlış anlama varsa düzeltmeye geldim.

Tutuklu Temsilcisi: Bir yanlış anlama yok ancak basına çıkmamak daha iyi değil. Devlet, kamuoyuna sanki görüşmeleri biz tıkamışız gibi göstererek saldırı zemini hazırlıyor, sizin sorumluluğunuz, böyle olmadığını kamuoyuna açıklamaktır. Bu süreci bilen, yaşayanlardan birisiniz.

Bakanın, biliyorsunuz, görüşmelerin bittiği günden bir gün sonrasında basında yaptığı açıklamada kesinlikle 18 de olmaz, 6 da olmaz, bu koğuş sistemi demektir, F tiplerinden vazgeçmeyeceğiz... tarzındaki açıklaması, bizim kaygılarımızda haklı olduğumuzu gösteriyor, artık bakanın niyetini anlamış olmanız gerektiğini düşünüyoruz.

Yücel Sayman: Sanırım, basın sorduğu için böyle demek zorunda kaldı.

Tutuklu Temsilcisi: Bu kadar basit bir şey olarak bakamayız. Bakan illa da bunu mu demek zorundaydı? Neden ben sayı tartışmıyorum, toplumsal mutabakat dedim, bu sözüm geçerli, sayı bu mutabakatla belirlenir diyemiyor mu bakan?

Sizler, hem bize garantör olarak bir rol üstlendiniz, hem de devletle ilişkilerinizin gerginleşmemesi kaygısıyla hareket ediyorsunuz. Böyle bir durumda Baronun, TTB'nin, TMMOB'nin garantörlüğü konusunda tamamen irademizi bağlamamız ne kadar mümkün olabilir? İyiniyetli olduğunu biliyoruz, ancak bir "üçlü protokol" konusuna bakalım mesala. Doğrudan kendi kurumlarınızın sorunu olduğu halde bir şey yapmadınız, devletin uyarısı ile yürüyüşlerinizi bile iptal ettiniz. Tabii kurum olarak mücadele dinamikleriniz oldukça zayıftır.

Yücel Sayman: Verilen sözler üzerine direnişi bıraktığımız noktada bu sorumluluğun altına gireceğiz, sözlerin yerine getirilmemesi durumunda güçlerimizi kullanacağız, gerekirse kendimiz de süresiz açlık grevi yaparız.

Bakanın 18 rakamına ikna olmuş durumda olduğunu biliyorum. Bakan bana, işte siz bir yıl erteleme istiyordunuz ben daha uzun süre erteledim dedi. Bakan, bugün rakam konusunun kamuoyunun gündeminde olduğunu, rakam telafuz edemediğini, ancak zaman geçince TMMOB'nin çizdiği proje çerçevesinde rakam sınırı yapılmaksızın düzenleme yapmayı kabul ettiğini, bunu yapamazsa F tiplerini açmamayı taahhüt ettiğini söylüyor...

Tutuklu Temsilcisi: Bakan, eğer görüşmeleri sürdürmek istiyorsa son yaptığı açıklamayı yalanlaması gerekir. Bunu artık kendimizi bir taahhüt altına

sokmadan söylüyoruz, eğer bakanın görüşmelerin sürdürülmesi niyeti varsa bunu yapması gerekir, yoksa kendi çözümleri neyse bunu devreye sokabilir... İnsanlarımız suyu kesmeye hazır

olduklarını söylüyor, bir operasyon durumunda. Bakan tehditlerle sonuç almaya çalışmasın, işin ciddiyetiyle davranmalıdır, yok şunu basına açıklayamam gibi şeyler mevcut durumun ciddiyetiyle alakası olmayan yaklaşımlar ve aldatmacadır, bundan vazgeçmelidirler. Biz "devlet içindeki kanatlar" üzerine politika yapmıyoruz, eğer ciddi davranmayı düşünüyorlarsa taleplerimiz açıktır, ancak şehitler vermeye başladığımız noktada bu sorunu çözmelerinin çok daha zor olacağını da bilmelidirler.

(Yücel Sayman, bu görüşmenin ardından Bakanla görüşerek, yeniden tutuklu temsilcileriyle görüşmeye geldi.)

Yücel Sayman: Bakana televizyonda yaptığı açıklamanın (yani 18 kişi de olmaz, altı kişi de olmaz, koğuş sistemi olmaz, F tiplerinde kararlıyız çerçevesindeki açıklamanın) talihsiz bir açıklama olduğunu, bu açıklamanın çözümsüzlük getirdiğini belirttim. Bu açıklamayı uygun biçimde tekzip edemez miyiz dedim. Ve şöyle bir şey önerdim; yarın bütçe görüşmeleri var, bir milletvekili bakana soru soracak, bakan da bu soruya cevap olarak kendisinin 18 rakamına karşı çıkmasının nedeninin koğuş sistemi olarak algılanması olduğunu, koğuş sistemine karşı çıktığı için bunu söylediğini, asıl olarak toplumsal mutabakat konusunda kendisinin

koyduğu bir sayı sınırı olmadığını, bir arada sürekli birlikte olunabilecek şekilde ancak koğuş sistemi olmayacak şekilde sayı sınırı koymadan bir toplumsal mutabakat sağlama konusunda 25 kişinin de olabileceği, daha fazla kişinin de olabileceği, daha az kişinin de olabileceği, bunu toplumsal mutabakat içinde çözebileceklerini söyleyecek... Yani açıklamasının içeriği bu olacak... Bu soruyu Bakan'a ayrıca bir gazeteci aracılığıyla da sordurabiliriz.

Bunu bildirmek için sizi çağırdım. Bunun üzerinden bir yol alınabilir mi?

Tutuklu Temsilcisi:

Görüşmeler olabilir tabii. Tabii bizimle görüşmeleri yürüten komisyonun gelmesi yerinde olur.

Yücel Sayman: Bakanın görüşmelerde kendilerinin çizdiği altı altı altı tarzında 18 kişinin 24 saat birarada olabileceği ve

dışarıdan tek bir kapıdan girilip çıkılabilen bir tasarımı kabul edebileceğini düşünüyorum, hatta daha fazlası bu tarz yirmibeş kişilik bir tasarımı da kabul ettirebilirim. Bakanın kafasında koğuş sistemi deyince farklı bir şey şekilleniyor, daha doğrusu koğuş sistemi konusunda kamuoyu önünde bir geri adım atma durumuna düşmek istemiyorlar. Koğuş sistemi olarak anlaşılabilecek bir sistemi ya da koğuş sistemine döndü denilecek bir şeyi bakanlık onaylamak istemiyor.

Tutuklu Temsilcisi: Bu belirsizlikler ancak bir çizim üzerinden netleştirilebilir, bir çizim yapılması gerekir, bizim onayladığımız bir çizim de var zaten biliyorsunuz, bu çizimin bakana onaylatılması gerekir, o zaman zaten bu konuda mesele kalmaz.

Yücel Sayman: Bakan bunu kamuoyu önünde onaylamaz, çünkü kamuoyu önünde kendisini 18 kişilik koğuş sistemini kabul etti denilecek bir mekana bağlamak istemez.

Tutuklu Temsilcisi: Bunu kamuoyuna da açıklamasında bir sakınca yok, tersine açıklamaları yapabiliyor, bunu da açıklayabilir sanırım. Bu sorunu aşmak gerekir. Bunlar hep klasik, alışılmış alavere dalavere yönetim tarzları. Neyse, kamuoyuna da onu söylesinler. Yine daha önce konuştuğumuz aradaki güvenlik duvarlarının kaldırılması meselesini de halledip onaylaması gerekir.

Yücel Sayman: Bu pratikte en kolay aşılabilecek, en kolay kaldırılabilir yer, ancak bakana onaylatıp

açıklama yaptırma konusunda ise en zor açıklama yaptırılacak konu. Ama... sonuç olarak bakan bunu da kaldırmayı onaylar. Bunları bakana onaylatırsak Ölüm Oruçları biter mi?

Tutuklu Temsilcisi: Temel sorunlardan birini çözmüş oluruz. Taleplerimizin diğerlerini de görüşmemiz gerekir, üçlü protokol konusu da Bakanlık tarafından tıkanmış bir konudur.

Yücel Sayman: Bunu biz tüm dünyadaki barolarla yazıştık, kaldırtmaya uğraşıyoruz, bunu da bize bırakın...

Tutuklu Temsilcisi: Bir yıldır zaten size bırakmıştık, ancak kaldıramadınız. Bu konuda ciddi bir zorlama, bir tartışma noktasına bile getirilemedi. Bu konu da önemli, önemini sizler bizzat biliyor, yaşıyorsunuz.

Biz sonuç olarak size bir cevap veririz, bunun üzerinden bizimle görüşmeleri yürüten komisyonu çağırırsınız, onlarla birlikte konuşuruz, bir protokol haline getiririz, bu bakanlıkla yüzyüze görüşmede iletilir. Vereceği cevap üzerinden değerlendirme yapılır. Bu cevapla da bitirip bitirmeme meselesi netleşir.

Ferzan Çitici ile yapılan görüşme

18 Aralık 2000

Ferzan Çitici tutuklu temsilcileriyle görüşmeye geldi.

Ferzan Çitici: Gelişmeler hakkında bilgi almak istiyorum, sizlerle görüşenler bana bilgi vermiyor,

bunun için görüşmek istedim... Tabii belirteyim, beni görüşmeye Adalet Bakanı gönderdi.

(Görüşme sırasında Ferzan Çitici'yi Adalet Bakanı aradı, telefon konuşmasının ardından görüşme devam etti... Tutuklu temsilcileri, gelişmeleri kısaca özetledikten sonra...)

Tutuklu Temsilcisi: Esas olan şudur; bakanlığın oyalama, belirsizlik üzerinden sonuç alma gibi hesaplarından vazgeçmesi lazım. Direnişin kapsamına uygun, bu ciddiyetle yaklaşması gerekir, bu direniş can bedeli, tüm halkın direnişi, biz bunun sorumluluğuyla davranıyoruz, bakanın da bu ciddiyetle davranması gerekir, direnişte içeride üç yüze yakın insanımız ölüm orucunda, dışarıda onlarca insanımız ölüm orucunda, yüzlerce insanımız açlık grevinde, onbinlerce insan bu direnişin talepleri için harekete geçti, hemen her gün eylemler, bu iradenin ciddiyetiyle yaklaşmadıklarında sorunun çözümünü istemedikleri anlaşılabacaktır, oyalama tavrından vazgeçerek ciddiyete davet ediyoruz. Bize farklı, kamuoyuna farklı açıklamalar yapmaktan, gücüm yetmiyor, devlet içindeki farklı güçler edebiyatından vazgeçilmesi gerekir, esas güç kimse o zaman bizimle de o muhatap olsun. Bugün taleplerimize evet deme gücünü bile bulamayan bir bakan, yarın bu talepleri hayata geçirme gücünü zaten bulamaz, onun için bu tarz söylemler bırakılarak, ya ciddiyetle taleplerimize cevap verilmeli, ya da ne biliyorlarsa onu yapsınlar...

Ferzan Çitici: Bakan biraz yanlış yönlendirilmiş olabilir, açıklamalar yaptığımda direnişin bitirilebileceği gibi beklentiler içinde olabilir...

Tutuklu Temsilcisi: Öyle olduğunu sanmıyoruz, bakan da bizim ne düşündüğümüzü iyi biliyor, biz de

bakanın düşüncelerini biliyoruz. Ortada bir yanlış anlaşılma yoktur, olmaz da. Bizimle görüşen heyetin bizim görüşmelerimizi bakana olduğu gibi ilettiğini düşünüyoruz, bakanın görüşlerini, en azından açıklamalarını da biz biliyoruz, bu noktada farklı söyleyecek bir şeyimiz yok.

Bakan bize bir heyet gönderdi, bunların mutabakatına uyacağını söyledi, bu heyet de bize bir proje getirdi, biz de bu projenin üzerinde tartışarak bir hemfikirlik yakaladık, sonuçta ise bakan bunu onaylamadı... Gelinek noktada bizim farklı söyleyecek bir şeyimiz yok, ne söyleyecekse bakan söyleyecek, kendilerinin kabul ettiği beş kişilik görüşme heyetini çağırır, taleplerimiz elindedir, cevap verir, biz de verdiği cevap üzerinden değerlendirir, söyleyeceğimizi söyleriz.

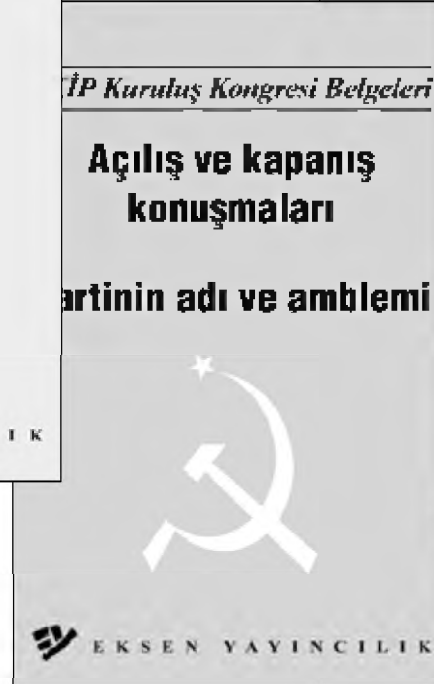
Ayrıca şunu ekleyelim; operasyon tehditlerinden vazgeçsinler, böyle bir operasyona karşılık arkadaşlarımız kendini yakacaklarını açıkladılar, buna ilişkin açıklamayı okumuşsunuzdur. Operasyon girişiminde bulunduklarında bunu da hesaba katsınlar, arkadaşlarımız, yine böyle bir durumda su almayı da kesme düşüncesindeler.

Ferzan Çitici: Şunu da belirteyim, Sayın Bakan 18 kişinin birarada olacağı bir biçimi kabul etmemektedir, Yücel Sayman yanlış anlamış olabilir, bakanın kastettiği ortak mekanlarda bir araya gelmektir.

Tutuklu Temsilcisi: Bunun üzerine bir şey söylemek bile gereksizdir, herkes bir şey söylüyor, mesele de burada... netlik yok, çözmeye çalışma yok, oyalama var...

(Devam edecek...)

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Kapitalist kokuşmuşluğun gündemdeki yeni ülkesi Almanya'da, büyük rüşvet skandalı derinleşerek sürüyor...

Kapitalizm bir yolsuzluklar, hırsızlıklar ve skandallar rejimidir

Dünyada geniş ölçekte skandalların, çok özel durumlarda, örneğin devlet içindeki politik çatlaklar ile patlak verdiği tanık oluyoruz. Rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili bilinçli suskunluk, kokuşmuş burjuva demokrasilerinde tam da bu çatlaklar dönemlerinde bozulur. Örneğin, uzun yıllar sonra iktidar değişikliği durumunda. Böylesi anlarda sermaye çevrelerinde çelişkiler depreşir ve herbir büyük sermaye grubunun kendi beklenti ve talepleri doğrultusundaki çabaları -örneğin yeni hükümetin yapılanmasında etkin rol sahibi olmak, aşırı kârı güvenceye alacak politikaları egemen kılmak- gündeme gelir.

Kapitalist sistemde kronik yolsuzluklar ve skandallar

Kapitalist sistemde ekonomiyi elinde bulunduran sermaye sınıfı, işçi ve emekçileri sömürebilmek için yalnız ekonomik hayatı değil, devlet aygıtını da denetlemek zorundadır. Bunun için, çeşitli sermaye grupları çeşitli düzen partilerini satın alır, kendi partilerinin iktidara gelmesi için her türlü maddi desteği verir, kilit görevlere kendi adamlarını yerleştirir, parlamento üyelerini satın alır. Onları kendi adamı haline getirmekle kalmaz, ayrıca medya da dahil, tüm alanları denetimi altında tutar. Böylece de iktidarlarını sürdürmeyi amaçlar.

Devlet de sermaye sınıfına hizmet eder; onun çıkarlarını korumada, onun sömürü, soygun ve talanının gerçekleşmesinde başlıca dayanağı ve suç ortağı olarak politika üretir, yasalar yapar. Karar verici, yönetici, denetleyici olmanın imtiyazlarını şu veya bu sermaye grubu için veya ona karşı kullanır. Bu onlar için büyük bir kazanç kaynağıdır.

Bu yüzden sermaye devleti, sermaye sınıfının karakterinin bir uzantısı olarak, yolsuzluk, rüşvet, usulsüzlük batağında yüzer. İdeologları, düzeni ve hizmetindeki devleti korumak için, onların pisliklerini örtbas etmeye özen gösterir; işçi ve emekçi kitlelerin dikkatlerini asıl konudan uzaklaştırarak, tek tek olaylar üzerine çekmeye

çalışır veya sunni gündemler oluşturur.

Sistem skandallarla çürümüşlük batağında kokuşurken, büyük çaptaki rüşvet olayları sadece özel durumlarda skandala dönüşür ve hükümet partilerini sarsacak düzeye gelir. Rüşvet ne kadar büyük ve hükümet merkezine ne kadar yakın ise, veya büyük tekeller, medya ve politika arasındaki çıkar ilişkileri ne kadar büyük ve içiçe geçmişlikleri ne kadar sıkı ise, skandalın açığa çıkma olasılığı da o derece zayıftır. Bir rüşvet skandal olup açığa çıkmışsa o, buzdağının sadece görünen ucudur. Asıl skandal ise buzdağının görünen kısmının altında gizlidir.

Dünyada politik çatlaklar döneminde yaşanan skandallar

Dünyada geniş ölçekte skandalların, çok özel durumlarda, örneğin devlet içindeki politik çatlaklar ile patlak verdiği tanık oluyoruz. Rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili bilinçli suskunluk, kokuşmuş burjuva demokrasilerinde tam da bu çatlaklar dönemlerinde bozulur. Örneğin, uzun yıllar sonra iktidar değişikliği durumunda. Böylesi anlarda sermaye çevrelerinde çelişkiler depreşir ve herbir büyük sermaye grubunun kendi beklenti ve talepleri doğrultusundaki çabaları -örneğin yeni hükümetin yapılanmasında etkin rol sahibi olmak, aşırı kârı güvenceye alacak politikaları egemen kılmak- gündeme gelir. Bu süreçte skandala dönüşen olaylar aslında önceden de bilinmektedir, fakat onları açığa vurmak ve hasımlara karşı kullanmak zamanı şimdi gelmiştir.

Tarihe "Flick skandalı" olarak geçen Almanya tarihinin en büyük skandalında, olayların üzerindeki sis perdesi '80-81 yıllarında dağılmaya başlamış; ama skandal ancak '82'de hükümet değişikliğinden sonra patlamıştı. Skandalla ortaya çıkan en önemli gerçeklik; rüşvet kartelinin, iktidarda söz sahibi olan Alman tekellerine bağlı olduğu ve büyük sermayeye hizmet ederek, Bonn parlamentosundaki temel politik kararları ve tercihleri resmen satın aldığıdır. Buna 1982'de Almanya'daki hükümet değişikliği de dahil.

Amerikan tarihinde cumhuriyetçilerin iktidarda bulundukarı Nixon döneminin sonunda yaşanan skandal, Amerika'nın Vietnam savaşındaki yenilgisi çerçevesinde ortaya çıkmıştı. Bunu takip eden dönemlerde ise, skandallar tam da Reagan

döneminin sonunda ve Bill Clinton döneminin başlangıcında, yani bir iktidar değişiminin arifesinde yaşanmıştı.

İspanya'da, yıllarca iktidarda kalan Gonzales'in sosyal demokrat PSOE hükümeti döneminin hemen sonrasında ve yeni gerici hükümetin iktidara geldiği ilk günlerde, finans skandalları, ETA'ya karşı işkence ve katliamların örgütlendiği gizli polis ve devletin karanlık terör örgütlerinin üzerindeki sır perdesi de nihayet kalkmıştı.

İtalyan tarihindeki en sarsıcı skandallardan biri, 30 yıl iktidarda kalan Democrazia Christiana (DC) döneminin sonunda ortaya çıktı ve 20. yy'ın 2. yarısında yaşanan en büyük skandal olarak tarihe geçti. "Temiz eller" operasyonu ile başlayan süreçte, skandal düzen partilerinin yeniden şekillenmesine, hristiyan demokratların tarih sahnesinden tamamen silinmesine neden olmuştu.

Almanya'da satın alınabilirliğin tarihi

Almanya'da Flick adı, politikanın her döneminde satın alınabilirliğin adıdır. Onun Alman politikasını etkilemesinin parasal koşulları, faşizm döneminde sağladığı muazzam servetinde yatıyor. Flick, Hitler faşizminin en önemli finansmanlarındandı. Tahminen 7-8 milyon marklık bağış yaparak Hitleri, katillerini ve katliamlarını destekledi. Bu kârlı yatırımlar için servet birikimini, Yahudi servetinin Almanlaştırılması, savaş tutsakları ve esir işçilerin sömürülmesi yoluyla sağladı. Asıl vurgunu ise silah üretiminden gerçekleştirdi.

Flick, Nürnberg Savaş Suçluları Mahkemesi'nce 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ama daha '49 yılı gibi erken bir tarihte salıverildiğinde önemli bir servete sahipti. Milyonlarıyla bir yandan Daimler Benz'i ve tüfek üretiminde önemli yer tutan Dynamit Nobeli satın almış, diğer yandan politikada karar yetkisi olan politikacılarla yakın ilişkiler kurmuştu. Özel sekreteri ve tekelin bazı üst düzey yöneticileri, aynı zamanda yeni kurulan gerici CDU'nun (Rüşvetçi eski başbakan Helmut Kohl'un partisi) kurucu üyeleriydiler. Almanya'nın Baviera eyaletinin büyük gerici partisi CSU'ya da maddi desteğini eksik etmiyordu. Karşılığını da görüyordu.

Örneğin CDU’lu Başbakan Adenauer’in teşvikiyle, Vatandaş Cemiyeti (SV) kuruldu. SV, Almanya’nın en eski ve büyük kara para aklama merkezi olarak işlev gördü, görüyor ve her zaman düzen partilerine, özellikle de CDU, CSU, FDP’ye “politik çevrenin düzenlenmesi” için parasal olarak hizmet etti, ediyor.

Flick, Daimler Benz hisselerinin %30’unu Deutsche Bank’a satmasından sonra, parlamentodaki adamlarının başarılı çalışmaları sonucu, yüz milyonlarca marklık kazancın gelir vergisini ödemekten kurtuldu. Çünkü, iktidardaki SPD hükümetinin Ekonomi Bakanı, Flick’in bu yatırımlarının, “siyasi-ekonomik çerçevede özellikle teşvik edilmesi”ni uygun görmüştü.

Kasım ‘81’de Flick’in bürosu merkezi savcılık tarafından vergi kaçakçılığı iddiasıyla basılınca, asıl bomba da o zaman patladı. Ele geçen bir bağış listesinde, eskisinden-yenisine federal ve eyalet hükümetlerinde görev yapan veya yapmış ekonomi bakanlarının, maliye bakanlarının, yüksek mevkilerdeki bir dizi politikacının ismi bulunuyordu. CDU, FDP’nin sağ kanat politikacıları özellikle mükafatlandırılmıştı.

Yeni dönemin rüşvet olayları eski dönemin isimleri

‘99 yılında iki Thyssen menejerine karşı sahtekarlıktan dava açılmıştı. Başlatılan soruşturmada ise, ardarda kara kasalar, örtülü ödenekler, vergi kaçakçılığı, kara para aklama, devletin en tepesine kadar rüşvet, iltimasçılık ekonomisi, satılmışlık, mafyalaşma ve bir dizi isim ortaya çıktı.

Bu skandalın anahtar figürü silah tüccarı Schreiber’di. Kanada’da bulunan Schreiber Alman devletin tutuklama kararı ile yakalanması üzerine açıklamalarda bulundu. Açıklamasında yer alan CDU’ya yaptığı milyonluk bağış (Suudi Arabistan ile yapılan panzer satışı ile ilgili), bugüne değin üstü örtülü gerçekleşen rüşvet ve yolsuzlukları bir ucundan su üstüne çıkardı. Böylece skandallar kamuoyunun gündemine girmiş oldu, CDU Başkanı Kohl ve Hazine Başkanı üzerinde basınç artmaya başladı.

‘99 yılının Aralık ayında Kohl, TV kameraları karşısında, aldığı bağışı kabul etmek zorunda kalmıştı. CDU’nun resmi hesap numaralarının dışında, para dönüşümünü (kara para aklama!) resmi olmayan kasalardan sağladıklarını, bazı bağışların parti mali hesap defterine hiç işlenmediğini kabul etmek zorunda kaldı. Bu çok sayıda milyonluk bağışların (yani rüşvetin!) sahiplerinin kimlikleri ise, halen büyük bir sır olarak saklanmakta. Milyonlarca mark tutarındaki bağışlar (bankalara pek güvenmiyor olacaklar ki (!)), İsviçre semalarında, parklarda valizlerle, zarflarla elden ödenmiş.

Hesap numaraları üzerine tartışmalar sürerken, silah tüccarı Schreiber’in; “*Tüm bildiklerimi anlatırsam cumhuriyeti havaya uçururum*” diyerek, ilişkilerinin CDU parti başkanı Schauble, Savunma Bakanı Rühe, CSU ve Bavyera Eyalet Başkanı Stoiber ile de olduğunu açıklaması, skandalın boyutunu biraz daha genişletti. Bu Schauble’yi parti başkanlığı koltuğundan etti.

Silahlanma ve rüşvet

Silah ticaretinin büyük tekeller tarafından yapıldığı biliniyor. Alman devleti politikalarıyla her dönemde büyük tekellerin ve silah satın alan ülkelerin çıkarlarının koruyucusu olmuştur. Örneğin Irak’ta kullanılan kimyasal gazlar “Made in Germany”di ve Alman firmalarının kasalarına akan milyonları, Halepçe örneğinde olduğu gibi binlerce

Yolsuzlukla Mücadele Derneği Başkanı Schaupensteiner:

“Sadece yüzde 5’ini aydınlatabildik”

1993 yılında kurulan Yolsuzlukla Mücadele Dairesi’nin başkanı Wolfgang Schaupensteiner , son yıllarda yolsuzluk olaylarının ortaya çıkmasının bir nedeninin, savcıların ve polislerin, daha önce asılsız olarak nitelendirilen ihbarları takip etmeye başlamaları olduğunu belirtti.

Schaupensteiner, yolsuzluğa karşı mücadelede en etkili kaynağın ihbarlar olduğunu vurgulayarak “*Araştırmalar gösteriyor ki, bu ihbarlar değerlendirildiğinde, müfettişlerimiz belki hiç ortaya çıkarılamayacak yolsuzluklar ortaya çıkarıyor*” dedi. Yolsuzlukların daha çok savcıların çabasıyla ortaya çıktığını belirten uzmanlar ise, siyasetin bu konuda yeterli çabayı göstermediği ve gerekli girişimlerde de bulunmadığına dikkat çektiler. Köln Üniversitesi öğretim üyelerinden sosyolog Erwin Scheuch , Federal Kriminal Dairesi’nin yolsuzluğa karşı daha etkin yasalar istemesine rağmen siyasetin hareketsiz kaldığını savundu.

Dünyadaki yolsuzlukları araştıran Uluslararası Saydamlık Örgütü Almanya Şubesi Başkanı Michael Wiehen de, siyasilerin yolsuzluğa karşı adımlar atamamasını eleştirerek “Karga, karganın gözünü oymaz” derken, devlet ihalelerinde usulsüzlüklerin ortaya çıkarılmasının, belgelerin dağınıklığı nedeniyle olanaksız olduğu vurgulandı. Uzmanlar, devletin yapısının da, yolsuzluk yapmayı kolaylaştırdığına dikkat çektiler. Devlet dairelerinde birçok yetkinin bir kişide toplanmasının yolsuzluğa neden olabileceğini de açıklayan Yolsuzlukla Mücadele Dairesi Başkanı Schaupensteiner, “*Dairelerde klasik bir zayıf nokta, alım ve ihale yetkisinin bir kişide olmasında. Çoğu zaman bir kişi giren malları kontrol ediyor ve fatura çıkarıyor. Bu yetki ‘para basma yetkisi’ ne ulaşabilir. Bunlar tek tük kara koyunlar değil, bir sürü. Biz, yolsuzluk olaylarının sadece yüzde 5’ini aydınlatabiliyoruz*” şeklinde konuştu.

Yolsuzluk araştırmalarında bir başka olumsuz faktörün yolsuzluk mağdurlarının belli olmaması olduğunu belirten savcı Wolfgang Schaupensteiner, “*Yolsuzlukta savcılığa başvuracak kurbanlar yok. Bu tür olaylarda rüşvet veren de rüşvet alan da kârlı çıkıyor. Ortaya çıkan zarar, müşteriler veya devlet dairesi söz konusu ise vatandaş tarafından karşılanıyor. Fiyatlar rüşvet nedeniyle yüksek olduğu için de müşteri ve vatandaş gereğinden fazla fatura ödüyor*” dedi.

Yolsuzluk faillerinin ortaya çıkarılmasının bir başka nedeninin de, rüşvet verenlerin çoğu zaman büyük şirketler ve rüşvet alanların devlet dairelerinde üst yönetimin olduğuna dikkat çeken Schaupensteiner, “*Suç işleme sanatını iyi beceren, çok zeki insanlarla karşı karşıyayız. Kimin karar verme yetkisi varsa ona rüşvet veriyorlar, dairenin kapıcısına değil*” dedi. (...)

(Cumhuriyet/31 Aralık ‘00)

Kürt yaşamlarıyla ödeyeceklerdi.

Bu arada, CDU mali hesap defterinde yer alan tüfek üreticisi Heckmer Koch firmasının 40 bin marklık bağışının da, Türkiye’ye HK 33 otomatik tüfek göndermesiyle bağlantılı olduğu sanılıyor.

Rüşvet skandalıyla ilgili en çok tartışılan konu ise, Alman devletin Suudi Arabistan’a sattığı panzer satışı ile ilgili. Suudi Arabistan’a panzer satışı parlamentoda onaylanmış ve sonuçta net bir “hayır” cevabı çıkmıştı. Ama buna rağmen Suudi Arabistan’a panzerler satıldı. Nasıl mı? İşte skandalla açığa çıkanlardan bazı örnekler:

Resmi dairelerle kurduğu iyi ilişkilerden dolayı, eski CSU parti genel başkanı ve eski Bavyera eyalet başkanı Strauss’un ailesi, 5 milyon mark ile mükafatlandırılıyor.

Savunma Bakanlığı’nda görevli Devlet Sekreteri ve eski Anayasayı Koruma Dairesi Başkanı Pfahls’a (CSU), Suudi Arabistan ile silah tüccarı Schreiber arasında yapılan panzer ticareti 4 milyon mark kazandırdı.

Ekonomi Bakanlığı’nda görevli, eski devlet sekreteri Riedel (CSU) ise, Kartel Dairesi’nin Daimler Benz ve MBB’nin birleşmesine red kararını etkisiz kılan özel izni çıkararak, bu büyük birliğin gerçekleşmesinde adını duyurdu.

Diedi ve Pfahls, Avrupa’nın en pahalı silahlanma projesi Euro Fighter 2000’in de en aktif savunucuları olarak tanınıyorlar. Proje, Daimler’in yan kuruluşu olan DASA tarafından gerçekleştiriliyor. O dönemin Savunma Bakanı Rühe, Euro Fighter’ların pahalıya çıktığını açıklaması üzerine, Daimler şefi Schremp, Almanya’daki tüm işyerlerini kapatma tehditini savurmuş, silahlanma lobicileri Riedl, Pfahls ve Bayern’li silah tüccarları, politik sahneye baskı yaparak projenin yaklaşan seçimlerden önce kabul edilmesini sağlamışlardı.

Aynı Savunma Bakanının, Fuchs ajan panzerlerinin Suudi Arabistan’a ihracatında Thyssen tekeli tarafından 500 bin mark komisyonla ödüllendirilmiş olmasından dolayı, ‘96 yılında

dokunulmazlığı kaldırılmıştı. Savcılık araştırması uzun sürdüğü gerekçesiyle, ‘97 Kasım’ında dokunulmazlığı geri verilmişti.

İlginçtir! Bu adı geçen şahısların hepsi şu an yurt dışına kaçmış bulunuyor.

Özelleştirme, yolsuzluk ve rüşvet (Kohl ve Mitterand büyük rüşvetin içinde)

Doğu Alman Leuna rafinerisinin Elf Aquitaine-Thyssen’e satılması, bağış skandalının bir başka boyutunu ortaya çıkardı. Rafinerinin özelleştirilmesi sırasında Fransız kapitalisti Guelfi, Lichtenstein’deki firması üzerinden bir Alman partisine 85 milyon komisyon ödendiğini, bunun Kohl ve Mitterand’ın bilgisi dahilinde olduğunu açıkladı. Ayrıca, Lichtenstein üzerinden CDU Hessen eyaletine, 1991-96 yılları arasında 9 milyon mark ödendiği, ödemenin, rafinerinin satışına karşı Almanya’daki muhalefetin kırılması nedeniyle yapıldığı ortaya çıktı. CDU Leuna işletmelerinin satışında yönlendirici görevini üstlenmişti.

Launa Rafinerisi’nin Elf tekeline satışı sırasında yolsuzluk yapıldığını araştıran Fransa ve Almanya’daki komisyon ise, satışı belgeleyen dosyaların ve bilgisayar kayıtlarının eksik veya silinmiş olduğunu gördü.

Başka bir özelleştirme ise, Haziran ‘98’de demiryollarına ait 31 bin evin satışına ilişkin. Evleri satın alan bir çift, önce CDU’ya 3.4 milyon bağışta bulunmuş, ardından evlere sahip olmuştu. Hem de ihalede bu çiftten, 7.1 milyar mark daha fazla teklifte bulunanlar olduğu halde! Al gülüm, ver gülüm misali.

Kara para aklamanın adresi: Hessen CDU

‘90’lı yıllarda CDU’nun Frankfurt’taki kasalarına 4 taksitle ödenen 12 milyon mark soruşturmasında, Eyalet Başkanı Koch tam bir utanmazlıkla, bu bağışların kaynağı hakkında her gün yeni bir senaryo üretiyor. Hatırlanacaktır; bu

eyalette, CDU, yabancıların çifte vatandaşlık haklarına karşı büyük paralar ödeyerek bir kampanya yürütmüş, Koch ve partisi bu kampanya sayesinde seçimleri kazanmıştı. Bugün bu kampanyaların hangi paralarla ödenmiş olduğu artık bir bilmece değil.

İsviçre’de yatan paraların miktarı her gün artıyor. En son bilinen 30 milyon markın yattığı hesap numaralarının Adenauer zamanında kurulan SV cemiyetine ait, paraların büyük kısmının ise ‘81 yılındaki o büyük skandalın sahibi Flick zamanından kalma olduğu ortaya çıktı.

Skandallarla kitleler nezdinde teşhir olan eski başbakan Kohl (tam 16 yıl aralıksız olarak başbakanlık yapmıştı!), partinin devlet kasalarına geri ödemesi gereken on milyonlarca marklık para cezasını yine sermaye çevrelerine etek açarak topluyor. Bu arada, açılan soruşturma sonucunda, o döneme ait olan devlet arşivlerinde bulunması gereken dosyaların kayıp olduğu ve bilgisayar kayıtlarının silindiği de ortaya çıktı.

Skandallar aslında sadece CDU ile sınırlı değil. Kuzey Ren Vesfalya’nın SPD’li Eyalet Başbakanının doğum günü partilerini ve yüzlerce özel seyahatini, West LB isimli banka tarafından ödenen milyonlarca markla yaptığı ortaya çıktı. Yatırım yapacakları yerlerle ilgili küçük sırların karşılığı olarak herhalde...

Skandalların ilk ortaya çıktığı günden beri sermayenin uşaklığını yapan medya, skandala adı karışan partiler üzerinde yazıp çizdi. Scheiber’in

ödediği 100 bin marklık bağıışı CDU Başkan’ının mı yoksa CDU Hazine Başkan’ının mı aldığı skandaldaki en önemli sorunmuşçasına, rüşvet araştırma komisyonunun döne döne araştırdığı sorun, medyanın ise döne döne verdiği haber oldu. Ama tekeller ve bankaların rolü üzerine bir cümle bulmak bile zor.

Örneğin Suudi Arabistan’a panzer gönderilmesi döne döne yazılırken, Thyssen tekelinin Almanya’da “politik çevreye bakım” adı altında kendi kârlarını artırdığına değinmiyorlar bile. Silah tüccarı Schreiber sanki tek başına ticaret yapıyor ve Alman parti ve politikacılarına ödediği paraları kendi cebinden ödüyor. Onun Thyssen’in aracısı olduğu, bilinçli olarak es geçiliyor. Schreiber, gözaltında tutulduğu Kanada’da, kendisinin ifadesiyle, “büyük bir proje için” bulunuyordu. Sözü edilen “büyük proje”, Kanada’da Thyssen’in planladığı bir panzer firması olmasın sakın.

Her gün yeni kara kasalar çıkıyor, skandallar sürüyor. Flick skandalının 2, İtalya’da “temiz eller” skandalının 3 yıl sürdüğü düşünülürse, Almanya’da da bu skandalları örten perdenin aralanmaya devam edeceği ve krizin daha da derinleşeceği bilinmelidir.

Al gülüm ver gülüm parolasıyla işleyen rüşvet, örtülü ödenekler, valiz ticaretleri, sahtekarlık, satılmışlık vb., hiç de sadece Kohl hükümetine özgü değildir. Bunlar kapitalist sistemin doğasında vardır, onun işleyişinin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Çünkü kapitalizmde herşey metadır, herşeyin bir fiyatı vardır, herşey satın alınabilir.

Onbeşler için

**Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını!**

**Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,
Sağır gökün koynundaki canı haykırtsa,
Anıyoruz göğsünüzün son sayhasını.**

**Eski cihan, yeni cihan önünde eğil,
Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!**

**Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!**

**Nazım Hikmet/Vâlâ Nurettin
Batım. 1922**

Kapitalist dünyada büyüyen yolsuzluk ve rüşvet skandalları

Almanya’dan Fransa’ya her yerde!..

Federal Almanya’da, yolsuzlukların ardı arkasının kesilmediği bir yıl yaşandı. 1998 Ekim seçimlerine kadar 16 yıl boyunca ülkenin kaderini başbakan olarak elinde tutan Helmut Kohl, yasalara aykırı bağış aldığı çeşitli açıklamalarla kabul ederken bağışçıların adını vermemekte direndi...

Fransa da, en üst düzeyde ‘düzensizliklerle’ boğuşmaya başladı. Jacques Chirac’tan önceki Devlet Başkanı François Mitterrand’ın büyük oğlu Jean-Christoph Mitterrand, geçen hafta sonunda, “nüfuzunu kullanarak para aklama ve silah satışı işlerine karıştığı ve bu yolla kişisel çıkar sağladığı” gerekçesiyle gözaltına alındı. Mitterrand’ın sorgulanan 54 yaşındaki oğlu, 1988-1992 yılları arasındaki danışmanlık görevi sırasında kurduğu ilişkiler üzerinden özellikle Angola’ya silah satışlarında komisyon almak ve bu arada kara para aklama

işlemlerine karışmakla suçlanıyor.

Halkta mevcut sisteme güvensizlik ve tepki büyüyor

Almanya’da ‘Kohl Vak’ası’ ile birlikte patlak veren siyasi yolsuzlukları incelemekle görevli Federal Meclis Araştırma Komisyonu Üyesi Christian Ströbele, bu tür gelişmelerin Batı demokrasilerini tehdit ettiğini söyledi. Cumhuriyet’in sorularını yanıtlayan Yeşil milletvekili, yolsuzlukların halkı seçim sandığından uzaklaştırdığını da ileri sürdü. (...)

Yolsuzlukların demokrasiyi tehdit ettiği iddialarının gerçeği yansıttığını kabul eden Ströbele, “Gittiğim çoğu toplantıda halkın güveninin sarsıldığını bizzat görüyorum. Halkta parlamenter demokrasiye karşı tepkinin büyüdüğünü, insanların artık sisteme sırt çevirdiğini ve seçimlere katılmadığını gözliyorum. Biz şu an CDU’nun yolsuzluğunu araştırıyoruz, ama toplum bu yolsuzlukları hiç ayırt etmeden tüm partilere ve siyasilere mal ediyor. Buna karşı alınması gereken tek bir önlem, suçlamaların tümüne açıklık getirip sonuçlar çıkararak insanların güvenliğini kazanmaktır” diye konuştu. (...)

Almanya’da yolsuzluk olaylarının sayısı yılda 100 bin

Öte yandan Almanya’daki yolsuzluk dalgasının sadece CDU bağış skandalı ve Helmut Kohl adı etrafında yürümediği, özellikle iş dünyasının rüşvet yardımıyla bürokrasinin altını oyabildiği kaydedildi. Federal Almanya Yolsuzlukla Mücadele Dairesi tarafından yapılan bir açıklamada, son yıllarda Alman devlet dairelerinde de yoğun rüşvet ve yolsuzluk olaylarının yaşandığına dikkat çekildi.

Uzmanlara göre, yolsuzluk olaylarının sayısı yılda 100 bin olurken bu nedenle ortaya çıkan toplumsal zarar da sadece inşaat sektöründe 10 milyar markı aştı. Zararın, daha çok usulsüz sözleşmeler nedeniyle devlet tarafından ödenen yüksek fiyatlardan ve devlet memurlarına ödenen rüşvetlerden kaynaklandığı belirtildi. (...)

Daire, son yıllarda yolsuzluk olaylarında belirgin bir artış gözüktüğünü açıkladı. Uzmanlar ise açıklanan rakamların ‘buz dağının tepesi’ olduğunu belirttiler ve 1997 yılından bu yana tutulan istatistiklerin tüm yolsuzluk olaylarını yansıtmadığına dikkat çektiler. Dairenin yolsuzluk davalarının genelde yıllarca sürdüğünü ve davanın da ancak sonuçlanınca istatistiklere girebildiğini açıklayan uzmanlara göre bir başka sorun da, istatistiklerde yer alan rakamların sadece eyalet polis teşkilatlarından alınması ve savcılıkların devre dışında bırakılması. (...)

(Cumhuriyet/31 Aralık ‘00)

(Başlık ve arabaşlıklar tarafımızdan konulmuştur/Kızıl Bayrak)

Devletten ikiyüzlü ve sinsi bir girişim:

Nazım Hikmet'e vatandaşlık...

M. Dicle

içinde yaşama veda etmiştir. Yaşadığı dönemde egemenler onun komünist kimliğinden korkarken, güçlü şair kimliğinin altında da eziliyorlardı. Bu durum onları komplolar kuracak denli alçaltıyordu. Bu aynı düzenin şimdiki sahipleri ise, utanıp sıkılmadan Nazım Hikmet'e Türk vatandaşlığı bahşetmeye kalkıyorlar. Devletin gerici karanlık zihniyetli Kültür Bakanı İ. Talay şöyle diyor: "İçişleri Bakanı'yla telefonla görüştüm. Nazım Hikmet'in Türk vatandaşlığına geçmesi için mevzuatın uygun olup olmadığını sordum. (...) Ayrıca İçişleri Bakanlığı'na yazılı olarak da başvuracağım. (...) Nazım'ı yok saymak sanata da, şiirin yüceliğine de ters düşer." (Cumhuriyet, 15 Ocak '01)

Genel olarak egemen sınıfların çirkin ve klasikleşmiş bir taktiğidir: Devrimci sanatçıları yaşarken baskı altına alma, öldürmeye varan saldırganlık, öldükten sonra ise devrimci kimliğini yok sayarak sanatçı kimliğiyle güya sahip çıkma... Bugün büyük bir arsızlıkla yapılmaya çalışılan budur. Türk sermaye devletinin ne denli sinsi ve ikiyüzlü olduğu bilinmektedir. Attıkları her adımdan emekçilere düşmanlık fışkırdığı

halde, yaşamını işçi sınıfı ve emekçilerin eşitlik ve kardeşlik içinde yaşayabilecekleri sosyalist bir dünya mücadelesine adayan komünist şair Nazım Hikmet'e sahip çıkma havalara giriyorlar. Devrimci sanatçılara baskı ve terör uygulayan, işkence yapan, tecavüz eden bir düzenin Nazım Hikmet'e sahip çıkması beklenemeyeceğine göre, o halde asıl amaç nedir? Açıktır ki amaç, Nazım'ın şair, sanatçı kimliğini öne çıkartıp, politik kimliğini yoketmektir. Ancak Nazım'ın kendi kimliğini ifade eden veciz dizeleri; "Sevdiğiniz komünisttir/ On yıldan beridir yatar Bursa kalesinde" sözleri, bu düşkünlük örneği çabaların beyhudeliğini gösteriyor.

"Türkiye işçi sınıfına selam/Selam yaratana" dizelerinde ve birçok başka şiirinde Nazım, hangi sınıfın saflarında olduğunu net bir biçimde ortaya koymuştur. Bu sınıfsal netlik ve politik kimliğin verdiği güçle birleşen sanatçı yaratıcılık, devrimcilerin, işçi ve emekçilerin kendi şairlerine sahip çıkmalarını sağlamış bulunmaktadır. Üstelik bu sahiplenme kendi ülkesiyle de sınırlı kalmamış, enternasyonal bir boyut kazanmıştır. Böylesine net bir tutuma sahip devrimci bir şairin siyasi kimliğinden soyutlanması

Kalbim

Göğsümde 15 yara var!
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!

*

Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
boğmak istiyor beni
kanlı karanlık sular!!!

Saplı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..

*

Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak..
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor
ÇAR-PA-CAK!!!

Nazım HİKMET

mümkün olmadığı gibi, kokuşmuş bir cumhuriyetin ilgisine ve vatandaşlığına da ihtiyacı yoktur.

Bu arada kendilerine sosyalist/komünist diyen, ama politik gündeme ve emekçilerin sorunlarına uzak durarak utanç verici bir duruma düşenlerin aylardır tek uğraşları Nazım Hikmet'in vatandaşlığa alınması için imza kampanyası yürütmek olmuştur. Şimdi, İ. Talay gibi güçlü bir "mücadele arkadaşı" bulmuş oldular.

Oysa kırk yıl önce, "Bir Ankara gazetesinde/Kapkara haykıran puntolarla/Vatan haini ilan edildiğinde", Nazım Hikmet verilebilecek en güzel yanıtı vermiştir: Vatan eğer sömürüyse, işsizlikse, açlıksa, vurgunsa, ve polis copu, Amerikan üsleri, donanmasıysa, ve hele hele emekçileri sömürüp ülkeyi emperyalizme talan ettirenler vatanseverse, Nazım Hikmet vatan hainliğine devam edecektir.

Ve şimdi vatan, İMF reçeteleri, Cottarelli'nin teftişleri ve TÜSİAD'ın emirleri ise; vatan Susurluk, köy yakmak, yargısız infaz, gözaltında kayıplarsa; vatan özelleştirme, sendikasılaştırma, işsizlikse; vatan işkence, katliam, dozer, bomba, kurşun ve yanarak ölmekse, yazmaya devam edeceksiniz, hem de kapkara haykıran puntolarla: "**Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala!**"

Bağımsız, sosyalist bir Türkiye kurana kadar!..

500 bin imza Başbakanlığa iletildi

Komünist Nazım vatandaş olacak

N

500 bin imza Başbakanlığa iletilildi
Nazım Hikmet'in vatan hainliğiyle ilgili olarak 500 bin imza toplanarak Başbakanlığa iletilildi. İmza kampanyası, Nazım Hikmet'in vatan hainliğiyle ilgili olarak 500 bin imza toplanarak Başbakanlığa iletilildi. İmza kampanyası, Nazım Hikmet'in vatan hainliğiyle ilgili olarak 500 bin imza toplanarak Başbakanlığa iletilildi.

Terör ve yıldırma operasyonu tüm hızıyla sürüyor...

“Anadolu Ajansı’nın hedef göstermesi sonucu Genel Merkezimiz polislerce basıldı...”

Bugün saat 10.50’de derneğimizin Genel Merkezi Ankara Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Bürosu’na bağlı sivil polisler tarafından basılarak aranmıştır. Genel Merkezimizde arama yapan polisler, derneğimizde bulunan 6 bilgisayara, evraklara ve arşivlere el koymuşlardır. Yöneticilerimizin ve derneğimizde bulunan bazı dökümanların fotoğrafları çekilmiştir. Bu arama saat 13.15’e kadar devam etmiştir.

Polisler, aramaya gerekçe olarak; Yunanistan’dan para alındığına dair bazı gazetelerde yer alan Anadolu Ajansı kaynaklı haberi göstermiştir. Söz konusu haber 20 Ocak 2001 tarihinde *Hürriyet* Gazetesi’nde “Yunanistan, İHD’ye para veriyormuş” başlığı ile, 21 Ocak 2001 tarihinde ise *Asabi* Gazetesi’nde “Yunan Beslemeleri” başlığıyla yayınlanmıştır. Bu konu NTV ve CNN Türk adlı televizyon kuruluşlarında da haber olarak yer almıştır.

Hiçbir devlet, hükümet ve resmi kurumdan bağış almamayı ilke edinen derneğimiz, bu haberler üzerine araştırmalara başlamış ve aynı gün söz konusu haberin kaynağına ulaşarak haberin orijinal metnini tercüme ettirmiştir. Anadolu Ajansı’nın Yunanistan Haber Ajansı ANA’ya dayanarak yaptığını iddia ettiği haberle, haberin orijinal metni karşılaştırılmış ve haberin gerçekle bir ilgisinin olmadığı anlaşılmıştır. Yunanistan Haber Ajansı, haberlerinde İnsan Hakları Derneği’nin adının geçmediğini belirterek söz konusu haberi yalanlamıştır.

Aynı haberin Yunanistan Dışişleri yetkilileri ve Yunanistan Büyükelçiliği tarafından da yalanlanması üzerine, haberi yayınlayan N TV ve CNN Türk adlı özel televizyon kanalları haberi düzelterek yayınlamışlardır. Derneğimizin uyarılarına ve Yunanistan Büyükelçiliği, Yunanistan

Haber Ajansı ile Yunanistan Dışişleri yetkililerinin söz konusu haberi yalanlamasına rağmen Anadolu Ajansı söz konusu haberi düzeltmemekte direnmiştir. Anadolu Ajansı’nın bu tutumu, halkın doğru haber alma ve bilgilenme hakkının ihlalidir. Ayrıca sivil toplum örgütlerini hedef gösteren bu tür haber yapmak gazetecilik mesleği etiği açısından da sorgulanması gereken bir davranıştır.

Gazetecilik, bir haberi doğru bilgi ve belgeye dayanmadan, kendi düşünce ve davranış

yaşamına göre yayınlamak ve biçimlendirmek değildir. Anadolu Ajansı, yargısız infaz yapmış ve derneğimizi bazı çevrelere hedef olarak göstermiştir. Gazetecilik, bir yargısız infaz kurumu olamaz ve bu amaçla da kullanılamaz. Buna kimsenin de hakkı yoktur.

Özellikle bu haberi yapan Başbakanlık’a bağlı resmi haber ajansı Anadolu Ajansı olunca bunun daha fazla sorgulanması gerektiği düşüncesindeyiz. Bu haber bizlerde, haberin tek başına bağımsız bir haber olmadığı ve yayınlanmasının bir amacı taşıdığı kuşkusunu da uyandırmıştır.

Derneğimize yapılan bu baskın da bu kuşklarımızı haklı çıkarmıştır. Nitekim bizlere bu kuşkuyu veren daha önce de buna benzer haberler yayınlanmış ve bu tür yanlış haberler yüzünden derneğimizin Genel Başkanı Akın Birdal 18 Mayıs 1998 tarihinde suikaste uğramıştır.

İnsan hakları savunucularını hedef göstermek ve aslı astarı olmayan haberlerle yıpratmaya çalışmanın kimseye faydası yoktur. Bunun ancak, Türkiye’de demokrasinin yerleşmesini istemeyen, insan haklarına saygı duymayan, karmaşa ve kandan medet umanlara faydası vardır.

Bizler insan hakları savunucuları olarak tüm baskılara ve yanlış haberlere, karalamalara ve saldırılara rağmen doğru bildiğimiz insan hakları mücadelesi yolundan yürümeye devam edeceğiz.

Anadolu Ajansı’nı, sivil toplum örgütlerini ve insan hakları savunucularını hedef göstermekten vazgeçmeye, yayınladığı ve doğru olmadığı belgelerle kanıtlanan haberini derhal düzeltmeye ve İnsan Hakları Derneği’nden özür dilemeye çağırıyoruz.

İHD İstanbul Şubesi/25 Ocak 2001

Hümanizm mi, İkiyüzlülük mü?

Emekçi kitlelerle düzen arasındaki çatışmanın keskinleşmesi, ara konumda olanları safını belirlemeye zorlar. Hele de emekçilerin mücadelesi devrimci örgütlü güçler üzerinden yürüyorsa ya da onunla birleşme imkanları artmışsa, sömürü düzenini ayakta tutma çabasında olan sermaye düzeni, kendi hukukunu da ayaklar altına alır. Her türlü şiddet ve terör (saldırı, gözaltı, işkence, tutuklama, kirli medya üzerinden psikolojik savaş vb.) acımasız bir şekilde uygulanır. Sürecin seyri, ortada yalpalayıp duranları bir ikileme karşı karşıya bırakır. Ya zulme karşı çıkmak -ki bu tercih düzenin yükselttiği şiddetin hışmına uğrama riski taşır- ya da doğrudan veya dolaylı, açıktan veya kılıfına uydurarak, emekçileri hedef alan zorbalığın yanında saf tutmak.

Somut olarak, devletin cezaevlerine dönük saldırı ve katliamlarına karşı esnmeden devam eden devrimci direniş çizgisi egemenlerin planlarını bozmuştur. Bu gelişmeler sermaye iktidarının fiili bir sıkıyönetime başvurmasını beraberinde getirmiştir. Artık en basit bir muhalif tepki ya da eylem kolluk kuvvetlerinin saldırılarına maruz kalmakta, bunun yetmediği yerde cüppeli zorbalar devreye girmektedir. Böyle bir gerçeklik karşısında insani duygularını koruyan herkes isyan eder. Peki, sözde hümanist geçinen, insanın yaşama hakkının kutsallığından dem vuranlar nasıl tepki veriyorlar? Bu sözde iddialarına sahip çıkabiliyorlar mı? Görülen o ki, ne katliama karşı tavır alabiliyorlar, ne hücrelerde devam eden işkenceye seslerini çıkarabiliyorlar. Böylece sözde hümanistlik iddiaları da ortada kalıyor.

Hümanizm sınıf ayrımlarının üstünü örter. İnsanı sınıfsal konumundan bağımsız olarak ele alır. Bu bakış açısı; azınlığın çoğunluğu egemenliği altına alıp sömürdüğü kapitalist toplumsal düzeni meşrulaştırır. Diğer taraftan, kapitalizmin vahşetine karşı kendi içinde tutarlı bir hümanizmi savunmak da bir anlam taşıyabilir, fakat bu alandaki tutarlılık bile düzenle karşı karşıya gelmeyi dayatır. Ancak sözümüz bunlardan çok, hümanizmi gericiliklerine kılıf olarak giydirenlerdedir. Hümanizm iddiası ile ortaya çıkan, çoğu küçük-burjuva ve bir kısım sözde aydın, son süreçte hümanist değil yalnızca İkiyüzlü olduklarını tescil ettiler. Hem de kavramları tersyüz ederek. Bulundukları yerin (katliama karşı durmama) zıttı yerdeymiş gibi (güya insan yaşamına sahip çıkan) görünebilmek için, insancıl bir maske taktılar.

Öyleleri var ki, insanların toplu olarak katledilmesine, yaralanmasına ve sakat bırakılmasına sessiz kalıyorlar. Sonra devrimcilerin direnişini karalayarak örgüt baskısı vb.ucube yakıştırmaları öne çıkarabiliyor, bundan hareketle yaşam hakkını savunuyorlar. Yani devrimcileri kendi örgütlerine karşı savunuyorlar (bu aşağılık yalan çöktüğü halde). Katil başbakanlarından öğrenmişler herhalde bu tür bir hümanistliği. İkiyüzlülük sınırlarını bile çoktan aşmışlar.

Bir hümanist insanlara “onursuz bir yaşamı kabul edin” deme hakkını kendinde bulabilir mi? Bir hümanist insanın dimdik ayakta kaldığı sürece yaşamının bir anlamı olabileceğini bilmez mi?

Ama insan olmanın asgari kıstaslarından bile mahrum olanların, insanın yaşama hakkını savunmaları elbette beklenemez. Zaten bu kılıfa bürünerek öğüt verenlerin, çağrı yapanların asıl sorunları; dünyanın gözü önünde günlerce süren faşist katliama sessiz kalarak düştükleri utanç verici durumun üstünü örtmek, aynı zamanda hücrelere meşruluk kazandırmaktır.

Çürümüş düzenin hümanist savunucularının bu kadar düşkünleşip sefilleştiği bir yerde, düzenin diğer savunucularının ne durumda olduklarını tahmin etmek zor olmasa gerek. Tahmin etmeye ne gerek, pratikleri ortada duruyor. Nazizmin mirasçısı oldukları her yeni icraatlarıyla ortaya çıkıyor. Tarih karşısında gericileşmiş, soygun, sömürü ve yağmayla bir avuç asalağa çoğunluğun ürettiklerine el koyma olanağı veren kapitalist sistem, onmilyonlarca emekçiyi yoksulluk, işsizlik, fiziki ve moral yozlaşmaya mahkum etmektedir. Böyle bir düzeni savunanlar, niyetleri ne olursa olsun, düşkünleşmekten kurtulma şansına sahip değillerdir.

Tüm bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk ortamına, faşist cellatlığa rağmen, insan dimdik ayakta. Zulme boyun eğmeyen, her türlü çürümüşlüğe karşı onurunu koruyan ve ölümüne savunan devrimciler şahsında gelecek umudu güçlenmektedir. Bu sayede tüm değerlerin üreticileri, içinde bulundukları kölelikten kurtulmanın yolunu da görme imkanı buluyorlar. Sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelesinde önde yürüyenler yaşamı üretenlerle buluşabildikleri ölçüde, asıl güçlerine kavuşacaklardır. Ama onlar yüklendikleri tarihsel sorumluluğun bilinciyle yürünecek yolu şimdiden dölüyorlar. Hem de yaşamlarını ortaya koyarak. Bu, yaşamın ölümüne savunusudur. Cellatları tereddüt ve acz içinde bırakan, devrimin örsüyle çelikleşmiş bu bükülmez iradedir. İkiyüzlü hümanistleri rahatsız eden de budur.

Yakın süreci en iyi biçimde değerlendirmeye çalıştık

Yakın süreç, zindanlarda devrimci tutsakların F tipi (hücrelere) karşı başlatmış olduğu SAG ve ÖO Direnişi'nin toplum gündemine oturmasıyla belirlendi. Bu saldırının işçi ve emekçilerin yaşamlarının hücreleştirilmesi saldırısı olduğu daha net açığa çıktı. Devrimci tutsaklar, tarihsel sorumluluklarının bilinciyle, düşman saldırısının devrimci irade, eylem ve direnişle püskürtülebileceğini ortaya koydular.

Bu mücadelenin çok zorlu ve çetin geçeceği Ulucanlar, Burdur, Bergama saldırılarında kendisini ortaya koymuştu. Tutsakların başlatmış olduğu eylemde ödenecek bedellerin azlığı ya da çokluğunun dışarıda yükseltilecek mücadeleye bağlı olduğunun bilincindeydik. Bunu devrimci öncülerle emekçiler arasında mesafenin de daraltılması gerektiği bilinciyle birlikte ele alarak, bölgemizde bir dizi faaliyetin örgütlenmesi için kolektifimizi topladık ve bölgemizin nesnellliğini gözönünde bulundurarak neler yapacağımızı planladık.

Burada esas olarak önümüze koyduğumuz görev, DKÖ'leri harekete geçirmek ve bunlar üzerinden daha geniş kesimlerin tepkilerini açığa çıkarmaktı. Kamu emekçileri cephesindeki hareketlilik, ilimizde de uzunca bir zamandır devam eden durgunluğun bozulmasına yolaçtı. KESK'in Ankara yürüyüşü ilimizde de kitlesel ve sınırlı bir coşkuyu yakaladı. 20 Kasım'da belli bir kitlesellikle merkezi eyleme biz de güçlerimizi seferber ederek katıldık. Yine Ulucanlar davasına, F tipine karşı merkezi mitinge katılım için çalışma yürüttük ve tüm güçlerimizle katıldık.

1 Aralık iş bırakma eylemine ilimizde 1000'e yakın bir kitle katıldı. Bu miting öncesi eyleme nasıl müdahale yapacağımızı değerlendirdik. İlimizde KESK'e bağlı sendikaların reformistlerin denetiminde olması nedeniyle, bundan doğabilecek sorunları değerlendirdik. Hücre saldırılarıyla emekçilerin taleplerini birleştirici şiarlarla müdahale etme kararı aldık. *Vatan* okurları ve tutsak

yakınları ile de görüşerek değerlendirme ve kararımızı ilettik, ortak tutum belirledik.

Yürüyüş başladığında "Hücrelere değil emekçiye bütçe!" sloganıyla müdahaleye başladığımızda, yayınlarımızda ortaya koyduğumuz eleştirel değerlendirmelerimizde de belirttiğimiz türden bir müdahale ile karşılaştık. Bütün bu olumsuzluklara rağmen bir takım olanakları da yakaladık. Politik müdahalemiz KESK'in içerisindeki duyarlı olan, devrimci kaygılar taşıyan belli bir kesimle ilişkiler yakalamamızı sağladı. Ortaya çıkan bu durumu, içerden bir basınca dönüştürdük.

Bu politik basıncımızın rüzgarını da arkaya alarak daha önce planladığımız İHD bünyesinde SAG ve Ölüm Oruçları'nı destekleme eylemimizi kitleyle tartışarak, DKÖ'lerin sözde de olsa desteğini alarak, yaptığımız basın açıklaması ile dönüşümlü 2'şer günlük açlık grevini başlattık. Çok sayıda gönüllü katılımcı ismini yazdırdı. Bu süreçte en ciddi destek HADEP ve gençlik örgütünden geldi. Açlık grevini planladığımızdan erken bitirmek zorunda kaldık. İHD yönetiminin korku ve kaygılarından kaynaklı bir durum oldu bu. Açlık grevimizi kitlesel bir basın açıklaması ile sonlandırdık.

Partimize yeni sempati duyan insanlarla bu süreçte ilişkileri daha da pekişti, pratik duruşları netleşti. Bir kısmı tanımlı ilişkiler durumuna geldi. Okur kitlemizde belli bir genişleme oldu. Özellikle Eğitim-Sen'de etkimiz artmaya başladı. Devam eden süreçte ÖDP'nin hücrelere karşı başlattığı imza kampanyasına kitlesel destek verdik.

Cezaevlerine saldırıdan sonra Demokrasi Platformu'na bir basın açıklaması yaptırıldı. Bu açıklamayı yaptırabilmek için çok zorlandık. Korku ve yılgınlık üst boyuta çıktı. Ankara ve İstanbul'daki eylemlere polislin müdahale tarzı böyle bir sonuca yolaçtı.

Kirsehir'den komünistler

Hayata bir kıvılcım

1

bir su damlasıyla taşı okyanuslar
bir su damlasından düştü
hayatı içinde saklayan
bir su damlasından

2

bir kişi kalmalı yarıma
bu günleri hatırlayan
ateşte ısınan bir kişi
bir kişi dumanı koklayan
düşleri buz kesmiş çocuklara
ateşi götürecektir armağan
bir kişi kalmalı
bir kişi
gözlerinde ateşi
yangını yüreğinde
taşıyan
bir
kişi

3

Öyle yakmalıyız işte şimdi günleri
yüz yıl öteden görülmeli duman,
şavkı vurmalı yıldızlara
haykırışında Babeuf
gümbürtüsünde Avrora olmalı

4

bir kıvılcıma saklamalıyız hayatı
bir kıvılcımla bağlanmalıyız hayata
bir kıvılcım
günü
yarıma
kavuşturacak.

Atılcan Saday

Kızıl Bayrak susmayacak!

Devlet zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelmiş olduğu katliam ve saldırı sonrasında, şimdi de dışarıya yönelik pervasız bir terör dalgası estirmektedir. Ancak her faşist saldırı devrimci bir direnişle karşılaşmış ve karşılanacaktır.

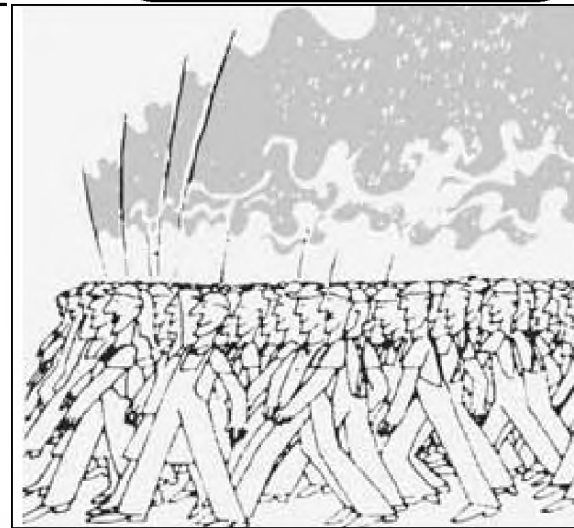
24 Ocak 2001 tarihinde Niğde Kızıl Bayrak temsilcimiz Zemin Demirel ve okurumuz Cafer Gök, sermayenin kiralık uşakları tarafından cezaevleri ile ilgili olarak duvarlara TKİP imzalı yazılama yaptıkları iddiasıyla gözaltına alınmışlardır.

Dost düşman şunu kafasına iyi soksun ki, bu tür aşağılık ve keyfi uygulamalar bizi mücadelemizden vazgeçirmeye yetmedi, yetmeyecektir de. Bizler Kızıl Bayrak taraftarları olarak devrimin kızıl bayrağını Niğde kalesinin burçlarına dikene dek mücadelemize daha bir inanç ve inatla devam edeceğiz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Kızıl Bayrak daha daha yukarı!

Kızıl Bayrak/Niğde

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Mustafa Suphi ve 14 komünist yoldaşının katledilişinin 80. yılı...

28-29 Ocak 1921'i unutma!

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden!

Kalbim yine çarpıyor,

kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yarımdan 15 alev,

kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak..

Kalbim

kanlı bir bayrak gibi çarpıyor

ÇAR-PA-CAK!!!